

Sree

VEDAVEDANGA CHANDRIKA.

R65
3544

శ్రీమదాచార్యుల వేదాంగ
చంద్రికా వ్యాఖ్య
శ్రీమద్దాచార్యులు (వక్కాన్)

MAHAKAVI SIROMANI

CHIVUKULA APPAIAH SASTRY.

R65
3564

8130

Chivukula Appaiah
Shastri
Vedavedanga Chandrika
Ka.

వేదవేదాంగచంద్రిక

గ్రంథకర్త:

మహాశవి శిరోమణి,

(బ॥ చివుకుల అప్పయ్యశాస్త్రిగారు.

సంపాదకుడు:

నీలారాజయ్యగుప్తా

మొదటికూర్పు 1000.

ప్రకాశకులు:

చందానారాయణ

పబ్లిషర్స్, బుక్ సెలర్స్

జనరల్ బుక్ షాపు

శికింద్రాబాదు.

శ్రీబాలాత్రిపురసుందరీ ముద్రాక్షరశాలా ముద్రితము

శికింద్రాబాదు

సర్వస్వామ్య సంకలితము]

1924.

[వెల. 1-0-0

R65

3594

GADGURU VISHWARADHYA
NA SIMHASAN JNANAMANDIR
LIBRARY

Jangamawadi Math, Varanasi
Acc. No.8130.....

శ్రీ రామచంద్ర కరబ్రహ్మ శేషమః.

INTRODUCTION.

The author of this little booklet "Veda Vedanga chandrika" has sought to establish within a small compass in clear and readable Telugu, the main principles of the authority on which our Sacred Literature is based and their importance as a useful study in regulating life and conduct with the ideal of Sanatana Dharma. A book like this is most welcome at a time when the ancient Hindu Religion is once again on its trial and is assailed on all sides from within as well as without. The author is a reputed scholar and Pandit and has achieved his task remarkably well. Sanatana Dharma withstood bravely several tempests in the past and none could be more severe than the tornadoes of Jainism and Buddhism and even Kapila Sankhya. The relentless logic of these faiths was refuted by the great sages of the past, like the Immortal Sankaracharya and others and the revealed text of the Vedas and the Upanishads stood vindicated in all its glory as the ultimate authority before the minds of all right-thinking men. A little deep reflection, unbiassed by passion or prejudice, on the ultimate Reality of things, cannot fail to carry that conviction to all thinking minds wherein all doubts stand dissolved and

Truth stands revealed in all its Native Effulgence. A reverent study of the ancient Scriptures with a course of life guided by faith and purity, are a necessary preparation for the reception of that Great Truth which can be imparted by the Guru alone. ఆచార్య వాక్ ప్రసాదేన. The tendency nowadays is to decry Hinduism based on the Vedic and Sastraic texts and to attribute to it all the political, economic and other miseries from which the nation is suffering; the Orthodox Brahmin as the follower and expounder of those Sacred writings goes in for a lot of unnecessary abuse from others on his devoted head. The so-called Slavery of the Country and even divine visitations like the recent devastating earthquake, are attributed to the Caste system, than which there could be no more mischievous or more sinful invention, in the eyes of the reformers, ever evolved out of the crafty brains of the priestly class. This is no place for the vindication of that system but mention must be made that sociological philosophers and thinkers are not wanting who bestow their unstinted and well-deserved praise on it. The attempts of the modern reformers are therefore chiefly guided towards subverting that system. Extravagant claims are made that reformers far outnumber the Sanatanists. Such ideas can be easily dispelled

by a little reflection that the Sanatanist is by Culture and Temperament not vociferous but seeks to carry on his life in an unobtrusive manner and unobstructed by others. Live and let live is his motto. Even the few of the Avarnas who attained the Sainthood, in India do not seem to have decried the caste system or repudiated the authority of the Vedas. The Metaphysical equality to be attained by the austere Yogin after severe course of penance and rigid discipline, transcending all duality and realising the Universal Self, is sought to be brought down to the plane of practical life by the reformers. Sanatana Dharma itself proclaims that for such an Avadhuta, an Atyasrami there is and need be no caste distinction or rigour of caste discipline. Only everyone cannot attain that position. The slightest touch of self or worldly desire will drag such a sage down. The essential divinity of human nature is recognised by that sastras but at the same time inequalities do exist as hard facts of worldly experience which can only be explained as due to Karma, without attributing partiality or prejudice to God in Creation. Even Biological Science recognises that it is the "Gene" which determines the character of the individual life. A mango seed produces a mango tree and if it can produce a different kind of tree, the pheno-

menon can only be described as magic or as the result of the inscrutable Sakti of the Iswara. India alone is karma bhumi. The restrictions in our march towards the True Goal are therefore found here alone.

The upadhi is determined by the Karma and it has to be shed, if the Eternal Spirit should shine resplendent in its natural lustre. Fire exists in wood, stone, air and even in water (of the sea.) How difficult it is to extract it from such materials. It also exists in the earth and in the air. Its terrible manifestations in the shape of volcanoes and thunderstorms are experienced by the millions but how many can know and realise that fire is universal and that it exists in terrestrial, atmospheric, and celestial, forms as taught in the Veda and that fire is the first among the Gods created by Prjapathi. Modern science following the Nebular theory recognises the fire element as the one out of which the sun, planets, stars etc have evolved and are evolving. అగ్నిం దేవతానాం ప్రథమ మస్మజత అగ్నిర్దేవా నానువచుః విష్ణుః పరమః తత్తేజోఽస్మజత! తత్తేజ విక్షత. etc. The Karma Kanda is based on such religious philosophy, eg., అగ్నా వైష్ణవ మేకాదశక పాలం నిర్వపతి అగ్నా విష్ణూనాదోష సేమావర్ధంతు వాంగిరః ఆగ్నేయ మప్తక పాలం, వైష్ణవం త్రిక పాలం. For Agni 8 Kipulams and Vishnu three, total eleven, so

that between the two ends, the whole hierarchy may be embraced. The Karma Kanda and its relation to the Jnana Kanda is too vast a subject, to be touched upon here. All that need be said is that our ancient Scriptures and institutions deserve a reverant and careful study, not only by individuals but learned associations of Scholars with varied learning, to verify and realise those Eternal Truths. Human reason and Judgment however high and eminent cannot be free from those infirmities errors, and Himalayan blunders, to which it is naturally subject and the ultimate refuge the haven of peace and bliss, must be sought in the Revealed Text. తమేవం విద్యానమృత ఇహభవతి. నాన్యః పంథా ఆయనాయ విద్యతే This has been clearly emphasised in the Brahmasutra. “తర్క-ప్రతిష్ఠానాత్” and the comen-taries thereon. Such an insistance is not to dwarf or enslave the individual intellect or judgement as many may eroneously think, but to guide it in its methods of highest reasoning so as to gain the conviction, born of direct realisation, attuning our thoughts with those of the Shining Ones who have gone before and became One with the Enternal Light. If our boys are made to study such books early and imbibe the habits of thought embodied therein, the spectacle of a soulless and denation-alised education will not be their heritage ; and

a vigorous and youthful generation proud of its past confident of the present and hopeful of the future will certainly arise to uphold and justify Aryan culture before the Enlightened World.

Prabhala Lakshmi Narasimham,

B. A., B. L.

Advocate.

Dated 5th May 1934,

VIZAGAPATAM.

అవతారిక.

శ్లో॥ యం పృథ గ్ధర్మాచరణాః

పృథ గ్ధర్మాభిలాషిణాః

పృథ గ్ధర్మై స్సమర్పన్తి

త స్యై ధర్మాత్మ నే నమః.

ప్రపంచమునందు దుర్లభమగు సరజన్మ మెత్తినందు
లకుఁ బురుషార్థములను సంపాదించి కృతార్థతఁ జెందుట ముఖ్య
మైయున్నది. ఈపురుషార్థములు ధర్మము, అర్థము, కామము,
మోక్షములని నాలుగు. వీనికన్నిటికి మూలకారణము ధర్మము.
కనుకనే పెద్దలిద్దానిని బ్రహ్మధమమునఁ బరిగణించిరి. ఇది చక్కఁ
గా నవలంబింపని యెడలఁ గడమ పురుషార్థములు మూఁడు
సిద్ధింపనేరవు. ఇది యైహికాముష్మిక సుఖప్రదంబు. ఇది లోక
కములను ధరించుట వలనగాని, లోకులచే ధరింపఁబడుట వలన
గాని ధర్మమని యనఁబడును. మఱియు ధర్మశబ్దమును గూర్చి
యనేకమహర్షు లనేకవిధములుగా నిర్వచించియున్నారు. ఎన
రెట్లు చెప్పినను మొత్తముమీఁద సన్నిష్టమును బరిహరింపఁ జేసి
యిష్టమును సాధింపఁజేయునది “ధర్మము” లేక “శాస్త్రవిధి”.
యని తేలును.

దీనికి వ్యతిరేకమయినది యధర్మము. ప్రవృత్తిధర్మము,
నివృత్తిధర్మము, సామాన్యధర్మము, విశేషధర్మములను భేద

ములతో ధర్మము పలురకములం జెప్పబడినది. ఈ ధర్మా ధర్మములను నిర్ణయించునవి వేదశాస్త్రములు. ఇందువలన ధర్మమును శాస్త్రవిధి యనికూడఁ జెప్పవచ్చును.

ఈ ధర్మము లేక శాస్త్రవిధి నుల్లంఘించి స్వేచ్ఛగా నంచరించువారు కార్యసిద్ధినిగాని నుఖమునుగాని, సద్గతిగాని పొందనేరరని భగవద్గీత నుడుపుచున్నది. శాస్త్రములనఁగా ఋక్కు మున్నగు నాల్గువేదములు, శిక్షలోనగు నాఱు వేదాంగములు, న్యాయ, వైశేషిక, సాంఖ్యది సప్తదర్శనములు, అష్టాదశపురాణములు మున్నగునవియై యున్నవి.

ఈశాస్త్రములందు వైదిక నైతిక యాగిక రాజకీయార్థి కాద్యనేక గహనవిషయములు గలవు. ఇవి యాంధ్రభాషలో లేక సంస్కృత భాషయం దుండుటంబట్టి సంస్కృత భాష నభ్యసింపని యిక్కాలపువారికి ముఖ్యముగా విద్యార్థులకు దురవగాహంబులుగా నుండె. అందుచే మనయాంధ్ర విద్యార్థులకుఁగూడ నాశాస్త్రములందలి విషయములు సులభంబుగా బోధపఱుపవలెనను భావముతో “వేదవేదాంగ చంద్రిక” యనెడి యీ చిన్ని గ్రంథమును వ్రాసితి. ఇందు వేదములను గూర్చియు, వేదాంగములను గూర్చియు నందలి విషయములను గూర్చియు వ్రాయఁబడినది. ఇది యిప్పటి విద్యార్థులకుఁ జక్కగా నుపకరింపఁ గలదని నాయాశయము. నాయీ ప్రయ

త్వము భాషాభిమానుల యాదరణమునకుఁ బాత్రమగునేని
 “దర్శనదర్పణ” మను పేరంబరగు మరియొక చిన్నికబ్బమును
 గొలిదికాలములోఁ బ్రకటింపఁగలను. ఇందు, న్యాయ, వైశేషిక,
 యోగ, సాంఖ్య, దైవీ, కర్మ, బ్రహ్మ మీమాంసా దర్శనం
 బులం గూర్చియు వానియందలి విషయంబులంగూర్చియు
 వ్రాయఁబడినది.

ఈ పుస్తకమునకు శ్రీకాశీజ్యోత్రములోని భారతధర్మ
 మహామండలి కధ్యక్షులును, సనాతన వర్ణాశ్రమధర్మప్రచార
 కాగ్రీ గణ్యులును, బహుళోద్గ్రంథ ప్రణేతలును నగు శ్రీశ్రీ
 స్వామి దయానందజీ మహారాజులు (బి. ఎ.) గారిచే రచింపఁ
 బడిన “సత్యాసత్యార్థ వివేక” మను హిందీగ్రంథములోని
 యొకకొంతభాగము మాతృకయై యున్నది.

ఏతన్నాత్మకా గ్రంథకర్తలగు శ్రీస్వాములవారికిని, దమ
 శరీరాస్వాస్థ్యమును గూడ సరకుసేయక చక్కని యాంగ్లపీఠిక
 వ్రాసి యీ గ్రంథము నలంకరించి నామనోరథమును దీర్చినట్టి
 వారును, థార్మికవరేణ్యులును, సంస్కృతాంధ్రభాషా విశార
 దులును, సుప్రసిద్ధ న్యాయవాదులు నగు బ్ర॥ ప్రభల లక్ష్మీ
 సరసింహముపంతులు బి. ఎ. బి. ఎల్. గారికిని గృతజ్ఞతా
 పూర్వక వందనము లర్పించి యీ గ్రంథరచనకుఁ బ్రోత్సా
 హకులై యీ ప్రథమ ముద్రణమునకుమాత్ర మధి
 కారము భూందినట్టి మ॥ రా॥ శ్రీ చందా వారాయణశ్రేష్ఠిగారి

బ్రాంచి బుక్కు-షాపు మానేజరులగు మ॥ శ్రీ॥ నీలా రాజయ్య
యను వైశ్యసత్తముసకు, నిం దేదేని సహాయ మొనరించిన
మిత్రవరులకును ధర్మరక్షకుఁడగు భగవంతుఁ డాయురారోగ్య
భాగ్యముల నొసంగి రక్షించుఁగాక యని ప్రార్థించుచు విర
మించుచున్నవాఁడను.

26-5-1934 } సుఖవిధేయుఁడు
శికింద్రాబాద్ } చివ్రకుల అప్పయ్యశాస్త్రి.

శ్లో॥ “ఉచ్చైర్దగతి ర్దగతి సిద్ధ్యతి ధర్మతత్త్వ
త్తస్యప్రమాచ వచనైః కృతకేతరైశ్చ
క్షేమాం ప్రకాశన దశాచమహీనురైశ్చ
తానంతరేణ నిపతేత్క్వను మత్ప్రణామః॥

పండితాభిప్రాయములు.

ఆత్మార్థ వాచస్పతీత్యాది విరుదాంబితములును, వేద వేదాంగ పండితులు నగు బ్ర॥ వడలి లక్ష్మీనారాయణశాస్త్రిల వారు 7-4-34 తేది పితాపురమునుండి యిట్లు వ్రాయుచున్నారు.

“యుష్మత్ప్రేషితా వేదవేదాంగచంద్రికా స్థాలీపులకన్యాయేన దృష్టా హృదయాహ్లాద మజీజనత్. యుష్మదీయైతాదృ శాతిగంభీరార్థ ప్రకాశన చాతురీధురీణతా మాకలయ్య ఈశాన మాశాస్మహే పునఃపునః ప్రబంధరచనాసు నియోజయేతి.

మహామహోపాధ్యాయ, విమర్శకాగ్రేసరాది విరుదాంబితములును, ధార్మిక మహోపదేశకులు నగు బ్ర॥ కాశీభట్ట బ్రహ్మయ్యశాస్త్రిలవారు.

జగన్నాథపురం, కాకినాడ

12-4-34

పండితవర్యా!

మీరు రచించిన వేదవేదాంగచంద్రికను సమగ్రిముగా జదివించి వింటిని. ఈ గ్రంథ రాజము చాల మనోహరమగు శైలియును నిర్దుష్టమగు భాషయును విలువయును ధర్మబోధయు

గలిగి విరాజిల్లుచున్నది. విద్యాశాఖవా రిట్టి యుద్ధగ్రంథముల విద్యాకాపరీక్ష. మున్నగువానికిఁ బఠనీయ గ్రంథములనుగా నిర్ణయించిన భాషకును దేశమునకును గూడ జాల యుపయోగ మొనరించినవా రగుదురని నాతలంపు. ఇట్టి యుత్తమ కృతుల నొనరించుట కనుకూలముగా నీశ్వరుఁడు మీకు దీర్ఘాయురారోగ్యోన్నత్యముల నొసంగుగాత. జిల్లాబోర్డు వారు గ్రంథాలయములకై దీని సంగీకరించుచుదురుగాక.

విషయసూచిక.

వేదము.

విషయము,	పుట.
వేదమనఁగానేమి?	1
వేదస్వరూపము, వేదోత్పత్తి,	2
వేదము లపౌరుషేయములా?	9
వేద మీశ్వరావిర్భూత మగుటకును, } బూర్ణమగుటకును గారణములేమి?	19
వేదములందలి యింద్రవరుణాదిదేవతల } విషయమునందుఁ దాత్పర్యమేమి?	43
వేదవిభాగ శాఖానిర్ణయము	52
బ్రాహ్మణభాగము స్వతఃప్రమాణమా? కాదా?	72
నిశ్చితసిద్ధాంత విషయములు	96

వేదాంగములు.

షడంగావశ్యకత,	102
శిక్షాశాస్త్రము.	104
కల్పశాస్త్రము,	109
న్యాయకరణశాస్త్రము,	114
నిరుక్తశాస్త్రము,	116
ఛందశ్శాస్త్రము,	120
జ్యోతిశ్శాస్త్రము,	124
ఫలితజ్యోతిషము సత్యమా? కాదా?	131

త ప్ప ప వ ల ప ట్టి.

పుట	పంక్తి	తప్ప	ఒప్పు
1	5	శుతి	శ్రుతి
19	7	లిచ్చు	నిచ్చు
32	8	జ్ఞాయజ్ఞ	జ్ఞానయజ్ఞ
33	9	పుషురు	పురుషుఁ
34	17	పూర్ణత్వమును	పూర్ణమును
35	20	స్వేచ్ఛగా	స్వేచ్ఛగా
45	7	యగుగు	యగు
50	20	సంబధ	సంబంధ
54	4	దింశతి	వింశతి
61	19	“శాఖల”	“శాకల”.
69	4	పరస్పర	పరస్పర
72	18	గంగగంగ	గంగగంగ
84	14	ఏర్పాచీనులు	అర్పాచీనులు
107	14	చూడ	గూడ

ఇంకను స. న ప. వ. ర, అ, థ, ధ, ల, ఖ, అక్షరా
 ధానుస్వారాది వ్యత్యయములను మన్నించి వలసినట్లు సవరించు
 కొని పఠింపఁ బ్రార్థితులు.

శ్రీ పరబ్రహ్మణే నమః.

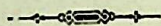
వేదవేదాంగశంధిక

వేదము.

“యో బ్రహ్మణం విదధాతి పూర్వం
యో వై వేదాశ్చ సప్రహిణోతి తస్మై
తగ్ం హ దేవ మాత్రమద్ధివకాశః
ముమక్షు ర్వై శరణ మహం ప్రసద్యే,
వేద మనగా నేమి?

విదం త్వనేన ధర్మాధర్మా వితి వేదః, విద జ్ఞానే, దీనిచేత
ధర్మధర్మములను దెలిసికొందురు గాన వేదమని చెప్పఁబ
డును ఈ వేదమనకు శ్రుతి, ఆమ్నాయము అను రెండు
పేరులను బ్రధానంబుగా వాడుచుందురు. శ్రూయతే ధర్మా
ధర్మా వితి శ్రుతిః, శ్రుతవణే, ధర్మము, అధర్మము,
దీనిచే వివేచింపఁబడుచున్నది గాన శ్రుతి యనియు, ఆమ్నాయతే
పారంపర్యేణే త్యామ్నాయః, మ్నా అభ్యాసే, ఇదిచిరకాలము
నుండి పరాపరగా నభ్యసించఁబడుచున్నది గాన “ఆమ్నాయ
ము” అనియు విజ్ఞులు విశదీకరించియున్నారు.

వేదస్వరూపము. వేదోత్పత్తి.

ఇది యపౌరుషేయంబు, ననాదియు, నిత్యము, స్వతః ప్రచూణానమితము, నల్లక్షణలక్షితము, నత్యంతానుభవ గమ్యము, నవధిగతార్థగామి, సందేహవివర్జ్య యాదిదోషగహితము, పరమేశ్వర దేవర్షి క్రమాదాగతము నై ధర్మార్థకామ మోక్షప్రదంబై తనరాజుచున్నది. ఈ పూర్వోక్త లక్షణంబులు క్రమంబుగా విస్తరింపఁబడును. వేద మజ్ఞానమునకు భాండాకమై యున్నది. మఱియు నితరశాస్త్రంబులన్నియు, నీ వేదమునుండి యే జనించినవి. వేదమే స్కంధము. తదితరశాస్త్రములన్నియు దానికి శాఖాప్రశాఖలై యున్నవి. వేదము ప్రధానంబుగా రెండుప్రకారములుగా నున్నది. 1. కంఠాప్తము 2. కల్పవృక్షము. ఏ శ్రుతి ఋషులచే బ్రహ్మక్షముగా గవిపెట్టఁబడినదో యది కంఠాప్తము. ఏ శ్రుతి, స్మృతిద్వారమునఁగాని, శిష్టాచారద్వారమునఁగానిఋషులచే ననుమానంపఁబడినదో యది కల్పవృక్షమని చెప్పఁబడుచున్నది. కంఠాప్తశ్రుతి సంత్రభేదము ననుసరించి మూడువిధములుగా విభాగింపఁబడినది. 1. ఋక్కు, 2. యజుస్సు, 3. సామము. ఈమూడింటికిని “త్రయి” యని మఱి యొకవేరు గలదు. ఈకంఠాప్తశ్రుతులే వేదాకప్రమాణము ననుసరించి నాలుగుభాగములుగా విభజింపఁబడినవి.

1. ఋక్, 2. యజుస్సు, 3. సామము 4. అధర్వము లని. లోకమున భావయందుఁ బద్యము, గద్యము గీతము (పాట) లను మూఁడుభాగము లే విధముగాఁగన్పడుచున్నవో యట్లే వేదమునందుఁ బద్యరూపముగా ఋక్, గద్యరూపముగా యజుస్సు గీతరూపముగా సామమును గన్పట్టుచున్నవి. మిగిలిన యధర్వవేదంబు పద్య గద్య గీతమంత్రవిశ్రితముగా నుండును. వేదమును విభాగించినవారిం గూర్చి రెండువిధములగు సభిప్రాయములు గలవు. వ్యాసభగవాంశులవారే, వేదము మూఁడువిధములుగాను, నాలుగువిధములుగాను విభజించి రని కొందఱును, యజ్ఞక్రియాసాక్ష్యమునకై యధర్వవేదము ఋషి వేదవిభాగముఁజేసె ననియు నా ఋషియే యజ్ఞకార్యమున కుపయోగించు సూక్తసమూహములను వేదత్రయములోఁ జేర్చి శాంతిపాష్టికాభిచారికాదీతరిసూక్తములను వేటుగాఁజేసెననియు మఱికొందఱు అభిప్రాయపడుచున్నారు. మొదటి సత్తమువారివశిష్టసూక్తసమూహము “అధర్వవేద”మను నామముతోఁబ్రకాశపరుఁడైన దనియు రెండవసత్తమువారి యధర్వమహర్షియొక్క నామముతోడనే యధర్వవేద మను సంజ్ఞ కలిగినదనియు చెప్పుచున్నారు. ఈ ద్వివిధాభిప్రాయములకును బ్రమాణములు శ్రుతియందుఁ జిక్కుచున్నవి. శతపథబ్రాహ్మణములో నిట్లుచెప్పఁబడియున్నది.

“అగ్నే ర్వా ఋగ్వేదో య తే వాయో ర్యజుర్వేదః
సూర్యా త్సమవేదః”

అగ్నివలన ఋగ్వేదము, వాయువువలన యజుర్వేదము,
సూర్యునివలన సామవేదము ప్రాప్తమైనవి.

“ఋచో యజాంః చాశ్యాని సామాని వివిధాని చ
ఏవ జ్ఞేయ త్ప్రీత్య ద్వేదః । యో వేదైః స వేదవిత్॥

మనుస్మృతి”

ఋగ్వేదము, యజుర్వేదము, సానావిధములగు సామ
ములు, వీనియొక్కమంత్రములకుఁ ద్రివ్య ద్వేదమనిపేరు. ఎవఁ
డీద్దానిని దెలిసికొనునో వాఁడు వేదవిదుఁ డని చెప్పఁబడును.
ఇత నాలుగువిధములుగా వేదము విభాగింపఁబడిన దని చెప్పు
టకుఁ గల ప్రమాణములు చెప్పఁబడుచున్నవి.

“తత్రాఽపరా ఋగ్వేదో యజుర్వేద స్సాం వేదోఽధర్వవేదః
ఇత్యాది”

ఋక్కమన్నగు నాలుగువేదములు “అపరవిద్య”
యని ముండకోపనిషత్తు చెప్పుచున్నది.

ఋగ్వేదోయజుర్వేదస్సామవేదోఽధర్వాంగిరిస ఇతిహాసః పురాణం
విద్యా ఉచిషదః” ఇత్యాది.

ఋ గ్యజు స్సామాధర్వవేదములు, ఇతిహాసము, పురా
ణములు మున్నగునవి “అపరవిద్య” యని వాచననేయబ్రా
హ్మణోపనిషత్తునందుఁ గలదు. కాఁబట్టి వేఱువేఱుగు ప్రమాణ
భేదముల ననుసరించి వేదమును ద్వివిధముగా విభాగించుట

యోగ్యమై యున్నది. సమస్తజ్ఞానముల కాభారము లైన యీ వేదములనుండియే సర్వశాస్త్రములు జనించినవి.

జ్ఞానము నిత్యవస్తువు. ఈ కారణముచేత బ్రహ్మసమయమునందును జ్ఞానరూపమైన వేదము ప్రణవ (ఓంకార) రూపమున నసశ్వరిమై నిలిచియుండును. ఈవిషయమున శ్రీవేద వ్యాసభగవానులవారు.

“అనాదినిధనా నిత్యా వాగుత్స్పష్ట స్వయంభువా,
అదా వేదమయీ విద్యా యత స్స రావో ప్రవృత్తయః”

స్వయంభువగు భగవంతుని వాక్యరూప మైన వేదమనాదియు, నాశరహితమైందియు, నిత్యమై యున్నది. వేదమే సృష్టికీ, బ్రహ్మరూపస్థయందుః బ్రకాశపరుడగు యాదివిద్యయై యున్నది. ఈవేదమువలననే సకలప్రపంచము విస్తరింపబడుచున్నది. “ఏలయు కాలేపి సూక్ష్మరూపేణ సరమాత్మని వేదరాశి స్థితః” ఏలయు కాలమునందుః గూడఁ బరమాత్మయందు వేదరాశి, సూక్ష్మరూపముతో నిలిచియున్నదని కుల్లూకభట్టాచార్యులవారు వ్రాసియున్నారు. ఇట్లే మేఘాతిధి, యను మహామహుఁడును

“నైవ వేదాః ప్రళయస్తే మహాప్రలయేఽపి”

మహాప్రలయమునందుః గూడ వేదములు నశింపనేరవు. వేదములు మనుష్యులచే రచింపబడినవి గావు. అందువలన అపౌరుషేయములు. సరమేశ్వరావిరూపములు. జ్ఞానము

నిత్యమును బ్రహ్మయొక్క స్వరూపమునై యున్నది. అట్టి జ్ఞానముయొక్క వికాసరూపమే వేదము. ఇందువలన వేదములకు భగవంతుని నిశ్వాసరూపము నర్ణవంబడినది. వాచననేయబ్రాహ్మణోపనిషత్తులలో

“అస్య మహతో భూతస్య నిశ్వసిత మేకత్ య దృశ్యదో య జా ర్షేద స్సా మవేదోఽధర్వాంగిరస ఇతిహాసః పురాణం విద్యా ఉపనిషదః ఇత్యాది”

అని చెప్పబడియున్నది. సమస్త వేదములు భగవంతుని నుండి స్వాభావికనిశ్వాసరూపముగాఁ బ్రకటింపబడినవి. కృష్ణయజుర్వేదీయ శ్వేతాశ్వతరోపనిషత్తులలో

“యో బ్రహ్మణం విదధాతి పూర్వం, యో నై వేదాంశ్చ ప్రహి ణోతి తస్మై”

పరమాత్మ తొలుత బ్రహ్మను బుట్టించి యతనికి శ్రుతు లొసంగె ననియు, వుటియొకశ్రుతిలో

“దిశ శ్శోత్రే వా గ్వివృతాశ్చ వేదాః”

ఆ విరాట్పురుషునికి దిక్కులు చెవులు, వేదములు వాక్యములు అని చెప్పబడినది. శ్రీగీతాశాస్త్రమందు

“కర్మ బ్రహ్మాగ్భవం విద్ధి బ్రహ్మక్షరసమద్భవం”

కర్మము వేదమువలన జనించినది. వేద మక్షరబ్రహ్మము నుండి పుట్టినది. మహర్షులు వేదకర్తలు గారు. తాని ద్రవ్యము మాత్రము గాఁగలరు. వేదము నిశ్చయస్తులు. అది మహర్షుల

యొక్క సమాధిచే నిర్మలములగు సంతఃకరణములందు
మాత్రమే ప్రకాశమును బొందును.

“బ్రహ్మిద్యా ఋషివర్యంతాః స్మారకాః స తు కారకాః”

బ్రహ్మ మొదలుకొని ఋషులవఱకు నుండు వా రెవరై
నను వేదమును రచించిన కర్తలుగాక వేదమును స్మరించినవారు
మాత్రమేయున్నారు. మరియు,

“యుగాస్తేఽన్తర్హితాన్యేవాక్ సేతిహాసాన్ మహర్షయః

తేభిరే తపసా పూర్వం అనుజ్ఞాతా స్వయంభువా”

ప్రలయసమయమందు నితిహాసములతో, గూడ సంత
ర్హితములై యున్న వేదములను సృష్టియొక్క యారంభము
నందు బ్రహ్మయనుమతిని బొందిన మహర్షులు తప సానరించి
పొందిరి.

“సోఽభిధ్యాయ శరీరా తస్య త్పిసృక్తు ర్వివిధాః పృజాః

అప ఏవ ససర్జాదా తాను బీజ మవాసృజత్

తదండ మభవ ద్దై మం సహస్రాంశు సమప్రభం

తస్మిన్ జజ్ఞే స్వయం బ్రహ్మ సర్వలూకపితామహః”

(మనుస్మృతి.)

సరమాత్మయొక్క హృదయమునందు సృష్టింప
వలె నను కోరిక గలిగినవెంటనే యతడు దొలుత కారణ
జలములో విజశక్తిరూపమైన బీజము నుంచెను. ఆ బీజము
సూర్యునితో సమానమైన కాంతిగలది యు, అంగారు రంగుగల

దియు నై గ్రుడ్డుమాసిరి మారిసది. ఆ యండమునందు సన్ని
లోకములకుఁ బితామహుడగు బ్రహ్మ వుట్టెను. అందువలన
బ్రహ్మదేవుడే యన్నిటికంటె మొట్టమొదటఁ బుట్టినవాడని
మనము నిస్సందేహముగాఁ దెలిసికొనఁగలము.

“బ్రహ్మ దేవానాం ప్రథమ స్సంబభూవ
శ్వస్య కర్తా భువనస్య గోప్తా”

(యండకోపనిషత్తు.)

ప్రపంచమును సృష్టించువాఁడును, జగత్తును సంరక్షించు
వాఁడు నగు బ్రహ్మ యెల్లవేల్పులతోఁదొల్తొల్త జనించె.
మఱియు,

“హిరణ్యగర్భం జనయామాన పూర్వం”

ఋరమాతృసృష్టియొక్క యాదియందు హిరణ్యగర్భ
(బ్రహ్మ) ని సృజించెనని శ్వేతాశ్వతరోపనిషత్తు చెప్పుచున్నది.
తరువాత బ్రహ్మదేవుడ యండమునందు నివసించి ఋర
మాత్మను ధ్యానించి తద్బలమున రెండువిధములుగా విభజించి
యూర్ధ్వాధగమస్తలోకములను సృష్టించి దేవ మనుష్యాదులను
గిందిరీయాదులు మున్నగువానిని బుట్టించెను. మనువు, బ్రహ్మ
దేవుడు శర్మదేవతల నింద్రాదిదేవతలను సాధ్యులను పెండియు
సర్వవిధదేవతలను సృష్టించె నని వాసి యింక నిట్లు వ్రాయు
చున్నాడు.

“ అగ్ని వాయు రవిభ్యంతు శ్రయం బ్రహ్మ సనాతనం
మదోహ యజ్ఞసిద్ధర్థ మృగ్యజు స్సామలక్షణం ”

బ్రహ్మ యజ్ఞక్రియను సంపాదించుటకై యగ్ని వాయు, సూర్యులవలన, ఋక్, యజుస్సు, సామము అనువేదములను గ్రహముగాఁ బ్రతికెను. (ప్రకటించెను) ఈ రీతిగాఁ బరమాత్మ యొక్క నిశ్వాసరూపముతో న్యభావముగాఁ బ్రవహించిన వేదములు బ్రహ్మయొక్క హృదయమునందు నిలిచి దేవతల యొక్కయు, మహర్షులయొక్కయు సమాధిచే నిష్కలుషమైన యంతఃకరణమునందు వికాసభావమును బొంది సకలకళ్యాణములను సాధించుననియై తనరూపును వి.

వేదము లపౌరుషేయముల?

వేదోత్పత్తి విషయమునందుఁ బరమేశ్వరుని మొదలుకొని దేవతలు, ఋషులవఱకుఁగల సంబంధమును జూచి చాలమంది హృదయములం దనేకసందేహములఁబొందుచున్నారు. ఎప్పుడు ఋషులచే వేదములు ప్రకాశపరుపఁబడినవని చెప్పుచున్నారో యప్పు డా వేదములకు రచయితలు వారేని కారు? ఈ రీతిగా కర్త లేర్పడినపుడు వేదము లపౌరుషేయము లెట్లు కాఁగలవు? ఎందుల కనఁగా వేదములయందు రచయితలుగా నున్నట్లనేక మహర్షుల నామములు కన్పడుచున్నవి. దృష్టాంతమునకై

ఋగ్వేదము గ్రహంబడుచున్నది. ఋగ్వేదమునందలి స్తోత్ర
 సమూహము పదిమండలములుగా విభజింపఁ బడినది. వానిలో
 మొదటిమండలమునకును, దుదిమండలమునకును రచయితలనేక
 మహర్షులున్నారు. మిగిలిన యెనిమిది మండలములకు నెన
 ముగ్ధగురు మహర్షులు రచయితలుగా నున్నట్లు వారినామము
 లెఱబడియున్నవి. ఎట్లంటిలేని రెండవమండలమునకుఁగర్త గృత్స
 వదుఁడను, మూడవ మండలముయొక్క రచయిత విశ్వా
 మిత్రుండును, నాల్గవదానికి వామదేవుఁడును, నైదవదానికినత్రి
 యును, నాఱవదానికి భరిద్వాజుండును, నేడవదానికి వశిష్ఠుం
 డును, నెనిమిదవదానికిఁ గణ్వండును, దొమ్మిదవ మండలము
 నకుఁ గర్త యంగిరసుండునని తెలియనగును. ఇట్లు స్పష్టముగా
 ఋషుల నామములు లిఖింపఁ బడియున్నప్పుడు వేదము లా
 మహర్షుల రచనమే యని యేలచెప్పఁ గూడదు? ఇంకొక కార
 ణముఁబట్టి చూచెదము. ఒకవేదమే భగవంతుని నిశ్వాసరూప
 ముగావచ్చినదని యొకచోటను, బ్రహ్మయొక్క ముఖమునుండి
 బయలు వెడలిన దని మరియొకచోటను అగ్ని, వాయు, ప్రభృ
 తులవలన బయలుదేరిన దని యింకొకచోటను మహర్షుల
 హృదయములందుఁ బ్రకటితము లైనవని వేటొకచోటను
 (వాయుఁబడినది. కీనిలో సత్యమేది? యేదిగాదు? ఈ ప్రకార
 ముగావేలకొలది సంశయములు క్రస్తుతినయమునఁ గలుగు

చున్నవి. ఇందువలన యధార్థముగా వేదావిర్భావముయొక్క తత్వమును బ్రకాశపఱచి సర్వ సాశయములును నివర్తింపఁ జేయఁబడుచున్నవి.

సపేనుల సందేహములకు సమాధానములు

సూక్ష్మదృష్టితో విచారింపఁగ మీరఁ బరమాత్మ మొదలుకొని ఋషులపఱకు వారి యంతఃకరణంబులందు వేదములు జనించిన వనుట కే విధి యీవఱకుఁ జూపఁబడినదో యనియంతయు నొకటియే యని నివేకులగు వారికిఁ దెలియుఁ గలదు. జ్ఞానము నిత్యము. జ్ఞానరూపమే వేదము. అందువలన వేదము గూడ నిత్యమైనది. పరమేశ్వరుఁడు జ్ఞానరూపుఁడు. ఈ కారణముఁబట్టి జ్ఞానరూప మైన వేదము ప్రళయకాలములోఁ బరమాత్మహృదయమందు జ్ఞానరూపముతో నుండు జేయుచున్నది. ప్రళయ మెట్టిపనులుగూడ లేనట్టి కాలము. ఈ కారణముచేతఁ బరమేశ్వరుఁడా సమయమందు శ్వాసములు లేని యోగసిద్ధయందు శయనించుచున్నాఁడు

“యదా స దేవో జాగర్తి, త దేదం చేష్టతే జగత్
యదా స్వపితి కాంతాత్మా, తదాసర్వం నిమిలతి
ఏవం స జాగ్రత్స్విప్నాభ్యా, మిదం స్వం చరాచరం
సంజీవయతి చాజ్యోం, ప్రమాపయతి చావ్యయః”

పరమేశ్వరుఁ డెప్పుడు మేలుకొనుచున్నాఁడో యపుడే జగముగూడఁ బ్రవర్తించుచుండును. ఎప్పుడు శాంతుఁడై

నిద్రించుచున్నాడో యప్పు డిదంతయుఁ బ్రభుము బొంగు
చున్నది. ఈరీతిగా నవ్యముండును, బహుపురుషుండు నగు
భగవంతుఁడు జాగ్రత్స్వప్నదశల మూలమునఁ జరాచరరూప
మగు నీ విశ్వమును బుట్టించుచున్నాఁడు. గిట్టించుచున్నాఁడు.
ప్రళయమైనపిదప పృథ్వీముఖో లీనమైయున్న జీవులసంస్కా-
రము క్రియోబుద్ధి మెప్పుడగునో యప్పుడు భగవంతుడు
స్వయముగా యోగనిద్రనుండి మేల్కొని జగమును సృష్టించు
టకు నశక్తిని చూచును, శ్వాసము లేని యోగనిద్రాదశ యనగతి
రమే శ్వాసముతోఁ గూడిన యా పరాత్పరునియొక్క యీ
సృష్టి జేసెడి నవస్థ (అనగా సిస్మత్) యగును. పురాణాదుల
యందీ విషయమును గూర్చి యనేకరీతులుగా వర్ణించి యు
న్నారు. ఈ యవస్థయే వేదములందు వర్ణింపఁబడినది.

“ ఏకోఽహం బహుస్యాం ప్రజాయేషు ”

నే నేకము నుండి యనేక మగుదుచుగాక! ప్రజలను సృ
ష్టించెదనుగాక! భగవంతుని యీ సిస్మత్రూపమైన మొదటి
భావమును బ్రహ్మకుఁ గలిగించి పూర్వకల్పము ననుసరించి
సృష్టిని విస్తరింపఁ జేయ మొదలిడె. ఈ సృష్టిక్రియాదశలో
వచ్చిన నిశ్వాసమే వేదరాశిని బ్రకటించుచున్నది. అందువలన
నిష్క్రముండగు భగవంతునియందలి ప్రథమక్రియాసూచనయే
క్రియాశక్తి కథిష్ఠాతగా నున్న బ్రహ్మమును గిరియతోడనే

కూడిన స్వాభావిక జ్ఞానముయొక్క వికాసమే నిఖ్యానరూపముతో వెడలిన వేదముల వికాసమై యున్నది. ఎందులకనఁ భగవంతునితో జ్ఞానబలక్రియలు స్వాభావికములై యున్నవి. ఇవియే పరమాత్మవలన వేదము వికసించుటకును, బ్రహ్మ హృదయమునందు వేదము లుండుటకును హేతుభూతములైనవి. కాన నివి యపౌరుషేయములు. ఇందు సందియమేమియు లేదు. ఇట్టి గంభీరవిజ్ఞానము మనుస్మృతిలో బ్రహ్మత్వాత్పత్తితోఁ గూడఁ జేర్చబడినది. పరమాత్మ తన తనువు నుంసి వివిధప్రజాసృష్టిఁ జేయవలెనని తలచి తొలుత జలమును గలిగించినాఁడని మనువు చెప్పిన ట్టివల కిందుఁ జెప్పియున్నాము. ఈ జలము సాధారణజలముగాదు. సృష్టి మహత్తత్వము మొదలగువానినుండి క్రమముగాఁ గలుగును. మొట్టమొదటనే పంచ భూతాత్మక మైన జల మేర్పడుటకు వీలులేదు. దీని వృత్తాంతము శ్రుతియందు స్పష్టికరింపఁ బడి యున్నది.

“తమ ఆసీ త్తమసా గూఢ మగ్రే ప్రకేతం సలిలం సర్వమాఇదం”

(ఋగ్వేదము)

దీని భాష్యములో సాయువాచార్యులవారిట్లు చెప్పుచున్నాడు.

“సలిలం, సత్ గతౌ, ఔజాదికః ఇలచ్ ఇదం దృశ్యమానం సర్వం జగత్ సలిలం కారణేన సంగత మవిభాగావన్న మాసీత్”

కారణములో లేన మైన సమష్టిరూపమైన సంస్కార
మే యీ సలిలము. దీనికి “అప్” లేక “కారణవారి”,
యని చెప్పబడనది. పరమాత్మ సృష్టిజేయఁ దలఁచి తొలుత
నీ సంస్కారరాశుల నుద్బోధనము జేయుచున్నాఁడు. ఇదియే
మనుగ్మృతిలోని కారణవారి రూపజలవిజ్ఞానము. ఈ ప్రకార
ముగా ముచువు నదిచి నట్లు సఃస్కారరాశి యవ్యాకృతదశలో
మెలఁకువఁ బొందిన పిమ్మట బరమాత్మ దానిచుండుఁ దన
క్రియాశక్తిరూప మైన బీజము నుంచును.

ఈ క్రియాశక్తియే సృష్టిని బొంది మిక్కిలి కాంతి గలి
గిన సుహాసూర్యునివలెఁ బ్రకాశించుచున్నది. దీనిచుండి బ్రహ్మ
దేవుఁ డావిర్భవించెను. దీనిచుండఁ దేలిన సారాంశ మేమనఁగా,
భగవంతునకు సృష్టిచెడి కోర్కె గలిగిన మీఁదఁ బూర్వముగా
వికారములు లేని ప్రకృతియుం దతని క్రియాశక్తి గలిసెను.
దానిచుండి బ్రహ్మ బయలుదేరినాఁ డని తెలియుచున్నది. ఈ
సృష్టియొక్క ప్రారంభదశ మనోవానా మగోచరము. ఇదియే
జ్యోతిష్మతియగు కారణవారియందుఁ గ్రియాశాలినియును,
సమష్టిప్రాణశక్తియు నైన బ్రహ్మకు సూక్ష్మశరీరమై యున్నది
ఈ విషయముఁ గూర్చి యధర్వవేదములోని ముంజకోపనిషత్తు
లో నొక చక్కని మంత్రము లభించుచున్నది

“తపసా నీయతే బ్రహ్మ, తతోన్న మభిజాయతే

అన్నా త్ప్రాణో మన స్యత్యం లోకాః కర్మసుచా మృతం”

దీనికి శ్రీజగద్గురు శంకరభగత్పాదా చార్యులవారు
తమభాష్యము సం దిట్లు వ్రాయుచున్నారు.

“తదస్మా జ్ఞానేన ఉత్పత్తి విధిజ్ఞానయా భూతయోగ్యత్వం బ్రహ్మ
చీయతే ఉపచీయతే ఉత్పిపాదయిష దిదం జగ వంకుర మివచీజ ముచ్చా
నతాం గచ్ఛతి పుత్ర మివ పితా హస్తేణ ఏవం సర్వజ్ఞతయా సృష్టిస్థితిసం
హారశక్తి విజ్ఞానసత్తయా ఉపచితాత్తతో బ్రహ్మణః ఆత్మం అద్యతే భుజ్య
తేత్యన్న మవ్యాకృతం సాధారణం కారణం సంసారిణాం వ్యాచిక్షీర్ణతాఽ
వస్థారూపేణ ఆభిజాయతే ఉత్పద్యతే తతశ్చ అవ్యాకృతా చ్చిక్షీర్ణతా
వస్థా దన్నా త్ప్రాణో హిరణ్యగర్భో బ్రహ్మణో జ్ఞానక్రియాశక్త్యశ్శిష్టో
జగత్సాధారణోఽవిద్యా కామ కర్మభూత సమదాను బీజాంకురో జగ
దాత్మా అభిజాయతే ఇత్య సుపంగః ఇత్యాది”

దీని భావార్థ మేమన, భూతములకుఁ గారణుండగు
బ్రహ్మ తపోద్వోగమున వృద్ధి బొందుచున్నాఁడు. పిమ్మట నతని
వలన నన్నము (అనఁగా నవ్యాకృతమును ప్రకృతి) వ్యాకృత
ప్రాయ మగు దశకు వచ్చి ప్రకటన మగుచున్నది ఈ భావ
మునే “అపవన ససర్జాదా” అను దానితో మనువు వర్ణించి
యున్నాఁడు. ఇరువారఁ బరమాత్మయొక్క తపశ్శక్తిచేఁ
బొందఁబడిన యావికారములేని ప్రకృతివలన నమష్టిప్రాణ
రూపియైన హిరణ్యగర్భ ముద్భవించెను. ఇదియే “హిరణ్య
గర్భ స్సమవర్త తాగ్రే” మున్నగు శ్రుతులచే వర్ణింపఁబడిన
బ్రహ్మకు సూక్ష్మశరీరమైయున్నది. భాష్యకారులగు శ్రీశంకర
భగవత్పాదాచార్యులవారిచే హిరణ్యగర్భుఁడు.

“ బ్రహ్మణోజ్ఞానక్రియాశక్త్యధిస్థితో జగదాత్మా ”

యని వర్ణింపఁబడెను. మనస్సు, సత్త్వము. లోకములు
మున్నగునవి దేనిచే నృజింపఁబడుచున్నవో యాక్రియాశక్తి,
సృష్టికారిణియు నిం దీవలకే వర్ణింపఁబడియున్న జ్ఞానశక్తి, భగ
వంతుని నిశ్వాసరూపముగా బడులువెడలిన నేదరాశియునై యు
న్నది. ఈ రీతిగా సృష్టికే బూర్వమే స్వయముగాఁ బరమాత్మ
నుండి బ్రహ్మణో వేదోదయ మగుచున్నది, అకాగణమున
వేదమున కపారుషేయత్వము చెప్పటలో శంకించవలసిన యవ
సర మేమియులేదు. ఇతరులు యంతఃకరణమునం దేరీతిగా
నేయవస్థలో వేదములు బడులువెడలినవో దేవలన కపారు
షేయత్వమున కే హానియు రానేదో యది చూపఁబడఁ
బోవుచున్నది. ఏ సృికారముగా నమష్టిప్రాణము (అనఁగా
బ్రహ్మాండ ప్రకృతిగతమైనదియు, వ్యాపకమైనదియు నగు
ప్రాణమే) బ్రహ్మకు సూక్ష్మశరీరమో, యే వ్యాపకప్రాణము
వలన వేలువేలు జీవులయొక్క శరీరమునందుఁ బ్రాణశక్తి
విధజింపఁ బడుచున్నదో యా రీతిగానే సమష్టిగా నుండు సంతః
కరణము (అనఁగా బ్రహ్మాండప్రకృతిలో వ్యాపింపఁబడిన యం
తఃకరణమే) చతుర్ముఖబ్రహ్మకు స్వరూపమై యున్నది. ఈ
వ్యాపక మైన యంతఃకరణమువలననే వ్యష్టిరూపముతో
భిన్నభిన్నజీవుల కేంద్రమునందు భిన్నభిన్నములగు సంతఃకర

ణములుగాఁ జిక్కుచున్నవి. ఇందలి మనశ్శబ్ద మంతఃకరణమును
 జెప్పనది. ఆయంతఃకరణము, మనో బుద్ధి చిత్తాహంకారము
 లను నాల్గుతత్వములతోఁ గూడికొనినది. ఇవియే సమష్టిగా
 విచారించినచో బ్రహ్మకు నాల్గుమొగము లైనవి. ఇప్పుడు దీని
 వలనఁ బ్రత్యేక మైన యంతఃకరణమునకుఁ గూడ జతుర్ముఖ
 బ్రహ్మసంబంధ మున్న దని సిద్ధాంతమైనది, కారణ మేమన
 ప్రత్యేకవ్యవస్థంతఃకరణము సమవ్యవస్థంతఃకరణరూపి యైన చతు
 ర్ముఖబ్రహ్మయొక్క యంశమైయున్నది. ఇప్పుడు విచారణే
 యాంశ మేమనఁగా ఋషులేదశలో వేదమంత్రములను
 జూచి రనునది. ఋషులు తపోయోగములమూలమున సమాధి
 యుండున్న సమయములో వేదమంత్రములఁ జూడఁ గల్గుదురు.
 అట్టిదశలో నీ సర్వమంత్రములు వారి దివ్యదృష్టికి స్పష్టముగా
 గోచరించును. ఆ దశ యెట్టిదో విచారింపఁబడుచున్నది. అంతః
 కరణము సమష్టినుండి తన యింద్రియములందుఁ జిక్కుకొని
 యుండుట జీవభావలక్షణమగును. ఇందువలన వ్యాపక మైన
 యంతఃకరణమునుండి వేఱయినందువలన జీవుఁ డల్పజ్ఞఁ డగు
 చున్నాఁడు. అయితే జితేంద్రియూడగు యోగి తన యంతఃకర
 ణమును నింద్రియములనుండి వేఱుగాఁ జేసి వ్యాపకమైన సమ
 వ్యవస్థంతఃకరణముతోఁ గూడ గల్పినప్పుడే యతనికి సమాధి

యగును. ఋషు లీసమాధిదశయందే వేదమును జూచుచు
 న్నారు. అందువలన నీ దశయందు వ్యాపకాంతఃకరణము
 (అనఁగాజతుర్ముఖబ్రహ్మతోఁగూడ సూక్ష్మరాజ్యము) నందు
 ఋషులకుఁ దాదాత్మ్యము గల్గుచుండును. దీనింబట్టి బ్రహ్మ
 మూలమున వేదములు పొందుటయు సమాధిలో నున్న
 ఋషుల యంతఃకరణమందు వేదములు ప్రకట మగుటయు
 నొకటే. పరమాత్ముని యే భావములో వేదములు స్వయ
 ముగాఁ బ్రకటమైనందువలన నపోరుషేయము లని చెప్పబడు
 చున్నవో యాభావము ఋషులకు సమాధిదశలోని భావము
 మూలమున లభ్యమై యున్నది. కారణ మేమన? జీవుఁడును
 బ్రహ్మము నొకటి యగుటం బట్టియే. కేవల మవిద్యనుబట్టి
 జీవుఁడు, దేశము, కాలము, వస్తువుల మూలమునస్థూలముగాను
 సూక్ష్మముగాను పరిచ్ఛన్నుఁడు. ఇతఁ బరమాత్మయో దేశ
 కాల పాత్రముల మూలమునఁ బరిచ్ఛన్నుఁడు గాఁడు. విషయ
 ములం దపేక్షగలిగిన జీవుని యంతఃకరణ మింద్రియపర మగు
 టచే దానియందుఁ బరిచ్ఛన్న భావ ముండును. సమాధిదశ
 యందు వ్యప్తిగానుండు నంతఃకరణమింద్రియములనుండివేఱయి
 వ్యాపకాంతఃకరణమునందుఁ గలిసినందున దానికిఁ బరిచ్ఛన్న
 భావము నశించి బ్రహ్మభావముతోఁ గూడ సూక్ష్మరాజ్యము
 నందు నొకరూపమే కలుగుచున్నది. ఈ యేకాకారత్వము

యొక్క ఫలమే వేదము. ఇందువలన నాసమయమునం దేమాటలు చూడఁబడునో యామాటలన్నియు భగవద్వాక్యములు, నపౌరుషేయములు, నగుట కే సందియమును లేదు. అందువలన వేద మపౌరుషేయమైనది. కాబట్టి వేదము పరమాత్మ యొక్క నిశ్వాసరూప మైన దనినను. బ్రహ్మహృదయ మందున్న దనినను, దేవర్షిబ్రహ్మర్షులయొక్కరణమందుఁ బ్రకాశితమైనదన్నను నొకయర్థము లిచ్చు సిద్ధాంతములేనుమీ

— { వేదమీశ్వరావిర్భూతమగుటకును
బూర్ణమగుటకును గారణములేమి ? } —

వేద మపౌరుషేయము. వేద మీశ్వరావిర్భూతము. ఈ విషయమునందు వైజ్ఞానికాలోచన మవసరము లేదు. అదృష్టవంతుడగు నే పురుషుని నిర్మలాంతఃకరణమందు వేదజ్ఞానజ్యోతి ప్రతిఫలించినదో యతఁడే, యీ ప్రకారముగా భాషతో, భావములతో, మఱియుఁ బూర్ణత్వముతోఁ గూడికొనిన గ్రంథము పరిచ్ఛిన్నమగు ప్రకృతిగల మనుష్యుని మూలమున నిర్మించుటకు శక్యమగునా? కాదా? యను విషయము స్వయమగాఁ దెలిసికొనఁగలడు. వైదికభాషనుగూఁచి యొకసారి సిద్ధప్తిని మఱల్చి కనుఁ గొనుము. మనుష్యునివైదుష్య మే భాషను బ్రకాశింపఁజాలునో యద్దానికంటె వైదికసంస్కృతభాష యొక వైలక్షణ్యము గల్గెయున్నది. ఇది వేదమంత్రమహిమ

యింతింత యని చెప్పగలమా! సర్వశక్తి సంపన్నుండును, నసం
తుండును, నగు పరమేశ్వరుని ముఖమునుండి బయలు వెడలిన
యొక్కొక్క మంత్రమునందు నసంతమైనశక్తి నిండియున్నది.
ఈ మంత్రములను సరియైనయచ్చారణముతో సిద్ధి జేసికొనిన
వారికి సకలమనోరథములు ఫలింపగలవు. ఇట్లే యీమంత్ర
ముల నపస్వరములతోడను. నప్రయోగములతోడను నుప
యోగించినచో హానులుగూడఁ గలుగఁగలవు, ఇవన్నియు
వేదాపారుషేయత్వము దెలియఁబరచు బలవల్లక్షణములై
యున్నవి. ఇవియే కాక పూర్ణుండగు భగవంతుని వాక్యరూప
మైన వేద మెల్లవిధములఁ బూర్ణ మని చెప్పట ప్రధానలక్ష
ణమై యున్నది. మనుష్యుని బుద్ధిపరిపాకమును బట్టి విరచింపఁ
బడిన యే పుస్తకమైనఁ గాని మనుష్యబుద్ధిపరిమితికి లోఁబడి
నదియుఁ బూర్ణముగానిదియు నగుటం జేసి యాగ్రంథమునకు
సర్వాంగీణపూర్ణత్వ మెన్నటికిని గలుగనేరదు. వేదము మాత్ర
మట్లుగాదు. వేదమునందు జీవుఁ డభ్యుదయము, నిశ్చేయస
ములను సాధించు విషయముయొక్క పూర్ణత్వమును, జీవునకుఁ
ద్రవివిధశుద్ధిని సుపాదించి ముక్తిని బొందించెడి యర్థము, కర్మము
నుపాసనము మఱియు జ్ఞానముయొక్క పూర్ణత్వమును, సాధకు
నకు సత్వరజస్తమోగుణమయమైన ప్రకృతియొక్క ప్రత్యేక
మగు స్వరమును నిరీక్షణము జేయించి ముక్తి నొసంగెడి గుణ

ముల పూర్ణత్వమును, గలదు. ప్రపంచము భావమయమైనది. భావమయుఁడైన భగవంతుని సత్తా గూడ ప్రపంచమునందు నిండి నిబిడీకృతమై యున్నది. కాబట్టి భావములను జక్కఁగాఁ దెలిసికొనెడి జ్ఞానముచేత భావములను గ్రహించు భగవంతునిగూడఁ జెందవచ్చును. దీనిబట్టి వేదమునందు మూఁడురీతులుగా నుండు భావములయొక్క పూర్ణత్వమును గలదు. ఈ ప్రకారముగా నెన్నివిధముల విచారించినను వేదముయొక్క సర్వాంగీణపూర్ణత మనకుఁ దెలియుచు నపారపేయత్వము లెస్సగా సిద్ధించుచున్నది. ఇందు సందియ మేమాత్రమును లేదు. ఇతఁమీఁదఁ బైనఁ జెప్పఁబడిన విషయములు ప్రత్యేకప్రత్యేకముగా విచారింపఁబడఁబోవుచున్నవి. మనుష్యుల బుద్ధి తమతమ యోగ్యతల ననుసరించి యిహలోకమునకు సంబంధించిన యభివృద్ధిని బరలోకమునకు సంబంధించిన స్వర్గాదులయందలిసుఖభోగరూపాన్నతిని మఱియు నిత్యానందమయమైన మోక్షపదమును గోరుచున్నది. ఈ మూఁడువిధములగు నున్నతుల యందే మానవీయ మగు నున్నతియొక్క పూర్ణత గలదు. అపారపేయ మగు వేదము సాటిలేనట్టి మంచియుక్తులమూలమున మూఁడురీతులగు నున్నతులవిధిని జూపియున్నది. నేటికాలమున నవినపదార్థవిద్య (సైన్సు) యభివృద్ధినిఁ జూచి మనుష్యులు ముగ్ధు లగుచున్నారు. వారు

తమప్రాచీనవేదవిద్యయొక్క గంభీరభావమును మరచి “కృషి కులగానము” అని చెప్పుటకుఁగూడ వెనుదీయకున్నారు. కాని దీర్ఘముగా విచారించిచూచినమీఁద వేదముయొక్క మహిమ, గంభీరమ, వారికి బాగుగాఁ దెలియఁగలదు. ఋగ్వేదముయొక్క నాల్గవమండలమునందును, బదియవమండలము నందును గృషియున్నతివిషయమై స్తోత్రాదికము గనుపడును. ఇవన్నియు వ్యవసాయమునందలి పనులు, దానికిఁ బనికివచ్చు యంత్రములు, గోవులు, మహిషములు, మున్నగుగృహపశువుల యభివృద్ధికై భగవంతునిఁగూర్చి చేయఁబడిన ప్రార్థనలై యున్నవి. సవీనపదార్థవిద్య (సైన్సు) యున్నతి కనులకుఁ జిత్రము గొల్పుఁగలదు. బుద్ధికిఁ బ్రమాదములను గల్గింపఁగలదు. అయితే దూరదర్శులును, బరిణామదర్శులును నుదారస్వభావులును, గరుణాళువులు సగు మహద్దులు సైన్సు (సవీనపదార్థ విద్య) యున్నతిచేతఁ బ్రపంచమున నొకవైపునందలిమనుష్యులు సుఖులును ధనులును సగుచున్నారనియు మఱియొక భాగమందలి మనుష్యులు మిక్కిలిదరిద్రులును దుఃఖభాగులును సగుచు రనియుఁ దెలిసికొనియుండిరి. ప్రస్తుతకాలమున నే దేశము లందు “సైన్సు” అభివృద్ధిఁ బొందియున్నదో యాదేశములందలి యవస్థ చూడఁదగును. వెండియు వానిగాలి భరతఖండమందు ఏమటచేత భారతదేశపు ప్రాచీనస్థితి సవీనస్థితిరెంటిని

గలిపి విచారించిన పిమ్మటఁగూడఁ దొలుత భారతదేశము
యొక్క యార్థికస్థితి యెట్లుండినదో యిపుడెట్లున్నదో తెలియఁ
గలదు. ఈ విషయమంతయు మహర్షినరేణ్యుల నిశితబుద్ధికి
గోచరముకాకుండ నుండలేదు. ఇందువలననే సమత్వముగోరు
మహర్షులు స్థూలములైన సంపత్తు సుఖములకుఁ గృషి, గోర
క్షణము, మొదలగు వానివిషయము మిక్కిలియెక్కువగాఁ
జెప్పుచుండిరి. దీనివలన సమస్తదేశములును సమానరూపముగా
సుఖముతోడను, శాంతితోడను, విరాజిల్లినవి. ఇది భగవం
తుని కోరికయై యుండినందువలన వేదమునందు వ్యవసాయాభి
వృద్ధికై భగవంతునిగూర్చి చేయఁబడిన స్తోత్రములు గలవు.
రెండవది వేదమునందు “నైన్సు” విషయముగూడఁ దక్కువగా
లేదు. ఋగ్వేదమునందు సముద్రయానము, బృహన్నాళికము
మున్నగు యుద్ధాస్త్రములు పెక్కురకముల యాగ్నేయాస్త్ర
ములు, రణవిద్యమొదలగువానికేఁగూడఁ బ్రమాణములు చిక్కు
చున్నవి. నేడు ప్రాచీనమైన మిశ్ర (Egypt) లేక బాబలను
(Babylon) యొక్క తాతికంబమును జూచి జన మాశ్చర్య
పడుచున్నది. కాని యాఝ్యులైన హిందువులు శిల్పకార్యము
లు దెట్టి నేర్పరులైరో యది ఋగ్వేదముయొక్క రెండవ,
దైవమండలములు దున్న ప్రమాణములవలనఁ దెలియు
చున్నది. అందు వెయ్యిస్తంభములతోఁ గూడిన విశాలమైన

యట్టాల్లికవర్ణన మున్నది. ఇదియుఁగాక యనేకరీతుల నుండు నేత్రపనులయు, శిల్పకళలయు, ధాతుద్రవ్యములయు నిర్మాణము మున్నగువాని మూలమున భారతదేశము వాస్తవముగా బంగారు గనెడి భారతమే యై యుండెను. ఇందులకుఁ బ్రమాణములు ఋగ్వేదములో ప్రథమ చతుర్థమండలములందుఁ బెక్కుతెన్నులఁ జిక్కుచున్నవి. ఐహికములగు సుఖము ఐశ్వర్యములకై వేదమునందు సకలవిధముల నుండు సాధనములు నిస్సంశయముగా దొరుకుచున్నవి.

“ప్రత్యక్షేణాఽను మిత్యావా, యస్తావాయో న బుధ్యతే
ఏనం విదంతి వేదేన తస్మా ద్వేదస్య వేదతా॥

తాకికమగు ప్రత్యక్షప్రమాణముచేఁ గాని యనుమాన ప్రమాణముచేఁ గాని యేది బోధింపబడఁజాలదో యట్టి యతాకికవిషయముపై సాధకుని నేర్పరచి దివ్యమైన సుఖమును నెడతెగనియానందము నొసంగుటయే వేదమునకు వేదత్వమై యున్న దని స్మృతి వక్కాణించుచున్నది. వేదమునందు జ్యోతిష్తోమము, దర్శపూర్ణమాసాది బహువిధయజ్ఞములవిధులు విశదీకరింపబడినవి. ఇవి యాచరించినందువలనఁ గోరికలు గల సాధకులు స్వర్గమునకు సంబంధించిన యనేకసుఖము లనుభవింపఁజాలుదురు.

త్రైవిద్యా మాం సోమవాః ఖీతవావాః
యజ్ఞై రిష్ట్యా స్వర్గతిం ప్రార్థయంతే

తే పుణ్య మాసాద్య సురేంద్రలోక

మత్నంతి నివ్యాన్దివి నేపభోగాః॥

వైదికకర్మము నాచరించువాఁడు యజ్ఞదాస్వరమున భగవంతునకుఁ బూజ గావించి యజ్ఞమునందు మిగిలిన సోమ రసమును ద్రాగి పాపరహితుఁడై స్వర్గలోకమును గోరుచు న్నాఁడు. ఇట్టి జనుఁడు పుణ్యవిపాకరూప మైన యింద్రలోక మునుబొంది యందలిదేవత లనుభవించు మంచినుఖము ల ననుభవించుచున్నాఁడు. అధర్వవేదీయముండకోపనిషత్తులో “ఏహ్యేహీతి తమాహుతయస్సువర్చ ససూన్యస్య రశ్మిభిర్యజమానం వహన్తి ప్రియాంవాచమభివదన్త్యోర్భయన్త్య ఏవమః పుణ్యస్సుకృతో బ్రహ్మలోకః॥

ప్రకాశమానము లైన యాహుతులు యజమానుని “రమ్ము రమ్ము” అని పిలుచుచు సూర్యకిరణములమూలమున బుణ్యమయ మైన బ్రహ్మలోకమునకుఁ దీసికొనిపోవుచున్నవి. మంచిమాటలు, పూజలు మొదలగువానితో నతనికి సేనజేయు చున్నవి. “అపామసోమం అగృతాలభూమ” మేము సోమపానముఁ జేసి యమరుల మైతిమి. ఈమొదలగు పెక్కు తెఱంగుల నున్న దేవలోకములయందలి సాటిలేని సుఖభోగములు వేదకృపచేతనే సాధింపఁదగినవియై యున్నవి.

మూడవది ప్రకృతిసారావార పారంగతమును, మనో వాచామగోచరము నగు బ్రహ్మవర్ణనము వేదమునం దిట్లున్నది.

“న తత్ర నూర్యో భాతి న చంద్రతారకం
 నేమా విద్యుతో భాంతి కృతోఽయమగ్నిః
 త మేవ భాస్త మనుభాన్తి సర్వం
 తస్య భాసా సర్వ మిదం విభాతి”

ఎందు సూర్యుడు గాని, చంద్రుడుగాని, నక్షత్రములు
 గాని, విద్యుత్తు గాని, యగ్నిగాని ప్రవేశింపజాలదో, యేది
 సర్వాతీతమైయున్నదో, దేనియొక్క తేజస్సుచేతను, జ్యోతిచేతను
 సర్వప్రపంచములు ప్రకాశించుచున్ననో యట్టియానందమయుఁ
 డైన పరమపురుషుని సాక్షాత్కారముఁ జేసికొనుటవలన సాధ
 కుఁకుఁ గలిగెడియనన్థ యీరీతిగా వర్ణింపఁబడుచున్నది.

“భిద్యతే హృదయగ్రంథి భిద్యంతే సర్వసంశయాః
 క్షీయంతే చాస్యకర్మాణి తస్మిన్ప్రప్తే పరావరే”

పరమాత్మదర్శన మైనపుడు హృదయము దున్న య
 విద్యాగ్రంథి నిడిపోవును. సమస్త సంశయములునశించును. సం
 చిహ్నులును గ్రియమాణములు నగు నెల్లకర్మములు తుయమై
 పోవును. మఱియు

“యతో వాచో నివర్తంతే అవ్రాప్య పనసా సహ
 ఆనందం బ్రహ్మణో విద్వా స్స విభేతి కుతశ్చన”

వాక్కులు దేనిని బ్రకటించుటకై బయలుదేరి యసమర్థ
 ములై వెనుకకు మరలినవో, దేనివై మనోగతిగూడఁ బ్రసరింపఁ
 జాలదో యట్టి యానందమయ మైన పరమపదము నెఱుంగుట

వలన సుసారభయము నష్టమయి పోవుచున్నది. ఇట్టి విషయమును “నైను” ఒకలెక్కయా? ప్లేటో (Plato) మఱియు “కాంటు” (Kant) మహాశయులపరిశోధనములును బరాభూతములైనవి. సా‘క్రేటిస్ (Socrates) యను పండితుఁడుగూడ తాత్వికముక్కలమాత్ర మేరుకొనుచున్నాఁడు. ఇట్టి బ్రహ్మపదమును బొందించి నిశ్చేయసలాభము గలిగించెడి శక్తి దేనియైదైననున్నచో నది యెల్లగీతులను బూర్ణుండగు భగవంతుని నిశ్శబ్దసరూపమైన వేదమునందే యున్నది. ఇదియే వేదము లపౌరుషేయము లనుటకుఁ బ్రబలప్రమాణము. ఇంపసాదియమేమియులేదు.

పరమాత్మ పూర్ణుఁడు. జీవుడపూర్ణుఁడు. అయితే జీవుని యందుఁ బూర్ణత్వముయొక్క బీజమున్నది. అట్టి బీజమును వృద్ధిపరచి పూర్ణముగాఁ బ్రకటించి పూర్ణుండగుటయే సర్వసాధనములయొక్కయు సకలశాస్త్రములయొక్కయు లక్ష్యము. ఏ శాస్త్ర మపూర్ణుడైన జీవునిఁ బూర్ణునిగాఁజేసి బ్రహ్మరూపుని గావించుచున్నదో యా శాస్త్రమే సుపూర్ణమైనది. మనుష్యులచే రచింపఁబడిన శాస్త్రము లన్నిటి విచారించినచో నవి ప్రకృతిలో నొకయంశమును వర్ణించునవియని వివేకులగు పురుషులు చెలిసికొనఁగలరు. కొందఁ టొకయంశమునుగూర్చియుఁ గొందఁ టొక మఱియొక యంశమునుగూర్చియుఁ గొందఁ టొక

యశములో నొక విషయమును బ్రధానముగాను, రెండవ విషయమును గౌణముగాఁ జేకొని నర్ణించుచున్నారు. కాని యపౌరుషేయ మగు వేదములో నేవిషయమునందు నపూర్ణత యేమాత్రమును లేదు. ఈ ప్రకారముగా నపూర్ణత్వమేయిందున్న యెడల వేదము భగవద్వాక్యమే. గాకపోయెడిది పూర్ణమైన పశ్చిమతయే పూర్ణుడైన బ్రహ్మను బ్రకటింపఁగలదనునీమాటయే విజ్ఞానసిద్ధి. భారతదేశము పూర్ణప్రకృతితోఁ గూడికొని నది. అందువలన మోక్షభూమియని చెప్పబడుచున్నది. ఎప్పుడు జీవునకు సంబంధించిన పశ్చిమ పూర్ణత్వమును బొందునో యప్పుడే యట్టి యపూర్ణుడైన జీవునకుఁ బూర్ణత్వమును బ్రహ్మభావమును బొందుట మూలమున ముక్తి గలుగును. పశ్చిమ, స్థూలము, సూక్ష్మము, కారణము, లేక అధిభూత, అధిదైవ అధ్యాత్మము లను మూడుభాగములతోఁ గలిసియున్నది. మనుష్యునియందు దీమూడుపర్వము లపూర్ణముగాఁ గలవు. అందువలన ఆధిభౌతికపూర్ణత, ఆధిదైవికపూర్ణత, ఆధ్యాత్మిక పూర్ణత మనుష్యులకు సంబంధించిన తరువాత జీవుఁ (మనుష్యుడే) యుండ బ్రహ్మరూపుడు గాఁగలడు. ఇందులకై యాధిభౌతికాధిదైవి, ఆధ్యాత్మిక త్రివిధశుద్ధిఁ జేయుటకై యుపాయము లేశాస్త్రమునందుఁ బూర్ణముగాఁ జూపబడినవో యట్టిశాస్త్రము పూర్ణము, భగవద్వాక్యమును గాఁగలదు. జీవునకు శరీర

మాధిభౌతికము, మన మాధివైవికము బుద్ధి యాధ్యాత్మికము
 నై యున్నది. శరీరశుద్ధి కర్మమూలమునను, మనశ్శుద్ధి యుపాస
 నాద్వారమునను, బుద్ధిశుద్ధి జ్ఞానమూలమునఁగాఁగలదు. అందు
 వలన నేశాస్త్రమునందు సమానముగాఁ గర్మము, నుపాసనము
 జ్ఞానము లనెడి మూఁటియొక్క యుపదేశము సంపూర్ణముగా
 నుండునో యదియే భగవద్వాక్య మగును. భగవద్గీతలోని పదు
 నెనిమిది యధ్యాయములందును గర్మము, ఉపాసనము, జ్ఞాన
 ములను మూఁడింటి యుపదేశము సమానరూపముగా నున్నది.
 మొదటి యాఱధ్యాయములలో విశేషించి కర్మవిషయమును
 దరువాతి యాఱధ్యాయములలో విశేషించి యుపాసనావిషయ
 మును, మిగత యాఱధ్యాయములలో విశేషరూపముగా జ్ఞాన
 విషయమును వర్ణింపఁబడియున్నది. ఎందున నేమాస్త్రమును
 బ్రహ్మపాతముచూపఁబడలేదు. ఎందుల కనఁగా భగవద్గీత సాక్షా
 ద్భగవంతుని ముఖకమలమునుండి వచ్చిన వాక్యామృతమై
 యున్నది. ఈ గుణమే వేదమునందుఁగూడఁ గనుపడుచున్నది.
 వేదము, సంహిత, బ్రాహ్మణము, మఱియు ఆరణ్యకము లేక
 వానికి విస్తారరూపములైన యుపనిషత్తు లని మూఁడుభాగము
 లుగా విభాగింపఁబడినది. ఇందు గీతారీతిగ మూఁడుభాగములం
 దునుగర్మము, నుపాసనము, జ్ఞానములు వర్ణింపఁబడియున్నను
 సంహితాభాగమందుఁ బ్రధానముగాఁ నుపాసనాకాండము

యొక్కయు, బ్రహ్మణభాగముందుఁ బ్రధానముగాఁగర్మకాండము యొక్కయు, నుపనిషద్భాగమునందుఁ బ్రధానముగా జ్ఞానకాండముయొక్కయు వర్ణనమున్నది. పరమాత్మ సచ్చిదానందరూపుఁడు.

అతని సత్సత్తతోఁ గూడఁగర్మమునకు, ఆనందసత్తతోఁ గూడ నుపాసనమునకు, చిత్సత్తతోఁగూడ జ్ఞానమునకుసంబంధమున్నది. ఈ విషయము లన్నియుఁ బ్రథమసముల్లాసమందుఁ జెప్పబడినవి. వేదము, తన సంహిత బ్రాహ్మణము ఉపనిషత్తులనెడి రూపములతో నున్న మూఁడుభాగముల మూలమునఁ గర్మము, నుపాసనము జ్ఞానములకుఁబూర్ణసాధనములనుజూపించి జీవునకు సచ్చిదానందముల లభింపఁజేసి యతనిని బూర్ణబ్రహ్మభావమునందుఁ బ్రతిష్ఠించుచున్నది. ఇదియే వేదాపారమ్యత్వము. ఇందు సందియము లేదు. అంగిరోమహర్షులవారు దైవీమిమాంస యం దీక్రిందివిధముగా వచించియున్నారు.

“గుణభావమయత్వా ద్భగవద్వాక్యం వేదః”

వేదమునందు గుణములయు భావములయు పూర్ణత్వము గలవు. దీనివలన వేదము భగవంతుని వాక్యమైనది. గుణమయమైనప్రకృతికిఁ ద్రిగుణభేదము ననుసరించి ముఖ్యముగా మూఁడు స్తరములు గలవు. దీనింబట్టి ప్రపంచమునందు సాత్విక, రాజసిక, తామసికు లను నీ మూఁడవర్తమానములుగా నుండు జీవులు

దొరుకుదురు. సంసార మనెడి రోగమునకు నైద్యుడుగా నుండు
 వేదముచే మూఁడురీతులుగా నున్న యధికారులకొక కాత్మో
 న్నతికరము లగు నుపాయములు చూపబడినందున దానికి
 వేదత్వము, నపారపేయత్వమును గలిగినవి. లాకికశాస్త్రముల
 లక్షణ మేమన? వానిలో నొకానొక గుణమునకుఁ బ్రాధాన్య
 మిచ్చి యుపదేశింపబడినది. ఒక గ్రంథము సాత్వికగుణమునకే
 యాధిక్య మిచ్చి యుపదేశించును. మఱియొకటి రజోగుణవిశే
 షతను లక్ష్యముగా నుంచుకొని యుపదేశించును. ఇంకొకటి
 తామసగుణమునే ప్రధానముగాఁజేసి చెప్పుచుండును. ప్రకృతి
 యం దొకగుణమే యున్నయెడల యందఱకు నొకవిధముగానే
 యుపదేశించి యొకవిధినే చూపుటకు వీలుండెడిది. ప్రకృతియం
 దు మూఁడుగుణములు నుండుటంబట్టి దేనియందు సర్వగుణము
 లుగలజీవుల మేలుకొఱకు యుక్తులు చూపబడినవో యది
 పూర్ణగ్రంథమగును. ఎవనిదగ్గర నెల్లతెఱంగులుగా నుండు
 రోగములను బోఁగొట్టెడి చికిత్సలు గలవో వాడే పూర్ణ
 వైద్యుడు. వేదము పూర్ణమును భగవంతునివాక్యము నై
 యున్నది. ఇందువలననే వేదమునందు మూఁడుప్రకారములుగా
 నుండు నధికారులకు నుపదేశ మిఁబడియున్నది. వేదమునందు
 సాత్వికుడగు నధికారి యాత్మోన్నతికై జ్ఞానయజ్ఞమును,
 రాజసికుడగు నధికారి యాత్మోన్నతికై రాజసికములగు

సోమాది యజ్ఞములను దామసికుడగు నధికారి శ్యేన
 యజ్ఞము లోనగు తామసీకయజ్ఞములను జేయవలసినదిగా
 విధింపబడినది. ఇది వేదమునకు దూషణము గాదు. పైపెచ్చు
 దానిభూషణమే యై యున్నది. పూర్ణతయొక్క యాదర్శమును
 సర్వోత్తమమైన దాని యుదారభావమును నై యున్నది. ఇట్టి
 దానిని బరిచ్చిన్నబుద్ధిగల నేటికాలపువారు దెలిసికొనలేక
 వివిధవిధముల నాక్షేపించుచున్నారు. ప్రపంచము దందఱు
 సాత్వికు లైనచో వేద మందఱికొఱకు జ్ఞాయజ్ఞమునే యుపదే
 శించెడిది. జగమునందు రాజసికులు దామసికులు నగు జనులు
 హెచ్చుగా నున్నారు. అట్టివారినిగూడఁ గనికరించి వారికొఱ
 కాత్మోన్నతిని గలిగించెడి భిన్నభిన్నోపాయములను జూపించి
 యున్నందుననే యావేదమునకుఁ బూర్ణతయు సర్వజగములకుఁ
 గల్యాణమును గలిగించు సమర్థతయు, నమోరుషేయతయు సిద్ధిం
 చును. అట్లుగాక రాజసికులు, దామసికులు నగు నధికారులకుఁ
 గూడ సాత్విక మైన జ్ఞానయజ్ఞ ముపదేశముజేయుటవలన వారికి
 బుద్ధిభేదము గల్గించు ననధికారచర్చయుఁ గాఁగలదు. దీనివలన
 వారికి మేలులేకపోవుటయేకాక యనిష్టముగూడ సంభవించును.
 భగవంతుఁడు గీతలలో నీ రీతి లిఖించియున్నాఁడు.

“ న బుద్ధిభేదం జనయే దజ్ఞానాం కర్మసంగినాం
 యోజయే త్సర్వకర్మాణి విద్వాక్యక్త స్సమాచరన్ ”

ప్రకృతే ర్గుణసమూహః సజ్జన్తే గుణకర్మసు
తా నకృత్స్నోఽహో మందా స్కృత్స్నో వి నో విచాలయేత్.

అజ్ఞులును గర్మమార్గము నం దాసక్తులును గోరికలుగల
వారు నగు పురుషులకు బుద్ధిభేదము గలిగింపఁగూడదు. విద్వాం
సుఁడు యోగ్యుఁడునగు పురుషుఁడు స్వయముగా ననుష్ఠించుచు
వారి నామార్గమునందు నడిచెడివారలనుగా నొనరింపవలెను.
మందమతియు, నల్పజ్ఞుఁడు నగు జనుఁడు ప్రకృతిగుణముల
యందుఁ జిక్కి గుణములచేతను గర్మములచేతను లిప్తుఁడగుచు
న్నాఁడు. విచారశీలుఁడును విశేషదర్శియు నగు పురుషుఁడు
డవ్వారిని దటాలున నాగుణములనుండి దప్పింపఁగూడదు.
కాని మిక్కిలి నేర్పుగలిగిన యధికారమునకుఁదగినట్టి యుపాయ
మును జూపి తిన్న తిన్నగా వారిని నున్నతిగలవారినిగాఁ జేయ
వలెను. ఇదియే గీతయందలి భగవద్వాక్య. ఈ విజ్ఞానమే వేదము
నందు సంపూర్ణముగాఁ బ్రకటింపఁబడినది. వేదమునందుఁ బశు
హింస మున్నగుకొన్ని విషయములను విధించెడి మంత్రములను
జూచి జను లనేకులు గజిబిజిపడుచున్నారు. ఇంకను జాలమంది
నిజవైదుష్య మదోన్మత్తులై యో లేక సంప్రదాయము నను
సరించినయనుదారభావములవారైయో తమసిద్ధాంతముల నను
సరించు నట్లామంత్రముల కర్థములను జేయ మొదలిడుదురు.

కాని యిదంతయు వేదమునందలి మర్మము గుఱ్ఱైయుగని
 ఫలమై యున్నది. వేదమునం దెచ్చట నైనబశుహింసకు సంబం
 ధించినమంత్రము చిక్కినచో దీనినుండి భగవంతుఁడు జీనహింస
 చేయుట కుపదేశముసంగుచున్నాఁడను సిద్ధాంత మెన్నటికిని
 దీయఁగూడదు. ఇట్టివిచారము భ్రమతోఁగూడినది. దీనితాత్ప
 ర్యము నికను దీనికిసంబంధించిన విషయము నీక్రింద వ్రాయఁ
 బడుచున్నది.

సత్వరజస్తమో గుణములతోఁ గూడిన యీ
 ప్రపంచమందు సర్వప్రకారముల నుండు మనుష్యులు గల రని
 యీనాటికే చెప్పబడియున్నది. మరియు గుణముల తారతమ్య
 ము ననుసరించి రుచిలోను స్వభావములోను బెక్కుభేదములు
 గలుగుచున్నవి. సాత్వికుఁడగు మనుష్యుఁడు స్వభావముగానే
 యహింసాపరుఁడగుచున్నాఁడు. రజోగుణముగలజనుఁ డీరీతిగా
 నుండఁడు. ఇతఁ డమోగుణముగలపురుషుఁడో పైరీతికిఁ బూర్తి
 గా విపరీతముగానే యుండును. ఈకారణముచేత నందఱకు
 సాత్వికవిధియొకటియే సరిపడనేరదు. అందఱికిని వేఱువేఱగు
 విధముల నేర్పరుపజాలనియెడల వేదము పూర్ణత్వమును, భగవ
 ద్వాక్యమును గానేరదు. అందువలన నీవిషయమును విచారిం
 చుట యోగ్యమై యుండును. రాజసికములును, దామసికములు
 నగు యజ్ఞములం దెండు హింసయొక్కవిధి యున్నదో యచటి

విధి హింసను వృద్ధిజేయు తలంపుతోలేదు. ఇంకనేమన? తగ్గిం
చుటకొఱకై యున్నది. ఏలయన? జనులు చాలవఱకు రాజసి
కులుగాని తామసికులుగాని యై యుందురు. వారి ప్రకృతి
పుట్టుకనుండియే హింసయం దాసక్తిగలదై యుండును.
అవ్వారు సాధారణముగా మాంసమును భుజించుట కిచ్చగిం
చుటగలదు. వానిని దూకులున నాబుద్ధినుండి తప్పించి సాత్వి
కులను గాఁజేయుటకై యుపదేశించుట, మూర్ఖత్వమును,
ననధికార చర్చయుఁగాఁగలదు. అందువలన వారు దేనిచే నట్టి
బుద్ధిని విడుచుచుఁ దుదకు సంపూర్ణముగా వదలిపెట్టఁగలరో
యో యపాయ రహితోపాయము వారికిఁ గావలసియున్నది.
ఇదియే వేదమునందు వర్ణాశ్రమధర్మ నియమయంతెముగాఁ
జూపఁబడినది. మఱియు వేదచోదితమును లోకహితకరము
నగు యజ్ఞమును జేయఁదలఁచినవారు ముందుగాఁ గొన్ని
యోగ్యతలు గలవారుగా నుండవలెను. వారద్దానిని ధర్మ
బద్ధులై కావించి వివిధవిధపూజలఁ గావించి బ్రాహ్మణులను
సంతృప్తులం జేసి దేవతాప్రసాదరూపముగా యజ్ఞశేషమును
భుజింపవలసినదని యం దాదేశింపఁ బడినది.

ఈ యజ్ఞమందు విధివిహితముగాఁ జేయహింస, హింస
గానేరదనియు, నిద్దానిని భక్తిశ్రద్ధలతో సక్రమముగా నాచ
రించి యజ్ఞశేషమును భుజించినవారు సమస్తపాపములనుండి
విముక్తులగుదురనియు శాస్త్రములు చెప్పుచున్నవి.

“ యా వేద విహితా హింసా, నసాహింసేతి కథ్యతే ”

“ యజ్ఞశిష్టశిశస్సంతో ముచ్యంతే సర్వకల్మషైః ”

[భగవద్గీత]

ఈ మున్నగు ప్రమాణములు గలవు. ఇట్టి యజ్ఞ మొన
 తింప సంకల్పించినవారికి ముందుగా వందలకొలది ననుష్ఠాన
 ములను, నితర సత్కార్యములను జేయవలసినవిధి గలదు.
 దీనివలన వారి కధికధనవ్యయమును, విశేషశ్రమయు నగును.
 దీనివలన ధనాదులయందు విరాగబుద్ధియు, దమము, శమ
 మును గలుగఁ గలదు. మఱియుఁ గ్రమముగాఁ జిత్తమునందు
 సాత్విక భావమును గలుగును. ఇందువలన హింసాకార్యము
 లందుఁ బ్రీతి తగ్గును. ఈ విధివిహితమగు యజ్ఞశేషమును
 దేవతాప్రసాదరూపముగా గ్రహించుటకు బుద్ధిపుట్టుటవలన
 దానితత్వ మెఱుంగుటకుఁ బ్రయత్నింతురు. తరువాత స్వధర్మ
 మును నిర్వర్తించి కృతార్థులైన వీరే రాజసికములును, దామ
 సికములు నగు క్రతువులందు విరాగమును జెంది సాత్వికమగు
 జ్ఞానయజ్ఞమున కధికారులగుట చిట్టచివరఫలమై యున్నది.
 ఇదియే షేదోదారత, ఇదియే వేదపూర్ణత, దీనిపై విచారించిన
 బుద్ధిమంతులు, దేనివలన నెల్లప్రకారముల నుండు సధికారులకు
 మేలును; నా తోడ్పాటి గలుగుచున్నదో యట్టి భగవద్వాక్య
 రూప మైన వేదమునందే యట్టి నిష్పక్షపాతమగు నుదారభావ
 మున్నదని తప్పక తెలిసికొనుచున్నారు. అదియుఁగాక వేదము
 నందుఁ జెప్పబడిన కర్మవిజ్ఞానము ననుసరించి “స్వర్గకామోయ
 జేత” యను నీప్రమాణమువలన వైదికమును, రాజసికమునగు
 యజ్ఞముయొక్క ప్రభావముచేత నాతనికిఁ బరలోకమునందు

స్వర్గము మున్నగు లోకములప్రాప్తి కాగలదు. ఇదియే వేద
 గుణమును విచారించుటవలనఁ గలిగిన పూర్ణమాహాత్మ్యము.
 వేదముయొక్క యపార పేయత్వ మింకను భావపూర్ణత్వము
 నందుగలను. ఈవిషయము మొదటిసముల్లాసమునందుఁ బర
 మాత్మకుఁ గల త్రివిధభావములు ప్రకృతివిలాసము లేక ప్రకృతి
 లయము ననుసరించి సాధకునకు లభించుచున్న నని తీర్మానింపఁ
 బడియున్నది. అతని యధ్యాత్మభావము మాయకంటె నతీతం
 బును, మనోవాచామగోచరమును నిర్గుణంబును, నిష్క్రియ
 యునగు పరబ్రహ్మంబు, అతని యధిదైవభావము మాయగల
 చైతన్యండును, సృష్టి, స్థితి, లయములకుఁ గర్తయగు నీశ్వ
 రుండు. ఇతఁ నతని యధిభూతభావ మనంతకోటి బ్రహ్మాండ
 మయుండగు విరాట్పురుషుండు, ఇందులకై సర్వకారణుడైన
 పరనూత్మయందు మూఁడుభావము లున్నప్పుడు కార్యబ్రహ్మ
 రూపియగు నీ ప్రపంచమునఁ గూడ మూఁడుభావములు గావల
 యును. ఎందులకన, ఎప్పుడు కార్యము కారణముయొక్క విస్తా
 రమాత్రమై యున్నదో యప్పుడు కారణమునం దున్న భావ
 ములన్నియు యాకార్యమునందుఁగూడ నవశ్య ముండును
 ఇదియేప్రపంచమందలి యెల్లవస్తువులలో మూఁడేసి మూఁడేసి
 భావములు గనుపడుచుండుటకుఁ కారణమై యున్నది. కార్య
 బ్రహ్మమందుఁ బ్రకృతిపురుషులలీల యీగుణభావలీలారూపము

గా ముగింపబడినది. ఇందుకొకటై యే మహాత్ముడు ప్రకృతి పురుషులతత్త్వమునుగుర్తెఱిగి ముక్తుడగుటకై కోరునో యతనికిఁ బ్రతివస్తువునందు ద్రిగుణములుఁ ద్రిభావములునుఁ జూడఁ దగియుండును. లేనిచో ముక్తి కలుగనేరదు. జగత్తునం దనేక గ్రంథము లున్నవి. కాని యీపుస్తకములన్నియుఁ బ్రకృతి మాతయొక్క గ్రంథములను జదువుటకు సహాయమును జేయు నవి మాత్రమే, ప్రకృతియే వాస్తవమగుగ్రంథము. దీనినేకదా మహర్షిజనులు యథార్థముగా గుర్తెఱిగి నిశ్చేయసలాభమును జెందుచుండిరి. దీనినెల్లచోటుల, నెల్లవస్తువులయందును ద్రిగుణ విలాసము త్రిగుణతారతమ్యము, మఱియుఁద్రిభావలీల యెప్పుడు చూచెదరో యప్పుడేఁ బూర్తిగాఁ దెలిసికొన నగును. దృష్టాంతముపై విశదీకరించెదను. మన మధ్యాత్మము, మంతవ్యము (ఆలోచింపఁదగినది) అధిభూతము. చందుఁ డధిదైవము ఈ విషయమునుగుఱించి యీవఱకుఁ బ్రథమసముల్లాసమందు విరివిగాఁ బ్రమాణము లీబడియుండెను తిరిగి యిచట నిచ్చుట యనవసరము. భగవంతుడు గీతలలోఁగూడ “కింత్వద్భిహ్నా కిమధ్యాత్మో” యీ మొదలగు ప్రశ్నముల కుత్తరము లిచ్చు నవసరమందుమూఁడుభావములలీల పూర్ణముగాఁ జూపియున్నాడు. ఏది సర్వపదార్థములందుఁ ద్రివిధభావములఁ గనుచున్నదో యదియే పూర్ణదృష్టి. పుస్తాంతమం దీవిషయమునఁ జాల గందర

గోళ మగుచున్నది. తరుచుగా మనుష్యులొకభావమునో రెండు
 భావములనుమాత్రమో చూచి విచారించెదరు. లేక యొకభావ
 మునుమాత్రమే యొప్పికొని రెండవభావమును దోసివేయు
 దురు. ఇదంతయుఁ దప్పు. ఏ వస్తువున కధ్యాత్మభావము నిజ
 మో దాని యధిదైవభావము, సభిభూతభావముఁగూడ నిజము
 లుగాఁగలవు. ఎట్లుంటిరేని? మనస్సు సత్యమైనయెడల మంతవ్య
 మును, జుద్రుండును, సత్యములై నవి. సేత్రములు సత్యములైన
 యెడల రూపతన్మాత్రయుసూర్యుఁడుగూడ సత్యములు. ఎవనికి
 మూఁడుభావములుఁగూడఁ గనుపడుచున్నవో వాఁడే పూర్ణ
 ద్రష్ట. (పూర్తి గాఁజూచువాఁడు) కానిచోఁ బూర్ణదృష్టిలేనివాఁ
 డగుచున్నాడు. ఈప్రకారముగా దేని యొక్కొక్కయుప
 దేశమునందు మూఁడేసిమూఁడేసి భావములుండునో యదియే
 పూర్ణగ్రంథ మని చెప్పఁబడును. అట్టి యాసమగ్రభావములతోఁ
 గూడికొనినగ్రంథమే భగవంతునివాక్యము గాఁగలదు. తాకిక
 పుస్తకములం దీపూర్ణత రాజాలదు. గీతలో నొక్కొక్కశ్లోక
 మందు మూఁడేసిభావములు నిండియున్నవి. ఏలయన! గీత భగ
 వద్వాక్యము. దీనిని బరిశోధింప నపేక్షిగలవారు నంతర్దృష్టిసంప
 న్నులైన జనులును దెలిసికొనఁజాలుదురు. ఈవిధముగా వేద
 ముయొక్క ప్రతిమంత్రమునందును మూఁడేసిభావములు(అధ్యా
 త్మాధి దైవాధిభూతములు,) నిండియున్నవి. కేవలమొక

భావమే కాని కేవలము రెండుభావములే కాని యున్నట్టి మంత్ర మొకటిగూడ నీవేదమందు దొరకదు. “త్రయోర్విధా స్సర్వవేదేషు” ఎల్లవేదములందాధ్యాత్మికాధి దైవికాధిభౌతికము లను మూడుభావార్థము లున్న వని శ్రుతులయందు వచింపబడినది. స్మృతులలోగూడ

“యథా దుష్కంచ భక్తంచ శక్తరాభి సుమిశ్రితం కల్పితం దేవ భోగాయ పరమాన్నం సుధోపమం తథా త్రైవిధ్య మాపన్న శ్రుతిభేద సుఖాత్మకః నయతే బ్రాహ్మణం నిత్యం బ్రహ్మానందం పరాత్పరం”

అని చెప్పబడినది ఏప్రకారము పాలు బియ్యము, చక్కెర యీ మూడిటిని గలుపుటచే మిక్కిలి మధురము, దేవభోగమునకుఁ దగినదియు నగు పరమాన్న మగుచున్నదో యట్లే యాధ్యాత్మము, ఆధిదైవము, ఆధిభూతములను నీమూడుభావములతోఁ గూడినదియు, నమృతమయము నగు వేదము జ్ఞానియగు పురుషునకు బ్రహ్మానందమును గల్గించుచున్నది. దీనింబట్టి వేదమునందలి ప్రతిమంత్రమునకు మూడురీతుల నుండు భావములు, మూడువిధములుగా నుండు నర్థములు గల వని స్పష్టమగుచున్నది. ఈమూడుభావములు మనుష్యులకు సాధారణముగా బుద్ధికి గోచరించునవి గావు. నవీనకాలమున వేదముల యధార్థస్థితిని దెలిసికొనలేక జను లీవిషయమున

విశేషముగా భ్రమపడుచున్నారు.

కొందఱు యావత్తుశ్రుతులను స్థూలమగు సధిభూత భావమునం దర్థముచేయుచున్నారు. కొందఱుక్లిష్టముగాఁగల్గిన మొనరించి సర్వమంత్రముల నాధ్యాత్మికభావమునం దర్థముచేయుచున్నారు, ఇదంతయుఁ బూర్ణముగా నిదియు మానవసంబంధమైనదియునగు బుద్ధిలక్షణము. వేదము మనుష్యకృతమైనచో నిట్టికల్పనము సత్యముగాఁగలదు. వేద మపౌరుషేయము పరమేశ్వరకృతమునైనందువలన నిట్టికల్పన మెల్లరీతుల నసత్యము. మఱియుఁ ద్రివిధ భావపూర్ణవిలాసమే సత్యమైయున్నది. ఒకదృష్టాంతముతో బోధింపఁబడుచున్నది.

ద్వయా హ ప్రాజాపత్యా దేవా శ్చాసురాశ్చ తత్ర కానీయసా
ఏవ దేవాః జ్యాయసా అసురా స్త ఏష లోకేష్వస్పర్థంత||

(ఇత్యాది బృహదారణ్యకోపనిషత్తు.)

ప్రజాపతినుండి దేవతలును, రాక్షసులును నిరువురును జన్మించిరి. వారియందు దేవతలు దమ్ములుగాను రాక్షసులన్నలుగానున్నారు. వీరిరువురు నీలోకములందు. బరస్పరము స్పర్ధతోనుందురు. ఈ మంత్రమునందు సురలయు నసురులయు సంగ్రామము వర్ణింపఁబడియున్నది. దీనిని గేవల మొకభావమునందే గ్రహించుటవలన సంపూర్ణమైన యర్థముగానేరదు. ఈ మంత్రమును మూఁడుప్రకారములుగానుండు భావములందును

సమన్వయింపవలయును. ఈ భౌతికప్రపంచము దాభగవద్గీత, లలోఁ జెప్పబడిన దైవీసంపత్తిగల జీవులకును, ఆసురీసంపత్తి గల జీవులకును నిరంతరము కలహమగుచునేయుండును, ఇదే దీని కధిభూతార్థము. సరిగా నీప్రకారముగానే దేవలోకమం దా తమోగుణము నధిష్ఠించిన యసురులకు సత్స్వగుణము నధిష్ఠించినదేవతలకును బరస్పరము జగడము జరుగుచుండును. అనఁగా నీగెండువిధములగు చేతనశక్తులకయ్యమే, యధిదైవ మగు దేవాసురసంగ్రామమని గ్రహింపవలెను.

ఇక మూడవభావమేమన? అధ్యాత్మము (మనోరా జ్యము) నందుదేనిచే జనులోకప్పుడు కుమతీచక్రములోనికివచ్చి పాపముఁ జేయుచున్నారో మఱియొకప్పుడు సుమతిమూలము నఁ బ్రేరేపింపబడి చేసినపాపములకుఁ బశ్చాత్తాపముఁ జెందు చున్నారో, యట్టికుమతికిని, సుమతికిని ద్వంద్వయుద్ధ మెప్పు డును జరుగుచునేయుండును. ఈ కలహ మధ్యాత్మరాజ్యమందు దేవాసురయుద్ధమైయున్నది. ఈప్రకారముగా మూడేసిభావ ములు చూచినప్పుడు వేదమంత్రములకుసంపూర్ణముగా నర్థము గాఁగలదు. కానిచోఁగాదు. పూర్ణుడును భావమయిండునునగు భగవంతుని నిశ్వాసహవమైన వేదమునందంతట నిట్టిత్రివిధభా వములనుగాంచి భక్తజనులహృదయము చక్కఁగా వికసించు చున్నది. తేలిససారాంశ మేమనఁగా? ఇంతవఱకుఁ జర్చించిన

చర్చననుసరించి వేదములందుఁ ద్రిగుణపూర్ణతయుఁ ద్రిభావ
పూర్ణతయు నగుటవలన వేదమున కపారుషేయత్వము సిద్ధి
చినది.

— { వేదములందలి యింద్రవరుణాదిదేవతల
విషయమునందుఁ దాత్పర్య మేమి? } —

ఇట్టి త గం భీ ర ము గా నుం డిన వై దిక తత్వ
ము ను దె లి సి కొ ను ట కుఁ దొ లు త నె ట్టి శి ష్టుఁ
బొందవలయునో యది యీదిగువ వ్రాయఁబడుచున్నది.
మొట్టమొదట, శిక్ష, కల్పము, వ్యాకరణము, నిరుక్తము,
ఘండము, జ్యోతిషమునను నీయాటంగములను మిక్కిలిశ్రద్ధతో
నధ్యయనమొనర్చి తర్వాత వేదార్థములను దెలిసికొనుటకు
శక్తిని సంపాదించవలసియుండును. ఈయాటంగములలో నొక
యంగమందైనను గొఱతపడినచో నట్టి విద్వాంసునిశక్తి పూర్ణ
ముగానేరదు. ఈషడంగజ్ఞానలాభము బొందిన యసంతరమున
సప్తదర్శన (శాస్త్రము) ములయొక్క జ్ఞానము చక్కగా గడి
పవలసియుండును. వేదముచేఁ జెప్పఁబడిన యీసప్తదర్శన
ములు పరదేశీయులదర్శనములవలె నాకాశరమ్యహరమ్యములు
గావు. ఈయేడుదర్శనములు జ్ఞానభూమియందు వరుసగాఁ బ్రవే
శింపఁజేసెడి సప్తాధికారములనుండి పుట్టినవి. ఈప్రకారముగా
షడంగములయు సప్తదర్శనములయు రహస్యములను బరిపూ

ర్ణముగా హృదయమందు నాటింపఁజేసికొనినప్పిమ్మటను, గర్భము, నుపాసనము, యోగము మున్నగువాని తోడ్పాటుచేఁజిత్తము నిర్మలమైన తరువాతను సంపూర్ణజ్ఞానముతోఁ గూడికొనిన వేదములు లభింపఁగలవు. అట్లుకాదేని ననంతంబు, నంతతులేని గంభీరముగల వేదసముద్రుని పార మెఱుంగుట యనునదేమి? దానియందుఁ బ్రవేశించుటగూడ సంభవింపదు.

వేదమునం దాయాఋషులయు, ఛందస్సులయు, దేవతలయు వర్ణనము వచ్చియున్నందువలన నేర్పడు తాత్పర్యమిది యైయున్నది. ఏయే త్రికాలదర్శులగు మహర్షుల చిత్తమునందు స్వతంత్రములగు శ్రుతు లాదియం దావిర్భావమొందినవోఁ అనఁగా నే యే యాచార్యులమూలమున నా మంత్రములు ప్రకాశపరుపఁబడినవో వారే యా మంత్రములకు ఋషులుగాఁ జెప్పఁబడుచున్నారు. ఏయేఛందస్సులం దేశ్రుతులు వచింపఁబడినవో యవి యవి యాయావేదమంత్రములకు ఛందస్సులుగాఁ బలుకఁబడినవి. మఱియు నేయేశ్రుతులద్వారమున నేయేభగవచ్ఛక్తుల యుపాసనమగునో యాయుపాసింపఁదగిన శక్తు లాయాశ్రుతులకు దేవతలుగాఁ జెప్పఁబడిరి. ఈనియమము ననుసరించి యొక్కొక్కమంత్రమునకుఁగూడ ఋషులను, దేవతలను ఛందస్సులనుచ్చరించెడి విధివేదమునందుఁ గన్పడుచున్నది. దీనిప్రయోజనమేదన? ఛందస్సుల నెఱింగినవాఁడగుటవలన

నామంత్రముయొక్క యాధిభౌతికశక్తిజ్ఞాన మతనికబ్బుచున్నది. ఎందువలనననఁగా వైదికమగునొక్కొక్కఁఁడనుశక్తి ప్రత్యేక ప్రత్యేకముగానున్నది. చెప్పఁబడినఁబందము ననుసరించి స్వతంత్రముగాఁ గార్యములను జేయుటకై యేర్పాటు, వేదమందలి బ్రాహ్మణమును భాగము దనేకప్రకారములుగానున్నది. దేవతలను చెలిసికొనుటచేత నుక్తమంత్రాధిదైవికశక్తియు, ఋషుల నెఱుంగుటవలన నుక్తమంత్రాధ్యాత్మికశక్తియు బోధయగు గుచున్నది. వేదములోఁ గర్మకాండయందుఁ గాని యుపాసనాకాండయందుగాని స్వర్గాదిఫలముల నొసంగునవియుఁ గోరికలతోఁగూడినవియునగు సాధనముల ననేకరీతులుగా వర్ణించి యుండుటచేత వానియందు నింద్రుఁడు, వరుణుఁడు, అగ్నిమున్నగు దేవతల శక్తులయొక్క స్త్రోత్రములు చెలఁగుచున్నవి. ఈరహస్య మెఱుంగలేక వ్యర్థముగా వేదజ్ఞానాభిమానులగు పెక్కుమందిచే ధాతువుల కనేకార్థము లుండుటంబట్టి దేవతానామములన్నియు నొక యీశ్వరునిపరముగనే సమన్వయించి వర్ణింపఁబడినవి. సంస్కృతభాష కామధేనువువలె మనోరథములను దీర్చునదియైనప్పటికి దానిసంపత్తినిబొంది యిచ్చవచ్చిన యాచారమునందఁజేక్షతోనుండుట గుణముగానేరదు. విశేషమేమన? ధర్మమును శాస్త్రమును మఱుగుపరచుటయే యగును. కేవలము భాషను ధాతువులను నేర్చుకొన్నంతమా

తృమున వేదమునందలి జ్ఞానము పట్టుపడనేరదు. వేదమును
దెలిసికొనుటకు యోగముతోఁగూడిన బుద్ధిగలవారై దాని
యత్యంతగంభీరప్రదేశమందలి రహస్యమును నిర్ణయింపవలెను.

“ఉత త్వః పశ్య స్మ దదర్శ వాచ

ము తత్త్వః శృణ్వన్ శృణో త్యేనాం

ఉతో త్వష్టై తస్యం విశ్రే

ణాయేపత్య ఉశతీ సువాసాః॥ [ఋ॥ దశమమండలము.]

చాలమంది వేదమును జూచియు సరిగాఁ జూడలేరు.
అనేకులు దానినివినియు సరిగావినలేరు. పతివ్రతయగు సతి
యంగ మామెపతియే చూడఁజూచినట్లు వేద మేపురుషుని య
ధార్మాధికారినిగాఁదలఁచునో యట్టిభాగ్యశాలికే తనరూపమును
జూపును. అతఁడే శ్రుతితాత్పర్యమును జక్కఁగాఁ దెలిసికొ
నెడివాఁడు. ఇతరుఁడు గాఁజాలఁడు. ఇప్పు డెల్లవేల్పులపేల్లొక
యీశ్వరునినామమేయైనచో వేఱువేఱువేరులతో స్తుతిజేసినం
దువలన లాభమేమి? యనిధీరులును నిష్పక్షపాతులును విచా
రింపఁదగిన విషయమైయున్నది. అందులకుఁ గేవల మీశ్వరుని
నామమును దద్వాచకములగు కొన్నివిశేషణములే యవసర
మగును. మఱియుఁ బ్రత్యేకమగునామమునం దేధాతువు దొరు
కుచున్నదో దానిని విపరీతరీతిని దాఱుమాఱుజేసి మిక్కిలి
కష్టమగు కల్పనతో దానికర్థములను జేయుటగూడ ననవసర

మగును. యావత్తుఋక్కులు కేవలము జ్ఞానకాండము ప్రతి
 పాదించునవియైయున్నచో వేదమంత్రములను జాలదక్కువయై
 సోపును. మఱియు నన్నిటికంటె నెక్కువగా నున్నకర్మకాండ
 విస్తారముగానుండుట సంభవింపదు. జగమున కాదికారణుండగు
 పరమేశ్వరుడు త్రిగుణమయియైన ప్రకృతికంటె బహుదైనవాఁ
 డనియు నతనిశక్తినిధరించి యే దేవతలు, ఋషులు, పితరులు,
 నీప్రపంచమును రక్షించుచున్నారో వారందఱు ప్రకృతియందే
 కలరనియు వేదరహస్యమెఱిగెడి విద్వాంసులకుఁదప్పక తెలి
 యఁగలదు. ఇందువలన, స్వర్గము మున్నగువానినిగోరు సకా
 మసాధకులకొఱకు దేవతలను బ్రసన్నులుగాఁ జేయుట మిక్కిలి
 సహజమైయున్నది. ఎవనిచిత్త మిహలోకమందుఁగాని పరలోక
 మందుఁగాని భోగములను, సుఖములను, సంపత్తినిఁ గోరుచు
 న్నదో యట్టిపురుషుఁడేని మిక్కిలిసరళమైనదియో యెందుఁగల్గె
 మెక్కువలేదో, దేనియందు సిద్ధిగూడ జక్కునోయట్టి యుపా
 యమే ముంచిదని గ్రహించుననెడిమాట నిశ్చయము. భగవం
 తుఁడు గీతలలో నీరీతిగా వ్రాయుచున్నాఁడు.

“ కాంత్యంతః కర్మణాం సిద్ధిం యజంత ఇహ దేవతాః

క్షీప్రం హి మానుషే లోకే సిద్ధి ర్భవతి కర్మణా॥

కామై స్తై స్తై ర్హృతజ్ఞానాః ప్రపద్యంతేఽన్యదేవతాః

తం తం నియమ మాస్థాయ ప్రకృత్యా నియతా స్స్వయా॥

అంతవత్తు ఫలం లేనాం తద్భవ త్యల్ప పేధసాం

దేవాక్ దేవయజో యన్తి మద్భక్తాః యన్తి మామపి॥

సకామకర్మయందు సిద్ధినిగోరి ప్రవృత్తియం దాసక్తిగల జనులు దేవతలను సంతృప్తిపరచుటకై యజ్ఞ మొనరించుచున్నారు. ఏలయన ఈయుపాయమువలనఁ గార్యసిద్ధి తొందరగా నగును. ఈరీతిగానే కోరికలతోడను, భావములతోడను గూడికొనిన ప్రకృతియొక్క ప్రేరణచేత ముగ్ధులైన యా జనులు దేవతాసాధనమును జేయుచున్నారు. కాని యిట్లుపోందినలాభము నాశము గలదగును. ఎదులకన దేవయజ్ఞముకావించునారు దేవలోకమునకుఁ బోవుచున్నారు. నాభక్తజనులు నాపరమ ధామమునకే వచ్చుచున్నారు. ఏప్రకారముగా నీచఫలమును గోరెడిజనులు రాజకడ నొక చిన్న కొలువులోనున్న పురుషుని నాశ్రయించియే తమకార్యమును నెరవేర్చుకొనుచున్నారో వారికెట్లు చక్రవర్తికడకుఁ బోవలసిన యవసరములేదో వారును బోజాలరో యాప్రకారముగానే త్సుద్రవాసనగల తక్కువ రకపు సకామసాధకులకు భగవదంశరూపులగు దేవతలయుపాసనయే తగినదియై శీఘ్రముగా ఫలమును గలిగించునదియు నై యున్నది. ఇట్లుగీకరింపవలసియే యుండును. రెండవవిషయమేమన? వేదమునం దింద్రుఁడు మున్నగుదేవతలను సంతృప్తిపరచి కోరిక లీడేర్చుకొనుటకేయుక్తులు చూపబడియున్నవో

యా యుక్తులమూలమున దైవికశక్తియే ప్రసన్నము గాఁగల
 దని యనుభవశాలురగు జను లెఱుంగుచున్నారు. అవి భగ
 వంతుని దృష్టి పరచుటకుఁ జాలవు. అందువలన నామంత్రము
 లన్నిటిని భగవంతుని నామమందే ధాతువున కర్థాంతరము
 గల్పించి సంబంధింపఁజేయుట వేదమందలి రహస్యజ్ఞానములేక
 సోవుటకు సూచనగానున్నది. ఇట్లెన్నటికిని జేయఁగూడదు.
 ధీరుఁడై దైవికశక్తి విలాసముపై సంయమ మొనరించి యెల్లవిషయ
 ములను జూడవలెను. విచారణీయాంశ మేమన? చుంబకశక్తి
 విద్యుచ్ఛక్తి మున్నగు సాధారణజడశక్తులనుపయోగించి జనుల
 బుద్ధిగిట్టుగిట్టునఁ దిరిగిసోవునట్లుగా నవీనపదార్థవిద్యా (సైన్సు)
 ధురీణులచే నదృశ్యములుచేయఁబడిచూపింపఁబడుచున్నవి, భౌతి
 కశక్తియందే యింతసామర్థ్యమున్నయెడల దైవికశక్తియం దిం
 కెంత సామర్థ్యముండునో దానిని విచారణీలుఁడగు జనుఁడే
 గ్రహింపఁగలఁడు. స్థూలజగత్తునందు భౌతికశక్తినలె నూత్ను
 జగమునందు దైవికశక్తి ప్రపంచరక్షణముకొఱకేరీతిని బనులఁ
 గావించునో యదియంతయుముందుముందుఁ జూపెదము. మను
 ష్యుఁడుయజ్ఞానుష్ఠానము మున్నగువానిమూలమున నాశక్తులను
 బ్రసన్నముజేసికొని సుఖమును, సంపత్తిని, మనోరథమును
 బొందఁగలఁడు. శ్రుతియందులకే యుక్తినిజూపించినది. కాబట్టి

ఊనామములన్నియు దేవతలవే. నెండియు స్తోత్రముగూడ దేవతలను దృష్టిపఱచుటకొఱకేయైయున్నది. ఎచట జ్ఞానము జ్ఞమును సాధించుటయందైన నుపనిషత్తులచేత చెప్పబడిన జ్ఞానాధికారము లేక మాధ్యాత్మికముయొక్క తత్వమును వర్ణించుటయందైన, నింద్రాదినామము లుపయోగింపబడియుండునోయచట నింద్రాదిశబ్దములు పరమాత్మనుగూర్చి చెప్పనవియే కాగలవు. సందియ మిందేమియులేదు. ఎట్లుంటి కేని?

ఇంద్రో మాయాభిః పురుషాః ఈయతే॥

ఈ ముత్రమునందున్న యింద్రశబ్దము సృష్టిసమయములో మాయాసహితముడై యనేకరూపముల ధరించెడిపరమాత్మనుగూర్చి చెప్పనదియైయున్నది. ఈవిషయ మాధ్యాత్మికసృష్టిజ్ఞానములకు సంబంధించినదియై యున్నందువలన నిట్టి యర్థమైనది, సకామములగు దైవయజ్ఞము మున్నగునానిలో నిట్లు కానేరదు,

వేదభాష సాధారణమగు సంస్కృతభాషకంటె నొకవిధమైన యపూర్వతయు విలక్షణత్వమును గలిగియున్నది. దీనిపై విచారణజేసినయెడల వేదభాషయొక్కలోకవిలక్షణత్వమును, భావగాంభీర్యమును స్వయముగనే ప్రమాణితము లగుచున్నవి. మనయార్యజాతులవారి విచారణమునుబట్టి సృష్టిమొదటికాముచుండియే వేదసంబధ ముగీకరింపఁ బడుచున్నది.

“యమగంతేంతర్ని తాకే వేదాకే నేతుహసాకే మహాన్నయః
తేభిరే తపసాపూర్వ మనుజ్ఞాతా స్స్వయంభువా”

మహర్షులు బ్రహ్మదేవునియనుమతిని గొని సృష్టికి
బూర్వమునఁ బ్రలయకాలములో సంతర్పిత (మఱుగుపడియుం
డుట) ములై యితిహాసములతోఁ గూడికొనిన వేదములను దప
స్సుజేసి పొంది రని స్మృతి చెప్పుచున్నది. పాశ్చాత్యపండితులు
వేదము జన్మించినకాలమును నిర్ణయించుట కెక్కువగా బుద్ధిని
వ్యయపఱచియున్నారు. పాండిత్యాభిమానులగు పశ్చిమీయ
ధీమతులు గొందఱు క్రీస్తుపుట్టుటకుముందు రెండువేలయేడల
క్రిందట వేదము బయలుదేరినదని చెప్పిరి. మఱిగొందఱు మఱి
యొకవిధముగాఁ బలికిరి. అయితే యొకరిసిద్ధాంత మింకొకరి
సిద్ధాంతమునకు సరిపోవుటలేదు. ఒకరికిఁగూడ సంతృప్తికల్పిత
దని తాత్పర్యము. మఱియుఁ జిట్టచివర కందఱు భూలోకమందు
వేదముకంటెఁ బ్రాచీనమైన గ్రంథమేదియుఁ గంటఁబడుటలేదని
చెప్పవలసినచ్చినది. మొత్తముమీఁద భ్రమరహితవైదికవిజ్ఞాన
ముయొక్క యనాదిత్వమును, వైదికభాషయొక్క యతిప్రాచీ
నత్వము సీప్రపంచమందలి యెల్లబుద్ధిమతులును విద్వాంసులు
నైకకంఠ్యముగా నొప్పుకొనుచున్నారు. వేదమునందు జ్ఞాన
విజ్ఞానములు రెండును విస్తరించి వర్ణింపఁబడియున్నవి అఘట
నఘట నాపటీయసియగు మహామాయ (ఈప్రపంచమునిజమని

తోపింపుమాయ) కు విలాసస్థలమును, ననంతమైనయాకాసము తోడను, గ్రహములు, నక్షత్రములు మున్నగువాని లోకముల తోడను బాగుగా విరాజిల్లునదియు నగు నీజగ మే ప్రకారముగా సంతములేనిదియో యాతీతిగా వేదస్వరూపముగూడ నంతు లేనిదియే. కేవల మొకజ్ఞానదృష్టితోడనే మే మీ ప్రపంచము సనంతముగాఁ జూచుచున్నాము. తొలుత జ్ఞానవిస్తారమువలన స్థిరమైనదిగఁ జేయనంతమైనది. తిరిగి జ్ఞానముతో సంబంధించి యున్న యధ్యాత్మరాజ్యమిబాహ్యజగత్తుకంటె నికనువిస్తృతముగా నుండుట సుభవమగును. ఇంతేకాక యెప్పుడు వేదములందు జ్ఞానవిజ్ఞానముల రెంటియొక్కయు వర్ణన మున్నదో యెప్పుడు వేదరూపమైన శబ్దబ్రహ్మ మొత్తయనంతరూపధారి గాఁగలదో విచారశీలుడగు పురుషుఁడు మాత్రమే గానినిదెలిసికొనఁగలఁడు. ఇందులకు శ్రుతి యిట్లువచించుచున్నది.

—(*) వేదవిభాగశాఖానిర్ణయము (*)—

“అసంతా వై వేదాః” వేదము లనంతములు. వేదము లనంతము లైనప్పటికి నీకల్పమందు వేదములసంఖ్య గన్పట్టుచున్నది. ఈసంఖ్యావిషయమునందభిప్రాయభేదములునుగలవు. మహాభాష్యమునం దిట్లు వ్రాయబడియున్నది.

“చత్వారో వేదాః సాంగాః సహస్రస్యా బహుధా భిన్నాః
 ఏకశత మధ్వర్యశాఖాః సహస్రవర్తమా సామవేదః
 ఏకవింశతిధా బాహ్యుచ్యం సవధా ఆధర్వణో వేదః”

అంగములతోడను రహస్యములతోడను గూడిన
 నాలుగువేదములు బహుశాఖలుగా విభాగింపబడినవి. ఎట్లుంటి
 రేని యజుర్వేదమునకు నూఱునొకటిశాఖలును, సామవేదము
 నకు వేయిశాఖలును ఋగ్వేదమున కిరువదియొకటి శాఖలును
 మఱియు సధర్వణవేదమునకుఁ దొమ్మిది శాఖలునుగలవు.
 స్కందపురాణమందిల్లువ్రాయబడినది.

‘ఆవతీర్ణో మహాయోగీ. సత్యవత్సాం పరాశరాత్
 ఉత్పన్నా స్ఫుగివా శ్వేదా, నుజ్జహార హరి స్వయం॥
 ఋచ స్పృఘుచ ముద్ధృత్య, ఋగ్వేదం కృతవాక్ ప్రభుః
 యజ్ఞాంషి నిగదా చ్ఛైవ, తథా సామాని సామతః॥
 చతుర్థావ్యభజతాంశ్చ, చతుర్వింశతిధా పునః
 శతధా చైకథా చైవ, తద్దేవ చ సహస్రథా॥
 కృష్ణో ద్వాదశథా చైవ పున స్తస్యార్థవిత్తయే
 చకార బ్రహ్మసూత్రాణి యేహం సూత్రోత్ప మంజసా॥

దీనిననుసరించి యొకటిగానున్న వేదము తొలుత వ్యా
 సులవారిచే నాలుగుభాగములుగా విభాగింపబడినది. తరు
 వాత నవియే ఒకవేయినూటముప్పదొకటి భాగము (శాఖ)
 లైనవి. ఎట్లన ఋగ్వేదమున కిరువదినాల్గు శాఖలును, యజు
 ర్వేదమునకు నూటయొకటి శాఖలును, సామవేదమునకు

వేయి శాఖలు అధర్వవేదమునకుఁ బన్నెండు శాఖలును నైనవి.
ముక్తి కోపనిషత్తులో వేదమునకు బదునొకండునందల యెనుఁ
బది శాఖలున్నట్లు ప్రమాణము చిక్కుచున్నది.

ఋగ్వేదస్య శాఖా సుస్యరేకదింశతీసంఖ్యకాః

నవాధికశతం శాఖాః యజుషో మామత్యైతే॥

సహస్ర సఖ్యాయా శాతాః శాఖా సాస్మిన్నః పంచస

అశ్వస్యశు శాఖా సుస్యః పంచాశ ష్టదశో హరే॥

ఋగ్వేదమునకు కిరువదియొకటి శాఖలును, యజుర్వేదమునకు నూటతొమ్మిది సామవేదమునకు వేయి శాఖలును అధర్వవేదమున కేబది శాఖలునుగలవు. అయితే వర్తమాన కాలేయకాలమహిమచే వేదముల కిన్ని శాఖలున్నప్పటికి నేటి కాలమునఁ గేవలమేఁబో యెనిమిదో శాఖలుఁ గంటబడుచుండుట మిగుల విపాదకరవిషయముగానున్నది. వేదముయొక్క యావిర్భావ, తిరోభావములు జీవులకర్మముననుసరించి జరుగును. ఇది మనపాపముయొక్కయు, సుశయాత్మికయైనబుద్ధియొక్కయు ఫలమైయున్నది. ఎందులకన? ఇతరయుగములందు వేదములకిన్ని శాఖలున్నప్పటికి నీయుగమందు లెక్కకు మిక్కిలి తక్కువగానుండు శాఖలు చిక్కుటంబుట్టియే. వేదార్థము మిక్కిలి చక్కగాబోధపరచుకొనుటకుఁ బ్రారంభమై వేదరహస్య మెఱుంగఁబడి వెండియు, వేదవిద్యకు వైదికధర్మమునకుఁ బూర్తిగాఁ బ్రచారముగలిగినచోఁ దిరిగి పూర్వకాలమువలె

మహాద్వలు బయలుదేరి వేదమును బ్రకాశపరుపగలరు. ఇందు సూరియములేను. నర్తమానసృష్టిలోని యీకల్పమున నెన్ని శాఖలలో నపారపేయంబగు వేదము విస్తరించియుండినదో యాయొక్కొక్క శాఖకును స్వతంత్రమైన మంత్రభాగము, బ్రాహ్మణభాగము, ఆరణ్యక (ఉపనిషత్) భాగమును వేదాంగమందు సూత్రములను బ్రాతిశాఖ్యలోని భేదసమూహమును విచారింపినయెడల నీకల్పమునందుఁగూడ వేదమునకెంత గొప్పవిస్తృతియుండినదో తెలియగలదు. ఎల్లవారికి హితమును గలిగించెడి వేదమునందు జ్ఞానమునకు సంబంధించిన యనంతవిషయములున్నను విజ్ఞానమునకుఁజెందిన మిక్కిలి రహస్య విషయములును గలవు. ఇంతియేకాక వేదభాష మిక్కిలి సారముగలదియు, సంక్షిప్తమును, గంభీరమును మఱియు నైజ్ఞానిక భావసహితమునయిన కారణమువలన సాధారణమగు బుద్ధికి గోచరించునదిగాదు. ఈ హేతువునుబట్టి యల్పజ్ఞులగువిద్యార్థులు వేదార్థమును గ్రహించుటయందనేకరీతులుగా విచలితులైనందువలన వారియందు మతభేదములు ననేకసందేహములు మఱియుఁ బ్రమాదముగలవృత్తులునుబుట్టుచున్నవి. కాని వాస్తవమునకు శబ్దబ్రహ్మరూపియైన వేదము సాక్షాత్సాకార బ్రహ్మరూపియేనుమీ. ఏప్రకారముగా నేకము, నద్వితీయమునగు బ్రహ్మము, త్రిగుణభేదముననుసరించి బ్రహ్మ, విష్ణు, శివు

లను త్రిదేవతలరూపమునుధరించి సృష్టి స్థితి లయములనెడి
కార్యములను జేయుచుండునో యా ప్రకారముగా నపౌరుషేయ
మగు వేదముగూడ, ఉపాసనము, కర్మము, మఱియు జ్ఞానము
లను బ్రకాశపరచుటకు సంహితా, బ్రాహ్మణోప నిషద్రూప
ములైన త్రిమూర్తులదాల్చి యానత్ప్రపంచమునకు సుఖము
గల్గించుటకుఁ బ్రవర్తించుచున్నది

వేదము త్రిభాగములుగావిభాగింపబడినది. మంత్రభాగము
బ్రాహ్మణభాగము నారణ్యకభాగములని. ఆరణ్యకము లే యు
పనిషత్తులకు మూలములు. ఆరణ్యకభాగమునందు బ్రహ్మత
త్వమును దెలియఁబరచుట కే మూలసూత్రములుగలవో వాని
విపులీకరణమే యుపనిషత్తులందుఁ జేయబడినది. ఉపనిషత్తులు
నివృత్తిమార్గము నవలంబించువారలకును వానప్రస్థులకును,
సన్యాసులకును, సంగ్రహింపబడినవి. దేనిద్వారమున బ్రహ్మ
సామీప్యలాభమగునో యద్దానికి “ఉపనిషత్తు” అనిపేరు. దీనికి
మూలముగానున్న యారణ్యకభాగమునకు ఆరణ్యకమను
పేరెందులకు వచ్చినదనఁగా పురాతనకాలమందనేకతపోవనము
లుగలపు. వానప్రస్థులొననములందే నివసించుచుండిరి. వెండియు
సన్యాసులుగూడ సందేసించరించుచుండెడివారు. అందుచే నది
యరణ్యమునందే ప్రకాశపరుపబడినది. కాన దానికి ‘ఆరణ్యక’
మని పేరువచ్చినది. పరమపవిత్రములైన యుపనిషత్తుల సమూ

హము మోక్షపదమును బొందుటకుఁ బ్రధానసాధనమైయు
న్నది. బ్రాహ్మణభాగము, సంహితాభాగమును ముఖ్యముగాఁ
గర్విష్టులకు, నుపాసకులకును, బట్టుఁగొమ్మ. విచారింపఁగా
యావద్వేదమొక్కటియే. అట్లైనను గర్వాధికారభేదముచేత
నిదివరకుఁ జెప్పినట్లు సొకలిత (సంఖ్యగాఁగూర్పబడిన) మైనది.
ఋక్కు, యజుస్సు, సామము, సథర్వములను నివిగూడ నా
యా పేరులతోఁజెప్పబడు నాలుగుప్రకారములుగా నున్న
స్వతంత్రములగు శ్రుతులను విభాగించుటవలనఁ జతుర్వేదము
లని చెప్పబడుచున్నది. యథార్థమునకు మూఁడుభాగముల
తో డ ను, నాల్గు సంఖ్యలతో డ ను గూడి
కొని నవేద మొక్కటియే నుమి. ఋక్కు, యజుస్సు
సామము, అథర్వములవరుస ననుసరించి శాఖల కే సంఖ్యయిది
వఱకుఁ జెప్పబడియుండెనో దానిలోఁ బ్రత్యేకశాఖకుఁ బ్రత్యే
కప్రత్యేకముగా మంత్రభాగము, బ్రాహ్మణభాగము, నారణ్య
కభాగమునుండినవి. కాని యీకల్పమొ దొతపేదము ప్రకటమై
యుండెనో యందులో సహస్రాశముగూడఁ జిక్కుటలేదు.
మనజాతీయ దౌర్భాగ్యముచేతను ననేకదేశోపద్రవములచేతను
దుర్ఘటనములచేతను. వేదమందలిప్రధానాంశములు లోపించి
పోయినవి. అట్లయినప్పటికిని నిష్పణ్నియంశములు చిక్కుచు

న్నవో యవిగూడ నిట్టియాపత్కాలను దార్యజాతికి విశేష
కల్యాణప్రదంబులైయున్నవి.

ప్రస్తుతము చతుర్వేదవిషయము సాధ్యమగునంతవఱకుఁ
గొంతవర్ణింపఁబడుచున్నది. ఋగ్వేదసంహిత పదిమండలము
లుగా విభజింపఁబడినది. ఆమండలములందు ౮౫ అనువాక
ములుగలవు. అనువాకసమూహమందు ౧౦౨ సూక్తములు
గనుపడుచున్నవి. నేటికాలములోఁ బ్రచారమందున్న గ్రంథ
ములందు ఖండము, పరిచ్ఛేదము, మఱియుభిన్న భిన్న విషయము
లెట్లు చెప్పఁబడుచున్నవో వానికి మండలము, అనువాకము,
సూక్తములనునవి యనునూపములై యున్నవి. ఋగ్వేదము
మొక్క ప్రథమమండలమునందు ౨౪ ద్వితీయమునందు ౪
తృతీయమునందు ౫, చతుర్థమునందు, ౫, పంచమ, షష్ఠ్యసప్త
మములలో నొక్కొక్కదానియందు ౬, అష్టమమందు ౧౦
నవమమందు ౭ మరియుఁ బదియవమండలమునందు ౧౨ అను
వాకములుగలవు. ఒక్కొక్క మండలమందలి సూక్తసంఖ్య
చెప్పఁబడుచున్నది. మొదటి మండలము ౧౯౧, రెండవదాని
యందు ౫౩ మూడవదానియందు ౬౨, నాల్గవదానియందు
౫౮ ఐదవదానియందు ౮౭, ఆఠవదానియందు ౭౫, ఏడవ
దానియందు ౧౦౪, ఎనిమిదవదానియందు ౧౦౩, తొమ్మిదవ
దానియందు ౧౧౪, పదియ, బదియవ మండలమునందు

౧౯౧ నూక్తములున్నవి. నూక్తమున కనేక భేదములున్నవి. మహానూక్త మధ్యమనూక్త, త్సుద్రనూక్త, ఋషీనూక్త, చ్ఛందనూక్త, దేవతానూక్తములని వానినామములు. మండలము, అనువాకము, నూక్తము మున్నగువానితోగూడ శాస్త్రమునందు ఋగ్వేదమంత్రసంఖ్యయు, బ్రత్యేకమంత్రపద సంఖ్యయు శబ్దాంశపరిమాణమును నిర్దేశింపబడినవి. కాని యీ ప్రకారముగాఁ బదసంఖ్యతోడను, శబ్దసమిష్టితోడను గూడిన ఋగ్వేదము నేడు చిక్కకుండుట మిగులదుఃఖకరము. ఋగ్వేదమందలి కవితాసంఖ్యనుబట్టియే వర్తమానకాలమున ననేకమతములు మతాంతరములు నైనవి. చాలమంది ౧౦౪౦౨ నుండి ౧౦౬౨౮ వఱకు వానిని లెక్కించుచున్నారు, వాని శబ్దములసంఖ్య ౧౪౩౮౨౩ గాను, శబ్దాంశసంఖ్య ౪౩౨౦౦౦ గానుగలదు. అయితే దీనియందు మతభేదముగూడగలదు. వేదవ్యాసభగవానులవారు వేదవిభాగము గావించి ఋక్సాహితను వైలుండనుమహర్షికి, యజుస్సంహితను వైశంపాయనుఁ డనుమహర్షికి సామసంహిత జైమినియనుమహర్షికిని, సధర్వ సంహితను సుమంత్రుండనుమహర్షికినొసంగి నేర్పినట్లు విష్ణుపురాణములోని మూడవ నాల్గవయధ్యాయములందున్నది. తిరిగి వైలుండనుమహర్షి ఋగ్వేదసంహితను రెండుభాగములనుజేసి తనశిష్యులగు నింద్రప్రమితి యను వాని కొకభాగమును,

వాస్కలుడను వానికి రెండవ భాగము నిచ్చియుండెను. జాధ్యుడు, అగ్నిమాతురుడు, జాతుకన్లుడు, పరాశరుడు వీరు నలువురును వాస్కలమహర్షికి శిష్యులైయుండిరి. ఆమహర్షి, తాను నేర్చిన వేదసంహితను నాల్గుభాగములుగా విభజించి తన శిష్యులకు నలుగురకు నేర్పెను. ఇంద్రప్రమితియు, దా సభ్యమనముజేసిన వేదమును దసపుత్రుండగు మాండుకేయునిచే సభ్యమనముజేయించెను. పిదప మాండుకేయుడు తనసుతుండగు శాకల్యునకును, నిట్లే శిష్యులగు, వేదమిత్రుడు, సౌభరి మొదలగువారలకు నుపదేశించె. తిరిగి శాకల్యుడుగూడ దాను నేర్చినదానిని నైదుసంహితలనుగాజేసి ముద్గల. గాలవ, వాత్స్య శాలీయ, శైశిరులను నామములుగల తన యైదుగురుశిష్యులకు నుపదేశించెను. ఈరీతిని ఋగ్వేదము, వివిధవిధములుగా ననేక శాఖలయందు విభజింపబడినది. శాఖలననుసరించి మండలము అనువాకము, మున్నగువానికిగూడ బెక్కునామములున్నవి. శౌనకమునిచే రచింపబడిన “చరణప్ర్యాహ” మను గ్రంథము నందు ఋగ్వేద మెనిమిదిభాగములుగా నున్నట్లు లిఖింపబడినది. శ్రావక, చర్చక, శ్రీనణీయపార, క్రమపార. క్రమరథ, క్రమజటా, క్రమశట, క్రమదండములని వానినామధేయములు ఈ సర్వభేదములు నాల్గుపారాయణములుగా విభజింపబడినవి. ఋగ్వేదమున కైదుశాఖలు. అశ్వలాయన, సాంఖ్యాయన,

శాకల, వాస్కల, మాండుకములని వానినామములు. వాని
 యందు ౬౪ అధ్యాయములును ౧౦ మండలములును ౨౦౬
 వర్గములును, ౧౦౧౭ సూక్తములునున్నవి. ౧౫౨౧౫౪ పద
 క్రమ వాసిష్ఠములును: ౫౪ తదితరములును, ౧౦౫౦౦ ఋక్కు-
 లోనిపదములును, “బౌరాయణ” మను పేరుతో వచిపఁబడి
 నవి. మొదటియష్టకమునందొకవర్గము, నొకఋక్కును, రెండవ
 యష్టకమునందు రెండు వర్గములును రెండు ఋక్కులును,
 మూడవయష్టకమునందు వందఋక్కులును నాల్గవదానియందు
 ౧౭౫౫ ఋక్కులు, నైదవదానియందు ౧౨౩౫ ఋక్కులు
 నాఱవదానియందు ౩౦౦ ఋక్కులు, నేడవదానియందు ౨౦
 ఋక్కులు నెనిమిదవదానియందు ౫౫ ఋక్కులునుగలవు.
 వేదమందలి యనేకాధ్యాయము లీ కాలమునఁ జిక్కవనియు
 లోపించిపోయినవనియుఁ జరణపూర్వ మభిప్రాయపడినది.
 మహాభాష్యము ననుసరించి ౨౧ శాఖలు ఋగ్వేదమునకుఁ
 గలవు. అయితే ౨౧ శాఖలమాట యట్లుండనిడు. ఇప్పుడైదు
 (౫) శాఖలుగూడఁ జిక్కవు. ప్రస్తుతకాలమునఁ గేవలము
 “శాకల” శాఖమాత్రమే ప్రచారములోనున్నదని యనేకులు
 విశ్వసించుచున్నారు. “వాస్కల” శాఖకు ౧౦౬౨౨ కవితా
 సంఖ్యయు, “శాఖల” శాఖకు ౧౫౩౮౧ కవితాసంఖ్యయు
 గలదు. ఈగణనమందుగూడ మతభేద మున్నది. భారతీయుల

దురదృష్టమువలన, వేదము చాలమట్టుకు లోపించుటయే
 యిట్టిమతభేదమునకుఁ బ్రధానకారణమై యున్నది. ఋగ్వేద
 మఁలోని బ్రాహ్మణము రెండువిధములుగా నున్నది. 1 ఐతరే
 యము. 2 కౌషీతకీ (సాంఖ్యాయన) యని ఐతరేయబ్రాహ్మణ
 మెనిమిదిపజ్జికలుగా విభాగింపఁబడినది. ఒక్కొక్కపజ్జిక గి
 అధ్యాయములుగా, నొక్కొక్కయధ్యాయ మనేకకాండము
 లుగా విభజింపఁబడినది. ఋగ్వేదములోని యారణ్యకమునకు
 “ఐతరేయారణ్యక” మనిపేరు. దీనియందు గి యారణ్యకము
 లును, ౧౮ అధ్యాయము లునున్నవి.

యజుర్వేదము, ముఖ్యముగా రెండుభాగములందు విభ
 క్తమైనది. శుక్లము, కృష్ణములని. కృష్ణయజుర్వేదసంహితకు
 “తైత్తిరీయసంహిత” యని మారుపేరుగలదు. చరణప్రవాహ
 మతానుసారముగాఁ గృష్ణయజుర్వేదమునకు ౮౬ శాఖలు
 గలవు. మహాభాష్యమతానుసారముగా యజుస్సునకు ౧౦౧
 శాఖలును, ముక్తికోపనిషత్తానుసారముగా ౧౦౯ శాఖలు
 న్నవి. కాని యిప్పుడు యజుర్వేదమునకుఁ గేవలము ౧౨ శాఖ
 లయు, ౧౪ ఉపశాఖలయు నామములుమాత్రమే లభించుచు
 న్నవి. చరక, ఆహరక, కత, ప్రాచ్యకత, కపిష్ఠలకత, శౌపమన్య,
 అష్టలకత, చారాయణీయ, వారాయణీయ, వార్తాంత వేయ, శ్వేతా
 శ్వేతర, నైత్రాయణీయములని యీశాఖలనామములు. తైత్తి

రీయశాఖకు రెండుపశాఖలుగలవు. ఔష్యము, ఖాండికేయము, అని. ఖాండికేయమను నుపశాఖకైదుప్రశాఖలున్నవి, అపస్తంబీ, ఔధాయనీ, సత్యాషాఢీ, హిరణ్యకేశీ, ఔధేయము అని. మైత్రాయణీయశాఖ కేడు ఉపశాఖలుగలవు. మానవ, దుందుభ చైకేప, వారాహ, ద్రవేయ, శ్యామ, శ్యామాయనీయము అని. ఈ ఉపశాఖలు, బ్రశాఖలునన్నియుఁ గలిపినచోఁ బదునాలు గగును. మంత్ర, బ్రాహ్మణాత్మకమగు కృష్ణయజుర్వేదమందుఁ బదు నెనిమిది వేలమంత్రములుగలవు. ఇందులోని మంత్రభాగము దైత్తిరీయసంహితయందు దేడవ్వుకములుగానున్నది, ఒక్కొక్క యప్తక మేడేసి యెనిమిదేసి యధ్యాయములుగలదిగానుండును. అధ్యాయములకుఁ బశ్చిములనియు, అప్తకములకుఁ బ్రపాఠ ములనియు సనెదరు. ఒక్కొక్కయధ్యాయమునందుఁ బెక్కను నాకములుగలవు. ఈ గ్రంథమునందలి యనువాకముల మొత్తము 200. దీనికిఁ బశ్చిమతి, సోముఁడు మున్నగుదేవతలు ఋషులైయున్నారు. దీనియందు దత్వమేధము, అగ్నిష్టోమము, జ్యోతిష్టోమము, రాజసూయము, అతిరాత్రీము, మున్నగు క్రతువులవర్ణనమున్నది. కృష్ణయజుర్వేదమునందలి బ్రాహ్మణ మునకుఁ దైత్తిరీయబ్రాహ్మణమనియు నారణ్యకమునకుఁ దైత్తిరీయారణ్యకమనియుఁ బేర్లు జ్ఞానకాండమందుఁ దైత్తిరీయోప నిషత్తుగాక శాఖలననుసరించి మైత్రాయణీయశాఖకు మైత్రా

యజ్ఞోపనిషత్తు, కథశాఖకుఁ గఠోపనిషత్తు, శ్వేతాశ్వతరో
పనిషత్తు, నారాయణోపనిషత్తు మొదలగునవి చిక్కుచున్నవి.

శుక్లముజుర్వేదమునకు “వాజసనేయసంహిత” యని
మఱియొక పేరుగలదు. దీనికి ఋషి యాజ్ఞవల్క్యుఁడు. దీని
యందుఁ బంచాంగమువందలు (౧౯౦౦)ను, దీని బ్రాహ్మణ
భాగము దేడువేలయాఱువందలు (౭౩౦౦) మంత్రములును
గలవు. శుక్లముజుర్వేదమునకుఁ బరునేడు (౧౭) శాఖలున్నవి.
జాబాల, ఔషేయ, కణ్వ, మాధ్యందిన, జ్ఞాపీయ, తాపాయ
నీయ, కాపాల, పాండ్రవత్స, ఆనటిక, సామానటిక, పారా
శరీయ, వైధేయ, వైనేయ, ఓషేయ, గాలవ, వైజవ, కాత్యాయ
నీయములని వానినామములు. వాజసనేయసంహిత, నలుఁబది
రం యధ్యాయములుగా రెండువందలఱొంబది (౨౯౦) అను
వాకములుగా మఱియు ననేకకాండములుగా విభజింపబడినది.
దర్శపౌర్ణమాస, అగ్నిష్టోమ, వాజపేయ, అగ్నిహోత్ర, చాతు
ర్మాస్య, షోడశీ, అశ్వమేధ, పురుషేధము మున్నగుయజ్ఞముల
వర్ణనము దున్నది. దీనియందు వైదికయుగమందలి సాంఘిక
కీర్తినీతులుగూడ నున్నవి. పసిద్ధమైన “శతపథబ్రాహ్మణ”
మిద్దానిమాధ్యందినశాఖ కంతర్గతమైనది. దీనిరెండుభాగము
లలోఁ బరునాల్గుకాండలు గలవు. బృహదారణ్యకోపనిషత్తీ
కాండలలో నంతర్గతమై యున్నది. సామవేదమునకు పేయ

శాఖలుండినవి. వానినుండి ఆసురాయణీయ, వాసురాయణీయ
 వార్తాంతవేయ, ప్రాంజల, ఋగ్వేదభేదా, ప్రాచీనయోగ్య,
 జ్ఞానయోగ్య, రాణాయనీయములను నీనామములు మాత్రము
 లభించును. వానిలోని రాణాయనీయమరు భాగమునందుఁ
 దొమ్మిదిభేదములుగలవు. శాత్రూయనీయ, సాత్వల, మాద్వల,
 ఖల్వల, మహాఖల్వల, లాంగల కౌఠమ, గౌతమ, జైమినీయము
 లని వానినామములు. ఈకాలమందు సామవేదములోని కౌఠ
 మశాఖమాత్రముచిక్కుచున్నది. సామవేదమురెండుభాగములు
 1 పూర్వసామము, 2 ఉత్తరసామము. పూర్వసామమునకాఱు
 ప్రసాతకములుగలవు. దీనికి “ఛందోస్థిక” మని మారుపేరున్నది.
 సామవేదీయులగు నుద్గాతలిద్దానినే గానమొనర్చుచుండిరి. సప్త
 సామమనికూడ దీనికి మఱియొకనామముగలదు. సామవేదము
 యొక్క యుత్తరభాగమునకు ఉత్తరాస్థిక, లేక ఆరణ్యగణ
 మనిపేరు. సామవేదములోని బ్రాహ్మణభాగమునందు “ఆక్షేయ”
 దేవతాధ్యాయ, అదభత, తాండ్యమహాబ్రాహ్మణ, సామవిధా
 నము మున్నగు నెనిమిది బ్రాహ్మణములుగలవు. ఇందు రెండు
 పనిషత్తులు ప్రధానములైనవి. ఛాందోగ్యోపనిషత్తు కేనోప
 నిషత్తు.

శరణవ్రూహగ్రంథము దధర్వవేదములోని ముత్ర
 సాఖ్యను గుఱించి యిట్లున్నది.

వ్యాధశానాం సహస్రాణి మంత్రాణాం త్రిశతానిచ

అధర్వవేదమునందు హడ్గిండువేల మూడువందలు
(౧౨౩౦౦) మంత్రములున్నవి. కాని ప్రస్తుతకాలమున నింత
కంటె జాలతక్కువగా మంత్రములు లభించుచున్నవి. దీనికి
తొమ్మిదిశాఖలుగలవు. వైష్ణవ, దాంత, ప్రదాంత స్నాత,
సౌత్త, బ్రహ్మదావల, శౌనక, దేవీదర్శతీ, చరణవిద్యా యని
వానినామధేయములు. తొలుత దీనికి శాఖలనేకములుండెడివి.
అయితే ప్రస్తుతకాలమందుఁ గేవలము శౌనకశాఖ మాత్ర
మున్నది. శౌనకశాఖ యనునది కాండములుగా విభజింపఁబడి
నది. అధర్వవేదమందు శత్రుశీడనము, ఆత్మరక్ష, ఆపన్నివృత్తి
మొదలగు కార్యములనుగుఱించి యనేకమంత్రములు గలవు.
నర్తమానకాలమందున్న తంత్రశాస్త్రమంతయు నధర్వవేదము
నుండియే జనించినట్లు తెలియుచున్నది. అధర్వవేదములోని
బ్రాహ్మణమునకు “గోపభ్రాహ్మణ”మని పేరు. దీనిజ్ఞానకాం
క్షమందుఁ జాలయుపనిషత్తులుండినవి. ఇప్పటికిని జాబాల,
కైవల్య, ఆనందవల్లీ, ఆరుణీయ, తేజోబిందు, ధ్యానబిందు,
అమృతబిందు, బ్రహ్మబిందు, నాదబిందు, ప్రశ్న, ముండక,
అధర్వశిరస, గర్భ, మాండూక్య, నీలరుద్రములోనగు చాల
యపనిషత్తులు దొరకుచున్నవి.

అధర్వవేదమును గూర్చినవాచివిషయమై మూడభిప్రాయములుగలవు. అధర్వుడు, అంగిరసుడను ఋషులవంశము

నందు జన్మించిన మహామహులచే నిదిగూర్పబడినదని కొందఱును, భృగువంశీయులచే నిది సంకలితమైనదని మఱికొందఱును జెప్పుచున్నారు. ఇంకఁగొందఱు అధర్వమహర్షిచేతయజ్ఞముజరిగి సమయముం దధర్వవేదము కూర్పబడినదని పలుకుచున్నారు. ఋక్కు యజుస్సు సామము అధర్వములను నీనాలుగువేదముల నుండియే విశేషముగా సాధారణసూక్తములుచిక్కును. దీని వలన నొకదానినుండియే వరుసగా నాలుగు వేదములు విభాగింపబడినవని తెలియుచున్నది. సూత్రసంహితయందెట్లు చెప్పుబడియున్నది.

స పున ర్దేవదేవస్య ప్రసాదా దంబికాపతేః
సంక్షిప్త్య సకలా స్వేదాం శ్చతుర్థా కృతవా ద్విభాః॥
ఋగ్వేదః ప్రథమః ప్రోక్తో యజుర్వేద స్తతః పఠః
తృతీయ స్సామవేదాఖ్య క్చతుర్థోఽధర్వ ఉచ్యతే॥
ఏకవింశతిభేదేన ఋగ్వేదో భేదితోమునా
యజుర్వేదో ద్విభా ఏకశతభేదేన భేదితః॥
సవధా భేదితోఽధర్వవేద స్సామసహస్రధా
వ్యస్త వేదతయా వ్యాస ఇతి లోకే శ్రుతో మునిః॥

వేదవ్యాసమహర్షులవారు దేవదేవుఁడగు నుమామహేశ్వరునికృపచే యానద్వేదమును నాలుగుభాగములుగా విభాగించెను. 1 ఋగ్వేదము 2 యజుర్వేదము 3 సామవేదము 4 అధర్వవేదమునైయున్నది. తరువాత సతనిచేతనే ఋగ్వేదము 20 భాగములుగా, యజుర్వేదము 100 భాగములుగా అధ

ర్వవేదము తొమ్మిదిభాగములుగా సామవేదము ౧౦౦౦ భాగ
 ములుగా విభాగింపబడినది. ఈ౧౦౩౧భాగములు వేదమునకు
 శాఖలైనవి. వేదములను విభాగించినందువలన నేయామహర్నికే వేద
 న్యాసులు అను నామముగలిగినది. ఇట్లు వేదమును జతుర్విధము
 లుగా విభజించుటకుఁ బ్రయోజనముగూడగలదు. ఎట్లన? యజ్ఞార్థ
 మభిప్రాయములగు వేదము లలోని ఋగ్వేదమూలమున యజ్ఞ
 మునకు సంబంధించిన హోమప్రయోగమును, యజుస్సుద్వా
 రమున యజ్ఞయమగు సధ్వర్య ప్రయోగమును, సామమూల
 మున నుద్గాతృ (దీనిలో బ్రహ్మ, యజమానప్రయోగముగూడ
 సంతర్భూతమగును) ప్రయోగమునగును. ఇత సధర్వవేదమందు
 శాంతిక, పౌష్టికాభిచారకాది యజ్ఞములను ధర్మములను దేవ
 తోపాసనా రహస్యములను జ్ఞానమును బోధించుమంత్రములు
 నుండుటంబట్టి యొకటిగానుండు వేదమును నాల్గుభాగములుగా
 విభాగించుట యెల్లవిధముల యుక్తియుక్తమైయున్నది. ఇదిగాక
 శాఖాభేదమునందు మతభేదమున్నది. పాతంజలమహాభాష్యము
 సూత్రసంహితలనుబట్టి వేదమునకు ౧౦౩౧శాఖలును ముక్తికో
 పనిషత్తునుబట్టి ౧౦౪౦ శాఖలును, స్కందపురాణమును బట్టి
 ౧౦౩౭ శాఖలును, గలవని తెలియగలదు. ఇట్లు మతభేదము
 చుటకుఁ దాత్వికకారణమంతగా నేమియులేదు. కేవలము
 గొందఱుమహర్షులు కొన్ని శాఖల నన్యశాఖలయం దంతర్భూత

ములఁజేసి సంఖ్యను దగ్గించిరి. కొంతఱునుహద్దు లట్లుశాఖల నితరశాఖలయందుఁ గలుపక సరిగా సంఖ్యయందుంచిరి. అందు పలన వేదశాఖాసంఖ్యయందట్లు మతభేదమున్నప్పటికిని మహర్షులవాక్యములందుఁ పరస్పరవిరుద్ధమేమియులేదని తెలిసికొనవలయును.

భగవతియగు శ్రుతి భవరోగవైద్యయైనందున జీవునకుఁ ద్రివిధశుద్ధి గలుగజేసి ముక్తి నొసంగుటకుఁ గర్మోపాసనా జ్ఞాన రూపమగు త్రివిధకాండమునందు విభక్తయైనదనెడి యీమాట మొట్టమొదటనే చెప్పబడినది. తదనుసారముగా మంత్రము, బ్రాహ్మణము, వీనిలో సంతర్గతములైన ఆరణ్యకములు లేక ఉపనిషత్తులనెడి యీమూఁడును వేదమునకు మూఁడుభాగములైనవి. వెండియు వేదమునందలి యొక్కొక్కభాగమునందుఁ గర్మము, నుపాసనము, జ్ఞానములను నీమూఁటియొక్క విషయములున్నను విశేషించి సుహితాభాగమునందు నుపాసనాకాండమును బ్రాహ్మణభాగమందుఁ ప్రధానముగాఁగర్మకాండమును నుపనిషద్భాగమునందు ముఖ్యముగా జ్ఞానకాండమునుపదేశింపఁ బడియున్నదనునదియు నీవఱకేఁచెప్పియున్నాము. ఇందలి యారణ్యకభాగము లేక యుపనిషద్భాగముయొక్క లక్షణము మొదటనేవచించియున్నాము. ఆరణ్యకములు(ఉపనిషత్తులు)సుహితాబ్రాహ్మణములలో సంతర్భూతములైనందునఁ దఱచుగావేదమునకు మూఁడుభాగములున్నట్లు వర్ణింపక మంత్రము, బ్రాహ్మణ

ములను నీ రెండుభాగములే యున్నట్లు చెప్పిరి. ఆపస్తంబమహర్షులవారిట్లు వ్రాయుచున్నారు.

మంత్రబ్రాహ్మణయో చ్చేదనామధ్యమ్॥

మంత్రమునకు, బ్రాహ్మణమునకును వేదమని పేరు. జైమినిమహర్షులవారు మంత్రము, బ్రాహ్మణములనుసీరెంటికి వేదమని వచించి లక్షణమును వర్ణించియున్నారు. పూర్వమీమాంస, రెండవయథ్యాయములో

“తవోద్దేశకేషుమంత్రాఖ్యా క్షేపే బ్రాహ్మణశబ్దః”

అని సూత్రించియున్నారు. చోదనా (ప్రేరణలక్షణ) శ్రుతియే మంత్రము. మంత్రముకాక మిగిలిన వేదభాగము బ్రాహ్మణము. అభిధానముయొక్క ప్రేరక విషయమునం చెచట నుపదేశము చేయఁబడుచున్నదో యచట “మంత్రానధీమహే” మంత్రములను జదివెదము. “మంత్రానధ్యాపయామః” మంత్రములను జదివిం చెదము. అనుమున్నగునవి చోదనాలక్షణ శ్రుతి మంత్రములున్నవి. దీనినే నిష్కర్షించి యిట్లు చెప్పుచున్నారు.

యాజ్ఞికానాం సమాఖ్యాతం లక్షణం దోషవర్జితం

తేఽనుష్ఠానస్మారకాదౌ, మంత్రశబ్దం ప్రముంజతే.

ఏ యే శ్రుతులయందు యాజ్ఞికుల సమాఖ్యాతత్వము, అనుష్ఠానస్మారకత్వమును, స్తుతిరూపత్వము, ఆమంత్రణోపేతత్వము లోనగు భావములు చెలఁగుచున్నవో యవి మంత్రములని గ్రహింపవలసినది. వీనికంటె నితరమగు శ్రుతి బ్రాహ్మణమని

తెలిసికొననలయును. సాధారణముగా నేశ్రుతులు: యజ్ఞీయా
 నుష్ఠానవర్తముతోఁజూఁ తేదో యొకదేవతపై లక్ష్మీతములై
 యున్నవో వాని నన్నిటిని మంత్రములని వచింపవచ్చును. ఇత
 నే శ్రుతులయం దేమంత్ర మేకార్యమం దుపయోగింపవలెనో
 దాని నుల్లేఖించి మంత్రమునకు విశేషవ్యాఖ్య గావింపఁ బడు
 చున్నదో దానికి బ్రాహ్మణమని చెప్పెదరు. బ్రాహ్మణభాగము
 గూడ విధిరూపము, అర్థవాదరూపము, తదుభయ విలక్షణ
 రూపము లను భేదములచే మూఁడుప్రకారములుగా నున్నది.
 వీనియందుఁ బ్రభాకరునిచే శబ్దభావనయు, లింగాది ప్రయోగము
 గలది విధిలక్షణమని చెప్పబడెను. అనఁగా నెందు శబ్దములను
 భావించుటయు, లింగము మున్నగువానిని బ్రయోగించుటయు
 నుండునో యది విధిరూపమని తెలియవలెను. “ఇష్టసాధనతా
 విధిః” ఇష్టమును సాధించుట విధియని తార్కికులు మున్నగు
 వారు వచించిరి. ఎల్లవిధులుగూడ, ఉత్పత్తి, అధికార, వినియోగ
 ప్రయోగములను భేదములచే నాలుగు ప్రకారములగుచున్నవి.
 స్తుతినిదాశూన్యమును, విధికవశిష్టమైనదియునగు వాక్యసమూ
 హ మర్థవాదరూపము. ఈ యర్థవాదముగూడ, గుణవాదము,
 అనువాదము, భూతార్థవాదము లనుభేదములచే మూఁడు రీతు
 లుగా నున్నది. విధిరూ పార్థవాదరూపములకు వేరయినవి
 వేదాంతవాక్యములు. ఇయ్యవి దెలియనివిషయములను దెలియఁ

జేసిపప్పుటికి ననుష్ఠానమును జెప్పించునలన విధిపూపములుగానే
రపు. మఱియు సర్వవిధులు సంతోకరణ సుస్థియూలమున దాని
యందే సమాప్తియగుటంబట్టి "అన్యశేషత్వాభావాత్" అనగా
సర్థవాదముగూడఁ గానేరదు. అందుచే ఉభయ విలక్షణ మగు
చున్నది.

— { బ్రాహ్మణభాగము స్వతఃప్రమాణమా?
పరతఃప్రమాణమా? } —

ఇటీవలివారగు కొందఱు వేదములోని బ్రాహ్మణభాగము
పరతఃప్రమాణమనియు, నందుచే నది స్వతఃప్రమాణమగు
సంహితా (మంత్ర) భాగముకంటె వేఱయిందనియుఁ దక్కున
యైనదినియు నచింతించినైదికలోకము దధికముగాఁ
గోలాహలము బుట్టించియున్నారు. వేదమనఁగానేమి? వేదము
యొక్క వేదత్వమేమి వేదపూర్ణత్వము, పూర్ణుండగు భగవా
నుని నిశ్వాసులేక నాక్యరూపత్వము, నపారపేయత్వము, నఖిల
జీవకల్యాణ కారిత్యము ననునివి యేయే భావములపై నిర్భర
మై యున్ననో యీ విషయముల నన్నిటిని నిష్పక్షముగను
నుదారభావముతోడను విచారించియుండినచో వార లిట్టి పోర
పాటులబడకుదురు. తొలుతవిచారణీయా శమేమన, ౧౧౧౩౧
లేక ౧౧౧౦ వేదశాఖలనుండి ౪ శాఖలమాత్రమేరుకొని యీ
నాలుగింటినే సంహిత అనఁగా స్వతఃప్రమాణమగు వేదమని

చెప్పి మిగిలినవాని నన్నిటిని బరతఃప్రమాణములగు శాఖల
 రూపమని యాధునికమతావలంబులు కొందఱుపలుకుచున్నట్లు
 గాఁ దెలియుచున్నది. ఇదియంతయు భౌతికమూలకము. వేద
 మనునది వేఱు. శాఖలనునవి వేఱనుమాట లేదు. ఇదిగాక
 శాఖలు పరతఃప్రమాణము లయినయెడల వారేయకొనిన పై
 నాలుగుగూడ శాఖలేకదా. ఈ నాలుగుశాఖలు స్వతఃప్రమా
 ణము లెట్లు కాఁగలవు? సకలశాఖలు స్వతఃప్రమాణములైనఁ
 గావలె. లేదా పరతఃప్రమాణములైనను గావలె. ఒకశాఖను
 బరతఃప్రమాణమని, మఱియొకశాఖను స్వతఃప్రమాణ మని
 చెప్పట యసత్యముగాకమానదు. యధార్థమునకు ౧౧౦౦
 శాఖలయొక్క యావత్సంహితా, బ్రాహ్మణోప నిషద్భాగము
 లన్నియు వేదము. ఇందు సంశయింపఁ బనిలేదు అనంతముగు
 వేదము, కల్పముయొక్క ప్రథమదశలో నొక మూర్తిగా విరా
 జిల్లెను. దానినేకదా శ్రీవేదవ్యాసులవారు నాలుగు భాగములు
 గా విభాగించినది. మంత్ర, బ్రాహ్మణ, రూపకముగాను,
 నాలుగువిధములుగాను విభజింపఁబడిన యీవేదమే తిరిగియనేక
 శాఖలయందు విభాగింపఁబడినది. ఇందులకుఁ బ్రమాణ మితః
 పూర్వమే యుసంగఁ బడినది. ఇదియే శాస్త్రానుమోదితమైనది.
 మఱియొకటి యేదియు శాస్త్రసమ్మతము గానేరదు. ఎందుల

కూదురా? ఈకాలమున ఋగ్వేదసంహిత, యజుస్సంహిత, సామ
సంహిత, అథర్వసంహితయను పేరులతో నేవి ప్రచారములో
నున్నవో యవి యన్నియుఁ గలిపి ౧౧౩౧, లేక ౧౧౫౦ వేద
శాఖలగును. ఏశాఖయైనను వైదానిలో నేదో యొకదానికిఁ
జెందియుండుననునది ప్రత్యక్షసిద్ధమైనది. సామవేదసంహిత,
కాఢమీశాఖయనియు, నథర్వవేదసంహిత, శౌనకశాఖయని
యు, యజుర్వేదసంహిత, వైత్తిరీయశాఖయనియు, మాధ్యందిన
శాఖ మొదలగునవి యన్నియుఁ బైశాఖలలోఁ జేరినవనియు నీ
నటకే చెప్పఁబడినది. అందువలన మంత్రము, బ్రాహ్మణములను
పేళ్లతోనున్న వేదము ౧౧౩౧ లేక ౧౧౫౦ శాఖలు గలది
యని తేలును. వీనిలోఁ గొన్ని శాఖాసంహితలు చిక్కుచున్నవి.
అనేకశాఖలు లోపించినవి. అన్ని శాఖలు, నపారపేయములు,
భగవద్వాక్యములు, స్వతఃప్రమాణములు నైయున్నవి. వేద మనం
తము, వేదరత్నాకరముయొక్క గాంధీర్యమును నిర్ణయించుట
యెననికి శక్యమగును? అట్లయినప్పటికి శక్తికొలఁది విచారించి
సంతపఱకెప్పుడు వేదము మంత్రబ్రాహ్మణాత్మకమైనదోయప్పుడే
యొక్కొక్క శాఖామంత్రముతోఁ బాఠాన్నికొక్క బ్రాహ్మ
ణముగూడఁ దప్పక యుండునని సిద్ధాంతితమగుచున్నది. సంహి
తాభాగమందలి మంత్రము క్రియలయొక్క ప్రణాళికయం దేరీతి
గా వ్యవహరింపవలయునో దానివర్ణనమెప్పుడు బ్రాహ్మణభాగ

మందుడుట సంభవించినదో యప్పుడొక్కొక్కమంత్రముతోఁ బాటొక్కొక్కక్రియావిధిరూపమైన బ్రాహ్మణముండుట సహజ సిద్ధమైనది. కర్మము, నుపాసనము, జ్ఞానము వేదమునకుఁ బునాదిగోడలు. ఇవి లేనిచో వేదమునకు వేదత్వము, బూర్ణత్వమును, ముక్తిప్రదాతృత్వశక్తియు నుండనేరవు. అప్పుడీ యంశము విచారింపవలసియుండును. ఏమనఁగా ఏ విషయమున కాధిభౌతికాధి దైవికముల సార్థకత యున్నదో దాని యాధ్యాత్మిక సార్థకత యెప్పుడుగూడ ఖండింపఁ బడఁజాలదు. ఇందు వలన నేమంత్రములోఁ గర్మశక్తి, యుపాసనాభావ మున్నదో దానియందుజ్ఞానశక్తిగూడ నవశ్యముండును. ఈకారణమువలనఁ బ్రత్యేకశాఖకు మంత్రము, బ్రాహ్మణములతోఁగూడ దదంతర్గతమైన యారణ్యకములు (ఉపనిషత్తులు) గూడ నవశ్యమైయుండును. ముక్తికోపనిషత్తులో నీరీతిగాఁ జెప్పఁబడినది.

“ఏకైకస్యాస్తు శాఖాయా ఏకైకోపనిషత్కాతా”

ఒక్కొక్క శాఖకు నొక్కొక్క యుపనిషత్తుగలదు. ఈ కల్పమందుఁ బ్రకాశపరుపఁబడిన ప్రాబలుకులలోని చాల యంశములు లోపించిపోవుట భారతీయుల దురదృష్టమై యున్నది. ఇందుల కుపబలముగా మన ప్రబుద్ధులు కొందఱు వేదమందలి రహస్యములను దెలిసికొనఁజాలక దాని సంగ్రహీనురాలినిగాఁ జేయు పాపమునకు లోనగుచున్నారు. కాబట్టి

యార్యావర్తమును బుట్టిన ప్రతిమనుష్యుడును వైవిషయముల నెల్ల బట్టుదలతో విచారించి ముందైనను జాగ్రత్త పడవలసియున్నది.

పాపము! బ్రాహ్మణభాగ మేమపరాధము జేసినది? ఎందుచేత నది భగవద్వాక్యము గాదనియుఁ బరతఃప్రమాణమనియుఁ జెప్పఁబడుచున్నది. బ్రాహ్మణము, మంత్రభాగమందలివిషయముల క్రియావిధులనుదెలియఁబఱచునదియో తద్వ్యాఖ్యానమో, దాని టీకయో యైనప్పు డది వేదమని చెప్పుటకు సందేహమేమి? మంత్రభాగమిశ్వరునిమొగమునుండి బయలుదేరినదియో యతని నిశ్వాసముల మూలమునఁ బ్రవహించినదియో యైనప్పుడు దాని క్రియావిధి (బ్రాహ్మణభాగము) గూడ నట్లు బయలుదేరుటగాని ప్రవహించుటగాని యెందులకు సుభవింపఁగూడదు? ఇట్లు వ్యర్థముగా లేనిపోని సంశయములను లేనదీసి భగవతియగు శ్రుతిని. సంగహీనురాలిని గాఁ జేయుట కేవలము పక్షపాతముతో నిండిన కల్పలకల్పనామాత్రమైయున్నది. ఇట్టి తుచ్ఛమైన యుక్తులయందు యధార్థస్థితి యెంతమాత్రమును లేదు. కారణ మేమందురా? బ్రాహ్మణభాగము వేదమా? కాదా? యను విషయమును నిశ్చయించుకొనుట కేర్పాట్లే నాలుగో పన్నుగడలు పన్నినంతమాత్రమున గాని, తమపక్షమున కనుకూలించునట్లు పెడయర్థములఁ జేసి

యేనో నాలుగు ప్రమాణములను జూపినంతమాత్రమునఁ గాని
 యిష్టసిద్ధిఁ గానేరదు. ఇందు వేదమునకు వేదత్వమెట్టిది? వేద
 లక్షణమేమి? ఏ యే విషయములున్నందున నది వేద మనుశబ్ద
 ముచేఁ జెప్పఁదగిన దైనది? ఏయే విషయములు లేనందున వేద
 మున కపూర్ణత్వము సుభవింపఁ గలదు? ఇట్టి సంగతులన్ని
 యు బ్రాహ్మణభాగమును వేదములోనుండి దీసివేయుటకు
 ముందుగా విచారింపవలసియున్నది. స్మృతి చెప్పినట్లు ప్రత్యక్ష
 ప్రమాణముచేఁ గాని యనుమాన ప్రమాణముచేఁ గాని దొరక
 నట్టి వస్తువు వేదముచేతఁ జిక్కుచున్నది. ఇదియే వేదమునకు
 వేదత్వమని యిందాదియందే యుగ్గడింపఁ బడినది. ఇప్పుడు
 నిష్పక్షముగా విచారించినమీఁద, తాకికప్రత్యక్షాను మాన
 ములకు మించినట్టి యే యాధ్యాత్మిక బ్రహ్మపద ప్రాప్తిగలదో
 దానికి బ్రాహ్మణభాగముయొక్క తోడ్పాటే యధికముగాఁ
 గైకొనవలసియున్నదని యందఱికిఁ దెలియఁ గలదు. ఏమన,
 బ్రహ్మతత్త్వమును సమగ్రముగా నిరూపించెడి యుపనిషత్తులు
 బ్రాహ్మణభాగమునం దంతర్గతములై యుండుటయే. ఇందు
 సందియమొందుట నిరర్థకము. కర్మము, ఉపాసనము, జ్ఞానము
 లను నీ మూఁడింటి పూర్ణతయుండుటవలన వేదమునకుఁ
 బూర్ణత్వము, నపార పేయత్వమున్నది. ఏమన, ఎప్పుడెద్దాని
 యందు జీవుని బ్రహ్మభావమును బొందించు శక్తియుండునో

యప్పుడే యావేదము పూర్ణమైన భగవంతునివాక్యము గా
 గలదు. ఎప్పుడు సద్భావ చిద్భావానందభావములు పూర్ణ
 ముగా లభింపఁబడునో యప్పుడే బ్రహ్మభావప్రాప్తియగుచు
 న్నది. కర్మమూలమున సద్భావమును, నుపాసనమువలన, నా
 నందభావమును, జ్ఞానమునచిద్భావమునుగలుగగలదు. అందువలన
 వేదమునకుమూఁడుకాండములున్నవి. (1) మంత్రభాగమైనయూపా
 సనాకాండము 2 బ్రాహ్మణభాగమైన కర్మకాండము. 3 ఆరణ్యక
 (ఉపనిషత్) భాగమైన జ్ఞానకాండము. ఇందువలన వేదమునకు
 బ్రాహ్మణభాగమును దానిలోఁజేరిన యారణ్యకములు (ఉప
 నిషత్తులును) లేకుండనున్నచో తదపేరుపే.యత్వమును తత్పూ
 ర్ణత్వమును సర్వవిధముల ఖండింపఁబడగలదు. “భాగ” మను
 పదము పలుకుటచేతనే కేవలము మంత్రమే వేదముగాదను
 విషయము తేలుచున్నది. ఎందులకందురా? “భాగ” శబ్దము
 భాగాంతరమును సూచించుచున్నది. కేవలమొకమంత్రమే వేద
 మయినయెడల “మంత్రభాగ” మని చెప్పబడక మంత్రమని
 మాత్రము చెప్పఁబడును. ఇట్లు చెప్పఁబడినప్పుడు దీనివలన
 మంత్రభాగమేకాక వేదమునకు బ్రాహ్మణము, తదంతర్భూత
 ములగు నారణ్యకములు (నుపనిషత్తు)లనెడి భాగములుగూడ
 నున్నవనియు, నివన్నియుఁ గలియుటచేతనే యెల్లభాగములతో
 గూడిన సంపూర్ణమండగు వేదమూర్తి నయనగోచరుడై సాధకు

లకు శ్వశ్రేయస నిశ్చేయసములను గల్గించుటయందు సర్వధా
 సర్వదా సమర్థతతో సంసిద్ధుడై యున్నాడనియు నిశ్చయ
 మగుచున్నది. మఱియు మంత్రము, బ్రాహ్మణము, నారణ్యకము
 లందు బ్రధానముగా నుపాసనా, కర్మ, జ్ఞానవర్ణనములున్నను
 సాధారణముగా నొక్కక భాగమందుఁగూడ మూఁడింటివర్ణన
 ముండును. ఎందులకన, పూర్ణమగు వస్తువునకుఁ బ్రత్యేకాంగ
 మందుఁగూడఁ బూర్ణత్వము ప్రకాశించుచుండునుగదాయని
 యీనట కేచెప్పఁబడినది. ఇట్లువిచారించినమీఁదఁగూడఁగర్మము
 నుపాసనము జ్ఞానముల పూర్ణత యేకాధారమందుఁ బ్రాహ్మణ
 భాగములోఁ జిక్కినంత సంహితా (మంత్ర) భాగమునందుఁ
 జిక్కి నేరదు. ఎందులకన, జ్ఞానపూర్ణత్వము బ్రాహ్మణభాగాం
 తర్గతములగు నుపనిషత్తులందే యుండుటంబట్టి. ఆప్రకారమే
 స్పష్టములుగాని కర్మోపాసనా మంత్రములు స్పష్టముగా నా
 బ్రాహ్మణభాగమందు విశదీకరింపఁబడియున్నవి. అందువలన
 దీనియందుఁ బూర్ణతయొక్కయు, జీవకల్యాణకారితయొక్కయు
 లక్షణమధికముగానున్నది. దీనింబట్టి యిట్టి విస్తారముండుటయు
 విశేషమగు వినరణముండుటయు బ్రాహ్మణభాగమునకు భూష
 ãమేకాని దూషణముగాఁజాలదు. అందువలన నిది పరతః
 ప్రమాణమనియనుట పొరపాటు. ఇదిగాక గుణ, భావ, విష
 యములందుఁగూడఁ జక్కగా నాలోచించినచో బ్రాహ్మణ

భాగ మపొరుషేయ మగుట కే సంశయమును గలుగనేరదు. గుణ, భావ, విషయములంగూర్చి యీవఱకే యెక్కువగాఁ జెప్పఁబడినందునఁదిరిగి యిప్పుడు చెప్పుట నిష్ప్రయోజనమగును. త్రిగుణములయొక్కయు ద్విభావములయొక్కయు నెట్టి పూర్ణత యుండుటచేత వేదము భగవద్వాక్యమని చెప్పఁబడినదో యాలక్షణమంతయు బ్రాహ్మణభాగమునందు విరాజిల్లుచున్నది. బ్రాహ్మణమునందు సాత్విక, రాజశ్శిక, తామసికులగునధికారుల యభివృద్ధి కొఱకు మూఁడువిధములుగా యజ్ఞవిధిఃసూపఁ బడినది. బ్రాహ్మణభాగమునందలి యొక్కొక్క శ్రుతిలో మూఁడేసి మూఁడేసిభావములు నిండియున్నవి. ఇయ్యది పరిశోధకులగు పండితులు దెలిసికొనఁగలరు. ఈ సంగతులనన్నిఁటినివిచారణయందు బెట్టికొని యే భాగముస్వతఃప్రమాణము? ఏభాగముగాదు? అని విమర్శించుకొనవలయును. కేవలము ప్రమాణములనిచెప్పి యే నాలుగుశ్లోకములో యేనూత్రమో చూపి వానికిఁ దప్పుడర్థములఁజెప్పి సమన్వయించినంతమాత్రమున దత్త్వనిర్ణయముగాదు. కాని పాండిత్యప్రాధిమ మాత్రమే కాఁగలదు. శబ్దముపై శాస్తార్థముచేయుట యొకటి, జ్ఞానరాజ్యమునందును భావరాజ్యమునందును బ్రవేశించుట మఱియొకటి. ఈరెంటికి సంబంధములేదు. వేదము శబ్దరాజ్యమునందలి వస్తువుగాదు. కాని జ్ఞాన, భావ, రాజ్యములందలి వస్తువులై

యున్నవి. అందునలనఁ దత్వము ననుసంధించెడి నరుఁడీ విషయములపై ధ్యానముంచి విచారించినయెడల బ్రాహ్మణభాగ మెల్ల తెఱంగులను స్వతఃప్రమాణమని యవశ్యముగ్రహింపఁగలఁడు. ఈ విషయములన్నియు నిట్లుండుటంబట్టియే జైమినిమహర్షుల వారు తమ మీమాంసాదర్శనమందు మంత్రము, బ్రాహ్మణములను రెంటిని వేదమని వచించుచు బ్రాహ్మణభాగమునకు బ్రాధాన్యము నిర్దేశించియున్నారు.

“ఆహ్నుయశ్య క్రియార్థత్వా దానర్థక్య మతద్రానాం
తస్మాదనిత్యమచ్యతే”

(మీమాంసాదర్శనము అ 1 సూ 1)

ఈ సూత్రమునందు వారిచే గ్రియార్థకశ్రుతి (బ్రాహ్మణభాగమున) కే వేదమని చెప్పఁబడి యే శ్రుతి క్రియార్థకము గాదో దానికి వృధాత్వమును బ్రతిపాదింపఁబడి యున్నది. ఈ ప్రకార మామహర్షి పూర్వపక్షమునందు బ్రాహ్మణభాగమునకు శ్రేష్ఠతను బ్రతిపాదించి తరువాత నుత్తరపక్షములో మంత్ర భాగమునకుఁగూడ వేదమని చెప్పి రెంటినిగూడ సమర్థించుకొనుచున్నాఁడు.

“విధినా త్వేకవాక్యత్వాత్ స్మృత్యేనవిధీనాంస్యః”

[మీమాంస, అ ౧, పా ౨, సూ ౨.]

మంత్రభాగము క్రియకు సాబంధించినది గాకపోయినను విధి

యుద్దేశ్యమునుబట్టి యొకటివిధ మగుటచేత స్వతఃప్రమాణమగు
టకుఁ దగినదిగా నున్నది, ఎందులకన, ముత్రభాగము స్తుతి
మూలకము. స్తుతిమూలమున విధివిషయములోఁ బ్రరోచన
యగుచున్నది. స్తుతిమూలకములగు ముత్రములు గ్రియలను
బ్రేరేపించి యనుష్ఠించువారల కుపకారము గల్గించుచున్నది.
ఈ కారణముచే ముత్రముగూడ వేదమునందుఁబ్రమాణమైనది.
ఇట్లు జైమినిమహర్షులవారు బ్రాహ్మణము, ముత్రములను
రెండికినిగూడ వేదమనిచెప్పి బ్రాహ్మణభాగమునకుఁ బ్రాధాన్య
మిచ్చియున్నారు.

రెండవది:— కేవలము శబ్దప్రమాణముపై నాధారపడి
నప్పుడికిని బ్రాహ్మణభాగమునకుఁ బరతఃప్రమాణము సిద్ధిం
పను. కారణ మేమందురా? అనేక ప్రమాణగ్రంథములందుఁ
గూడ నిది యపొరుపేయ వేదాంతర్గతమని చెప్పఁబడియున్నది.
అందువలన దీనికి స్వతఃప్రమాణత్వము వచింపఁబడినది.

“శిర్షికోయస్తర్కశ్చవేదః”

[వాచస్పయ్యహ్యనూత్రిము]

ఈసూత్రము విధి, నిషేధాత్మకశ్రుతిని స్పష్టశబ్దముతో
వేదమని చెప్పినది. బ్రాహ్మణభాగము విధినిషేధాత్మకమైనది.
కారణమేమన, దీనియందు జ్యోతిష్టోమము, గర్భాధానాదివిధుల
వర్ణనముండుటయే ముత్రభాగము విధేయము. ఆ కారణము

వలనఁ బొరస్కరమహర్షి మతానుసారము రెండును (మూత్ర
బ్రాహ్మణములు) వేదాంతహృత్ములని తెలియుచున్నది. ఇట్లే
మనుభగవానులవారు గూడ ద్వితీయాధ్యాయములో నిట్లు
చెప్పుచున్నారు,

“శ్రుతిద్వైధంతు యత్రీష్యా త్తత్ప్రధర్మా పుఖాస్త్మితా
ఉ భావపితౌధర్మా సమ్యగుక్తామనీషిభిః.
ఉదితేనుదితేచైవ సమయాధ్యుపితేతథా
స్వధా వర్తతేయజ్ఞ ఇతీయం వైదికీశ్రుతిః”

ఎచ్చటెచ్చట రెండుశ్రుతులు పరస్పర విరుద్ధములుగా
నున్నవో యచ్చటచ్చట నారెంటివలనఁగూడ గలిగెడిధర్మము
లాచరణీయములని పెద్దలు నెలవిచ్చిరి. దీనికి దృష్టాంతముగూడ
మనువు సూపుచున్నాఁడు. వేదములో సూర్యోదయకాలము
నందు హోమము చేయవలసినదని యొక వచనమును, సూర్యో
దయము కాకమున్నే హోమము చేయవలసినదని మఱియొక
వచనమును, మఱియు, సూర్యుఁడుగాని, సక్షత్రములుగాని లేని
కాలమందుఁగూడ హోమము గావింపవలసినదని యింకొకవచ
నమును గనుపడుచున్నవి. ఈ ప్రకారముగా శ్రుతివచనములు
పరస్పర విరుద్ధములుగా నున్నప్పటికిఁగూడ సధికారభేదమునను
సరించి యన్నియు మానసియములే. ఇదియే మను
భగవానుని తాత్పర్యము. మను విందుదయకాల హోమము
ననుదితకాలహోమము, మున్నగువాని యాజ్ఞకు శ్రుతి చెప్పి

యున్నాడు. ఈ యాజ్ఞలన్నియు బ్రాహ్మణభాగములోనివి. కాబట్టి బ్రాహ్మణభాగముగూడ స్వతఃప్రమాణమగు వేదములో సంతృప్తమైనదని తెలియుచున్నది. ఇట్లుమనుసిద్ధాంతముగూడ బ్రహ్మానితమైనది.

అర్వాచీనులగు వారి రెండవయుక్తి యేమనగా:- బ్రాహ్మణ భాగమందు బహు ప్రకారములుగా ఋషులు, మునులు రాజులు, మున్నగువారి యితీహాసములును, బురాణ గ్రంథములలోని కథలును వ్రాయబడియున్నవి. ఇందువలన బ్రాహ్మణభాగము వేదము గానేరదు. ఏలయన:- ఇతిహాస మెవనిదైయుండునో వాడు పుట్టినతరువాత నది వాఁ యొక బడును. గాని వాడు పుట్టకముందు వ్రాయవీలులేదుగదా. మఱియు బ్రాహ్మణభాగమేయితీహాసపురాణము, గాధయనియు దీనికంటె బ్రత్యేకముగా నితిహాసముగాని పురాణము మున్నగు సవిగాని లేవని ఏర్వాచీనులు సిద్ధాంతీకరించుచున్నారు. ఈ యుక్తి యన్నివిధముల నయుక్తముగానున్నది. తొల్తొల్తఁ బురాణము వేదముకంటె భిన్నమగువస్తువుగాదని తెలిసికొనవలసి యున్నది. యితీహాసచరిత్రాదులేవి వేదమునందుఁగలవోవానినే కదా పురాణములందు సులభముగా విశదమగునట్లు వివిధ విధములుగాఁ జెప్పియున్నారు. చూడుడు! శతపథ బ్రాహ్మణమునందు జలస్థాన సేతిహాసము సనతారములకథయు, నైతరేయ

బ్రాహ్మణమునందు దేవాసుర సంగ్రామకథ హరిశ్చంద్ర చరిత్రమును గలవు. ఈ విషయములన్నియుఁ బురాణములందు వర్ణింపఁబడినవి. వీనిలోని కొన్ని కొన్ని గాఢలందుఁ బరస్పరవిరోధములున్నట్లు కనుపడుచున్నవి, ఈ విరోధములు తాత్వికములు గావు. కాని భావముల భిన్నత ననుసరించియున్నవి. పురాణము లతచన, భావములకుఁ దగిసట్లుండును. వానిరహస్యములను ముందుఁదెలుపఁగలము. దీనింబట్టి బ్రాహ్మణభాగమునే పురాణముగా నాదరించి పదునెనిమిది పురాణము లూడఁబీకివేయు బుద్ధి భ్రాంతిమయమని తేలును. సందియమిందులేదు. రెండవ విషయము, ఇతిహాసములయొక్కయుఁ బురాణములయొక్కయు సంబంధముండుటంబట్టియే బ్రాహ్మణభాగము పరతఃప్రమాణము గాగలదని వారు సిద్ధాంతీకరించుచున్నారు. ఈసిద్ధాంతమన్ని తెన్నుల నసత్యము. చూడుఁడు. వాజసనేయీ బ్రాహ్మణోపనిషత్తులో.

అస్యమహతోభూతస్య నిశ్వసిత మేత దృశ్యేవో

యజాశ్వేద సానిమవేదోఽధర్వాంగిరస ఇతిహాసః పురాణం॥

అనియున్నది. దీనింబట్టి ఋక్కు మున్నగు చతుశ్వేదములు నితిహాసము, బురాణము, మున్నగునవియన్నియు భగవంతుని నిశ్వాసరూపమని సిద్ధాంతమైనది. ముందు ఋక్కు మున్నగు నాలుగువేదములు, మంత్రబ్రాహ్మణాత్మకములను

నదియు గంగయు శాఖలుగలవనునదియు సత్యమైయున్నదిగదా.
 ఎందులకన, దీని నిడులకు భిన్నముగా సిద్ధాంతీకరించుటకు
 వే అప్రమాణ మేది యులేదు. రెండవయంశము:- ఋగాది
 చతుర్వేదములను గేవలసంహితగను, ఇతిహాస పురాణములనే
 బ్రాహ్మణముగను దలచినప్పుడుగూడ నితిహాసపురాణములు
 పరతఃప్రమాణములెట్లు కాగలవు? ఎందులకన? ఋగ్వేదము
 యజుర్వేదాదులవలె నితిహాసపురాణములుగూడ భగవంతుని
 నిశ్వాసమేయైయున్నది. ఇందువలన నొక్కొక్క నిశ్వాసము
 వలననే బయలుదేరినవేదము సత్యతఃప్రమాణముగను, నితిహాస
 పురాణములు పరతఃప్రమాణములుగ నగుటకుఁ గారణమేమి?
 భగవంతుని నిశ్వాసమునందొట్టి భేదమెందులకుండవలె? నిశ్వాస
 శబ్దమునందు రెండు భాగములుంపబడియున్నవి. మొదటి
 సంగతియేమనగా, నిశ్వాసమువలె స్వాభావికముగా సృష్టికిఁ
 బూర్వమందు వేదము, నితిహాసము, పురాణములెల్ల ఋషుల
 యుల్లములందు వెల్లివిరిసినవి. దీనిరహస్యము లిందీవఱకుఁజెప్పఁ
 బడినవి. ఇక్కారణముననే వేదమునందుఁగూడ గాఢలుచిక్కు
 చున్నవి. దీనివలన సంహిత, బ్రాహ్మణము ఈరెండునుగూడ
 సత్యతఃప్రమాణములని సిద్ధాంతమయినది. నిశ్వాసశబ్దమునకు
 రెండవభావమేమనగా. ఈశ్వరుని నిశ్వాస మిశ్వరుడుండు
 వఱకు నుండెడిది. కాన నీకీతిగానే నిత్యుండగు భగవంతుని

నిశ్వాసరూపమునఁ బ్రకటితములైన వేదము, నితిహాసము, బుర్రాణములుగూడ నిత్యములగుచున్నవి. కేవలము యుగము నందు జన్మించెడి జీవులకర్మముననుసరించి ప్రకటింపఁబడుచున్నవి. ఈ విషయముగూర్చి ధర్మశాస్త్రకారులిట్లు విభించుచున్నారు.

యుగాంతేం తస్మి తాన్ వేదాన్ సేతిహాసాన్ మహర్షయః
తేభిరేవసామూర్వ మనుజ్ఞాతా స్వయంభువా॥

సృష్టికిఁబూర్వమునందు బ్రహ్మయాజ్ఞనుగొని మహర్షులు తపస్సుచేత సేతిహాసములును. యుగాంతము దంతర్హితములైనవియుచగు వేదములను బొందిరి. ఇందు సేతిహాసమనగా నితిహాసములతోఁ గూడికొనిన వేదములను బొందిరని చెప్పటచేత మంత్రము, బ్రాహ్మణమును రెంటికిఁగూడ వేదమనుసంజ్ఞ చెల్లుచని స్మృతికర్తలు సమ్మతించినట్లు సిద్ధించుచున్నది. ఈ రీతిగా సేతిహాసవేదములనఁగా మంత్ర, బ్రాహ్మణాత్మకవేదములు సృష్టికిముందు మహర్షులయొక్క సమాధి శుద్ధాంతకరణములందుఁ బ్రకటములగును. అందువలన రెండును స్వతఃప్రమాణములే. సాదియమేమియులేదు. విచారించినమీఁద బ్రాహ్మణభాగమునం దేయితిహాసములుచిక్కుచున్నవో వానివలన బ్రాహ్మణభాగమున కున్న వేదత్వమునకు హాని గలుగనేరదు, ఇంకను బుద్ధిగలుగుచున్నది, ఎందులకనఁగా? ఎప్పుడు వేదముపూర్ణమో, సకలవిధాధికారులకుఁ గల్యాణముగలిగిం

చుటయే, యెప్పుడు వేదమునకు వేదత్వమయినదో, యిందువలన నెందురజ్జోగుణమూలకమగు కర్మకాండము వర్ణింపబడినదో, యందు గ్రియాకాండముతో సుబాధము గలిగియున్న యితి హాసములుండుటగూడ నావశ్యక మగుచున్నది. బ్రాహ్మణ భాగమునందు వైదికమగు క్రియావిధానముయొక్క యుప దేశముగలను. అందువలన దానిలో నితిహాసముల వర్ణనముం డుటగూడ స్వతస్సిద్ధమైనవిషయము. దీనింబట్టి స్వతఃప్రమా ణముగానేరదను నెట్టిదోషముగూడ బ్రాహ్మణ భాగమును దాడనేరదు. ఋషులు, మునులు, రాజులు మున్నగువారి యితిహాసములుండుటవలన బ్రాహ్మణభాగము స్వతఃప్రమా ణముగాదు. ఏలయన, యెవరియితిహాసములున్ననో యవివారు పుట్టినతరువాతగదా వాచ్యుబడునని కొందఱు వాదించుచు న్నారు. ఈ యుక్తివాదమునకు నొత్తమాత్రమును విలువలేదు. ఎప్పుడు వేదము జ్ఞానస్వరూపమైనదో యప్పుడు భూత,భవిష్య ద్వర్తమాన కాలములందలి సర్వవస్తువులు దొలుతవర్ణింపబడి యుండుట వేదమునకు వేదత్వమైయున్నది. ఋషులయోగశక్తి, యందు దపశక్తియందుగూడ భవిష్యత్కాలస్థితి కరతలామల కమువలెఁ జూడఁజాలెడి ప్రభావమున్నప్పడికే దేశ, కాల పాత్రాపరిచ్ఛిన్నండును. మహర్షులకుఁగూడ గురువునునగు భగవంతుని వాణీరూపమగు వేదముచేత నేరెండో యేనాలుగో

మహర్షులయు, మునులయు, గాజులయు నితిహాసములు తోలు
తనే చెప్పబడినందుల కీ ప్రకారము సాశయించుటయు, బరతః
ప్రమాణత్వమును గల్పించుటయు నెట్లు న్యాయముగాఁగలను?
పతంజలిమహర్షి తన యోగదర్శనము చెల్లువచించుచున్నాఁడో
కనుఁడు.

“స ఏవ పూర్వేషామపిగురుః కాలేనానవచ్ఛేదాత్”

ఆ పరమాత్మయే కాలముచేతఁ బరిచ్ఛిన్నుఁడు కాకపో
వుటబట్టి పూర్వులగు వారికందఱకుఁగూడఁ గురువు. అందుచే
నితిహాసము లున్నందుననే బ్రాహ్మణము పరతఃప్రమాణము
గానేరదు. ఒకవేళ నిట్లు చెప్పినయెడల ముత్రభాగమునకును
బరతఃప్రమాణత్వపత్తిసంభవింపఁగలను. ఎందులకన? అందు
గూడఁ బెక్కురకములగు నితిహాసములు గలవు. ఎట్లుంటేని,
ఋగ్వేదము నాల్గవమండలములో నాల్గవసూక్తములో సుసజ్జి
తుఁడును, గజారూఢుఁడనైన యొకరాజుగారి యుద్ధగమనము
వచింపఁ బడియున్నది. ఆ నాల్గవ మండలములోని తృతీయ
సూక్తమునం దైరావతమను గజము, ఉచ్చైశ్రవము మున్నగు
నశ్వముల వివరణమున్నది. సప్తమమండలములోని ౧౮వసూక్త
మునందు సుదాసుఁడను వానియొక్కయు, జతుర్థమండలము
లోని ౧౮, ౨౮ వ సూక్తములందు కుత్సితునియొక్కయు,

ఇందునియొక్కయు శత్రుసంహారము లిఖింపఁ బడియున్నది. కుచున, అయు, కృష్ణదన్యుల వివరణము ప్రథమ మండలము లోని ౧౦౪ వ సూక్తమునందును, సప్తమమండలములోని ౧౦౩ వ సూక్తమునందును గలదు. “దుర్యోధి” యను పాథివుని సంగతి, ప్రథమమండలములో ౧౦౪ వ సూక్తమునందున్నది. ఈ ప్రథమ మండలములో ౧౦౩ వ సూక్తమునందు రాజర్షి యగు తుగ్నుడు, తనకుమారుడుగు భుజ్యుడనువానిని నైన్యముతోఁగూడ దిగ్విజయముఁ జేయుటకై పంపించినట్లు వర్ణింపఁబడియున్నది. షష్ఠమండలములోని ౭౫ వ సూక్తమునందు గుత్తిము, విల్లమ్ములు మొదలగువాని వర్ణనము విశేషముగాఁ గలదు. ఈ గజ, వాజి, ధను, ర్భాణ, నర, వరేంద్ర, రాజర్షులు మొదలగువారి యితిహాసము నన్నింటిని ఋగ్వేదమునందుఁ జూచుటనలన, ఆ మనుష్యులు మున్నగువారు జన్మించినతరువాతనే ఋగ్వేద సూక్తి సృష్టియైనట్లు సిద్ధాంతము చేయవచ్చునా? ఎప్పటికిని జేయఁగూడదు. అట్లు సిద్ధాంతమైనచో మంత్రభాగముగూడఁ బరతఃప్రమాణము సనిత్యమును గావలసి వచ్చును. వెండియు నీ మనుష్యులయు, రాజర్షులయు నామముల యర్థములను గడబిడజేసి వేఱర్థములను చెప్పటగూడఁ గేవలము పాండిత్యాభిమానమే యగును. కాని సత్యము గా నేరదు. ఇదంతయు వేదమున దలి త్రికాల దర్శిత్యము నెరుక

పటచనదియై యున్నది. దేనియందుఁ గల్ప, కల్పాంతరము లందలి జ్ఞానము దర్పణమువలెఁ బ్రకాశించుచున్నదో యట్టి దానికి భూత, భవిష్య, ద్వర్తమానకాలములందలి స్థితిగతులను దొలుతనుండియే చెప్పట, దుర్ఘటమైనపని యెంతమాత్రమును గాదు. అందువలన బ్రాహ్మణభాగ విషయమునం దిట్లు సందేహింపఁ దగదు.

జైమినిమహర్షి, ముత్రము, బ్రాహ్మణము అను నీ రెంటిని గూడ వేదమని చెప్పినట్టివలెకే సిద్ధాంతీకరింపఁ బడినది. ఆ మహర్షులవారు తమచే రచింపఁబడిన పూర్వ మీ మాంస దర్శనమందుఁ గూడ ముత్రముయొక్కయు, బ్రాహ్మణము యొక్కయు లక్షణమును వర్ణించు సమయము దిట్లు సూత్రీకరించియున్నారు.

“తచ్ఛోదకేశు మంత్రాఖ్యా శేషే బ్రాహ్మణశబ్దః”

ఇందా మహర్షి స్తుతిమూలమునఁ బ్రోచక శ్రుతులను మంత్రమని చెప్పి ముత్రములుగాక మిగిలిన వేదభాగమును బ్రాహ్మణమని యనెను. బ్రాహ్మణము వేదము గాకపోయినచో జైమినిమహర్షి “శేషే బ్రాహ్మణశబ్దః” అను సూత్రమును రచించినో యుండఁడు. కారణమేమన? ఒక పదార్థముయొక్క శేష మాపదార్థమునకంటె వేఱయినది గాఁబాలదు. దానిలోనే యంతర్భూతమై యుండును. దీనిబట్టి బ్రాహ్మణభాగ మెప్పుడు

మూత్రభాగావశిష్టాంశమైనదో యప్పుడే దీనికి స్వతఃప్రమాణత్వము సిద్ధించుట కే విధమగు సందేహము నుండదు. న్యాయదర్శనమును రచించిన గౌతమమహర్షి, వేదప్రమాణమును గూర్చి యిట్లు కఠినమని యున్నాడు.

“తదస్మాదాఖ్యానుసృతవ్యాఖ్యతః పునరుక్తదోషేభ్యః”

అన్యత్రయి, వ్యాఖ్యతము, పునరుక్తి మున్నగుదోషములున్నందువలన వేద మప్రామాణ్యము. ఈ న్యాయదర్శనమునకు భాష్యమును రచించిన వాత్స్యాయనమహర్షి యీ సూత్రమున కిట్లు భాష్యము వ్రాసెయున్నారు.

“పుత్రకామః పుత్రేష్ట్యై యజేతేతి నేష్టే సంస్థితాయాం పుత్రజన్మవృత్తే । దృష్టార్థస్య వాక్యస్య అన్యతత్వా దదృష్టార్థమపి వాక్యమగ్నిహోత్రం జాహంయాత్ స్వర్గకామః ఇత్యాద్యన్యత మితిజ్ఞాయతే”

ఎవనికిఁ బుత్రేచ్ఛ గలుగునో వాఁడు “పుత్రేష్టి” యను పేరుగల యజ్ఞమును జేయవలసినదిగా వేదమందున్నది. అయితే పూర్వోక్తయజ్ఞమును జేసినప్పటికిఁగూడ మనుష్యుల కనేకులకుఁబుత్రుఁడుగలుగుటలేదు. అందువలన బ్రత్యక్ష ఫలము నందనృత మెప్పుడైనదో యప్పు డదృష్టఫలము (అనగా అగ్నిహోత్ర మాచరించినచో స్వర్గము బొందుననునది) నకుఁ గూడ మిథ్యాత్వము గలిగి తీరునని సిద్ధాంతమగుచున్నది. ఆ వాత్స్యాయనుడే, వ్యాఖ్యతదోషమును జూపుటకీట్లు లిఖించుచున్నాడు.

“హవనే ఉదితే హోరవ్యం, అనుదితే హోరవ్యం సమయాభ్యుషితే హోరవ్యమితి విధాయవిహితం వ్యాహన్తి శ్యావోఽస్యాహుతి మభ్యవహరతియ ఉదితే జాహోతి, శవలోఽస్యాహుతి మభ్యవహరతియో అనుదితేజాహోతి శ్యావశవలో వాస్యాహుతి మభ్యవహరతోయ సమయాభ్యుషితే జాహోతి, వ్యాహుతాచ్ఛావ్యతరన్నిశ్శేతి”

వ్యాఘాతదోషముగూడ నుండుటచేత వేదము ప్రమాణము గానేరదు. ఎట్లన, సూర్యుఁ డుదయించిన పిమ్మట హోమము జేయవలసినదని యొకస్థలమునందును, దిరిగి మఱి యొకస్థలమునందు సూర్యుఁ డుదయింపకముందే హోమముఁ గావింపవలసినదని లిఖించియుండెను. ఇట్లే యుదయకాలమందు హోమముజేసినదోషమును, సూర్యోదయముకంటె ముందుగా హోమమునల్పిన దోషమును జెప్పియుండెను. ఈ రెండు మాటలు పరస్పర విరుద్ధము లగుటవలన బాధితము లగుచున్నవి. దీనినే వ్యాఘాత దోషమని చెప్పెదరు. ఈ ప్రకారముగా సప్తతము, వ్యాఘాతము, మున్నగుదోషములు వేదముఁ గన్పరచి దాని కప్రామాణ్యమును జూపుటకై వాత్స్యాయనమహర్షి చే నుదితహోమము, ననుదితహోమము, సగ్ని హోత్రము, బుత్రేష్టిలోనగు నేకొలదియజ్ఞములు దృష్టాంతములుగా నీఁబడినవో యీ దృష్టాంతములన్నియు బ్రాహ్మణ భాగములోనివేసుమా. కాఁబట్టివాత్స్యాయనమహర్షి చేఁగూడ బ్రాహ్మణ భాగము వేదమనిచెప్పఁబడినట్లు సిద్ధాంతితమయినది. మరియు నీసంగతి యీ దృష్టాంతములవలన మనువుచేతఁ గూడ సంగీకరింపఁబడిన ట్లేవటకే వచింపఁబడినది.

“విధ్యర్థ వాదానువాద వచన వినియోగాత్”

వాత్సయినమహర్షి, యీ సూత్రమునకు భాష్యముజేయు పట్టున విధి, అర్థవాదము, అనువాదములను పేర్లుగల మూఁడు విధములుగానుండు నచనముల లక్షణమును వ్రాసియున్నాఁడు. మఱియునతఁడు, వానికిఁగల సంబంధమును గన్పరచి యీ నచనములను తొకికనచనము లని పలికి బ్రాహ్మణభాగము వేదము గాదని వచించెనని వాదించుట యెల్లవిధముల మిథ్యయగు చున్నది. ఎదులకందురా? అతనిచేతఁ దొలిసూత్రమునందే యనేకదృష్టాంతములతో బ్రాహ్మణభాగము వేదమని చెప్పఁ బడెను. మఱియు నీ సూత్రపుభాష్యమునఁ గూడ నిట్లు లిఖించెను.

“విధిస్తు వినియోగోఽనుజ్ఞా వా యథా ఆగ్నేహోత్రం
జాహుయాత్ స్వర్గకామః”

అతఁడీట్లుచెప్పి తనచేఁ దొలుతఁ జెప్పఁబడిన యభిప్రాయమునే బలపరచుకొని యున్నాఁడు. కాని ఖండించుకొని యుండలేదు. విచారణీయాంశము మఱియొకటి యేమన, వేద మెప్పుడు పూర్ణవస్తువైనదో యప్పుడు దానియందు తొకికములు, నతొకికములు నగు సర్వవిషయములును రాఁగలవు. వేదమునందు తొకికములగు పదార్థవిద్య (సైన్సు) కు సంబంధించినమాటలునుగలవు. మఱియు నతొకికమగుబ్రహ్మజ్ఞానము

భోధించువిషయములునుగలవని యీనటకేచెప్పబడినది. దీనిం
 బట్టి బ్రాహ్మణభాగముడు విధివాదము, అర్థవాదము మున్నుగా
 గలవచనములనుగని దానిని సతాకిక రాజ్యమునుండిఁగ్రిందఁబడ
 వేసి తాకికరాజ్యములోనికిఁ దీసికొనివచ్చెడి ప్రయత్నము విచార
 రశీలుని పనిగాని, వేదమందలి రహస్యమగు జ్ఞాన మెఱింగిన
 నానిపనిగాని కాఁజాలదు. ఆకారణమువలన నిట్టి భ్రమకు లోఁ
 బడఁ దగదు. మహాభాష్యకారులవారు వేదప్రమాణమును
 గూర్చి దృష్టాంతములనిచ్చు సమయముడు శాస్త్రాహ్మణభాగ
 మందందు సేమంత్రమును దృష్టాంతముగా నొసంగియుండలేదు.
 ఇందువలన గో, వాజి, ప్రభృతి తాకికదృష్టాంతములను
 బ్రాహ్మణభాగములోనికి లాగి దానిని వేదత్వమునుండి పడఁ
 ద్రోయఁజూచెదరు. కాని యీ సిద్ధాంత మత్యంత మకించిత్కర
 ముగానున్నది. ఏమాటకైనను దొలుతనే ప్రతిజ్ఞగావించి దృష్టాం
 తము లీఁబడవు. కాని ప్రసంగమును బట్టియుఁ బ్రయోజనము
 ననుసరించియు నవి వచ్చుచుండును. దీనిబట్టి మహాభాష్య
 కారు లే ప్రసంగము దెంతవఱకు దృష్టాంతములవలనఁ బ్రయో
 జనము సిద్ధించునో యంతవఱకు మాత్రమే దృష్టాంతములిచ్చి
 యుండవచ్చునని తెలియుచున్నది. ఈ విషయము దవి మంత్ర
 భాగమునుండి యిచ్చినారా? శాస్త్రాహ్మణభాగమునుండి యిచ్చి
 నారా? శాస్త్రాహ్మణభాగమునుండి యాయనందున దానికిఁ

బ్రాహ్మణ్యము లేదను నిట్టిచింత పడవలసిన యవసరమేలేదు. ఎందుకనగా, దృష్టాంతము సాధారణముగా యావద్వేద విషయక ముండినది. కాని వేదభాగవిషయక ముండినదిగాదు. వెండియు గుట్టము, గోవు, మొదలగు దృష్టాంతములు బ్రాహ్మణ భాగమునందుఁ గలవు. ఇట్లే యెక్కడనైన గోవాజి ప్రభృతి దృష్టాంతము లున్నచోనవి యన్నియు బ్రాహ్మణభాగములోనివే కావలయుననిచెప్పెడి సిద్ధాంతమెందులకుఁ గొఱగానిదని నమ్ముడు. ఇట్లు, శ్రుతి, స్మృతి, పురాణ, దర్శన, సూత్ర భాష్యములు లోనగు నెల్ల ప్రామాణికగ్రంథములపై శోధనహించి విచారించినచో మంత్రబ్రాహ్మణములు రెండును వేదములోని భాగములే యని వివేకులగువారికిఁ దెలియఁగలదు. కాబట్టి కర్మము, నుపాసనము, జ్ఞానములను నీమూటి శిక్షామూలమున సమస్తజీవులకు సంసారసముద్రమును దాటుటకై మంత్ర బ్రాహ్మణారణ్యకరూపియగు త్రిమూర్తిగాఁ బ్రకాశిల్లు వేద మేకమాత్రాశ్రయస్థలమైయున్నది. ఇహసందేహములేదని తెలిసికొనుడు.

—(*) నిశ్చితసిద్ధాంతవిషయములు (*)—

ఇంతవఱ కొనర్చిన సిద్ధాంతములనుబట్టి యీవిషయములు నిశ్చయమగుచున్నవి. వేద మనాది. వేదావిర్భావ విచారణము వలన వేదముభగవద్వాక్యమగుచున్నది! వేదమునిత్యము. వేదము

వాస్తవములో నాశన మొన్నటికిని గానేరదు. వేదప్రామాణ్య విషయమునం దెట్టిశంకయుఁ జేయుట యుచితముగాను. త్రిభా వాత్మకము, ద్విగుణాత్మకమునగు వేదము భావములతోడను సధికారములతోడను ఋర్ణమైనందువలనఁ బూర్ణజ్ఞానమయ మగుచున్నది. వేదము, తెలియనివియు, నావశ్యకీయములును నగు విషయములనన్నిటిని బ్రకాశ పరచునది. వేదము, సంశయము విపర్యయము మున్నగుదోషములు లేనిది. వేదము, షరమేశ్వర దేవ, మహర్షులమూలమునఁ గ్రమముగాఁ బ్రకటింపఁ బడుచు డును. వేదము, ధర్మము, సర్థము, కామము, మోక్షములను చతుర్విధలాభములను సమానరూపముగా నిచ్చునది. వేదము లోనిమంత్రములు, గద్యరూపముగా నుండనిమ్ము. పద్యరూప ము గా నుండనిమ్ము, గానరూపముగానుండనిమ్ము, ఇట్లేఋక్కు-యజుస్సు, సామము, అధర్వములను పేగులతో నాలుగు రీతులుగా నుండనిమ్ము. ఎట్లున్నను వేదము వాస్తవమునకొకటి యే సుమీ. మహాప్రళయమయినను వేదమునకు నాశనము లేదు. మహాప్రళయదశలో నీ వేదములు జ్ఞానరూపముతోఁ బరమాత్మయందు నిలిచియుండును. ప్రళయదశలో వేదము పరమాత్మయందు నిత్యరూపముతో భాస్విల్లి సృష్టిదశయందు బ్రహ్మయనుమతిని బొందిన మహర్షుల యంతఃకరణములందుఁ

బ్రహ్మశివమై యటుపిచ్చుట ఋక్కులమూలమున జగత్తునందక్షర
 (వర్ణ) మయమగు స్థూలపుస్తకరూపముగాఁ బ్రకటితమగు
 చున్నది. వేదము పూర్ణజ్ఞానమయమును, ద్రిగుణమయమును,
 ద్విభావమయమునగుటం బట్టి వానియందు జనులకైహతా
 కికోన్నతిని, భారతాకికోన్నతిని నిర్వాణముక్తిని గలిగించెడి
 సంగపూర్ణ విషయముల వర్ణనము విరాజిల్లుచున్నది. వేదము,
 ముత్రభాగము, బ్రాహ్మణభాగము, ఆరణ్యకభాగము లను
 మూడుభాగములుగాను, కర్మకాండము, నుపాసనాకాండము,
 జ్ఞానకాండము లను మూడుకాండములుగాను విభాగింపఁబడి
 నది. ముత్రభాగములాగున బ్రాహ్మణభాగము, ఉపనిషద్భా
 గములను నివిగూడ వేదమేయైయున్నది. సూదియ మిందేమియు
 లేకు వేదమాదలి యొక్కొక్క ఋక్కు, త్రిగుణములతోడను
 ద్విభావములతోడను బూర్ణమైనందువలనఁ బరమేశ్వర కథితము
 లని యనుటకును సాధ్యుండు నవసరములేదు. వేదములోని
 యొక్కొక్క ముత్రము త్రిభావమయమై త్రివిధార్థబోధకమై
 యున్నది. దీని సుపూర్ణ భావార్థబోధ సాధారణబుద్ధికి గోచరిం
 చునదిగాదు. వీనిని యోగులు, తత్వజ్ఞానులు మాత్రమే తెలిసి
 కొనఁ గలరు. శిక్ష, కల్పము, మొదలగు వేదముయొక్క షడం
 గములను వైదికములగు సప్తదర్శనములను దివ్యపద్ధతితో
 వ్యక్తము నముజేయనిదే విద్యజ్ఞన సమూహము

నకుఁ గూడ వేదార్థము బోధయగుట యసంభవము. ఈ
కారణముచేఁ బ్రత్యేకవ్యక్తి, వేదార్థమును గ్రహింపఁ జాలదు
ఒక్కొక్కఁఁడుకును భుదస్సును, దేవతను, ఋషిని, చెలిసి
కొనుటచేత, నా ఋక్కుయొక్క యధిపూతాధి దైవాధ్యాత్మ
శక్తులజ్ఞాన చిక్కఁగలదు. ఎల్ల దేశములం దుండువారు నెల్ల
తరగతులకుఁ జెందినవారునగు విద్వాంసుఁగూడఁ బ్రపంచ
మందు వేదముకంటెఁ బ్రాచీనమైన గ్రంథము మఱియొకటి
లేదని యొక్క స్వరముతో సమ్మతించుచున్నారు. జ్ఞాన మహం
తమైనందున వేద మనంతమైనది. కాని యీ వర్తమాన కల్ప
మందు వేదమునకు ౧౦౦౦ శాఖలు ప్రచలితములైయుండెను.
శాఖాసంఖ్యా విషయము దనేక మతభేదములున్నను నీవఱకుఁ
జెప్పిన సాఖ్యనే యంగీకరించినచో నీకల్పమును ౧౦౦౦
మంత్రసంహితయు, ౧౦౦౦ బ్రాహ్మణమును, ౧౦౦౦ ఉప
నిషత్తులు నుడిచినవి యొప్పుకొనవలసియే యున్నది. అయితే
కాలప్రభావముచే నీసమయమును దీనిలో సహస్రాంశము
గూడ లభించుటలేదు. దూరదర్శులుగాని న్యక్తులు కేవలము
మంత్రభాగమునకే వేదమని చెప్పి బ్రాహ్మణభాగమునకు వేద
మని చెప్పుటలేదు. వీరిసిద్ధాంత మెల్లరితుల భ్రాంతిమయ
మైనది. పురాణములలోని సమాధిభాష, పరకీయ భాష,
తొకిక భాషలవలె వేదములందుఁ గూడ నితిహాసము మున్నగు

నానియొక్క యనేకకీతులగా నున్న వర్ణనములు చిక్కుట విజ్ఞానవిరుద్ధము గా నేరదు.

వేదావిర్భావ విజ్ఞానమును చెలిసికొనుట కుపయోగించెడి రెండు మూడు విషయముల నిచట జెప్పట ముచిసి. జ్ఞాన మాత్మస్వరూపము. పూర్వజ్ఞానస్థితి పరమాత్మయందే నిత్యమైయున్నది. జ్ఞానావిర్భావ, తిరోభావములకు నాలుగు దశలు గలనని తత్త్వజ్ఞానులగు మహాత్ములు తలంచుచున్నారు. ఆభావజ్ఞానము దార్శనికజ్ఞానము, తటస్థజ్ఞానము, స్వరూపజ్ఞానములని వానినామములు. స్వరూపజ్ఞానముతోడనే ముక్తి నొసంగెడి మహావిద్యకు సంబంధమున్నది. ఇయ్యవి జ్ఞానప్రకాశకుడు, జ్ఞానప్రచారకుడునగు భగవంతునిలో నిత్యము విరాజిల్లెడి ప్రవేశక్తులై యున్నవి. ఇవి ఋషులని! చెప్పబడుచున్నవి. జ్ఞానమందలి యీనాల్గుదశలయొక్కయు జ్ఞానమునకును బ్రచారకులైన ఋషులయొక్కయు వర్ణనము నాటియొకసారి విస్తరింపబడును. ప్రకారముగానధర్మనివారణమునకును, ధర్మరక్షణమునకును భగవంతునియంశావతారములు, బూర్ణావతారములు నననరమయినపుడెల్లఁ బ్రపంచమునందుఁ బ్రబలుచున్నవోయట్లేయజ్ఞాననివృత్తికొఱకు, జ్ఞానప్రవృత్తికొఱకునుబూర్వోక్త నిత్యమహర్షుల యంశావతారములు, బూర్ణావతారములును సమయ సమయమును జైలుదేరుచున్నవి. ఈ ఋషుల పూర్ణా

వతారముల పుట్టుక దలుచుగా మన్వంతరమందులి తొలిసమయముననే కలుగుచుండును. ఆ సమయమందున్న మన్వంతరములకు పయోగించు జ్ఞానమును బ్రకాశింపఁ జేయుటకు జ్ఞానమునకు బీజముగానున్న ఋక్కు లీపతికుఁ జెప్పఁబడిన పూర్ణావతారులగు మహర్షుల యంతఃకరణమందు స్వయముగాఁ బ్రకాశితము లగుచున్నవి. కాలప్రభావముచే వేదములు లుప్తములు గాఁగాఁ దిరిగిమతీయైకమన్వంతరముయొక్క యాదియందు దిష్టయివిప్రకటితము లగుచుండును. వేదసంబంధము ఆభాస, దర్శన, జ్ఞాన, విద్యలను నీ నాలుగింటితోఁ బాఠై నప్పటికిని వేదావిర్భావ సంబంధము కేవలము జ్ఞానమునకుఁ దల్లియగు మహావిద్యతోడనే సాక్షాత్తుగా నున్నందున ఋగిగోమితరసహాయము లేకుండ భగవత్కృపచే ఋక్కు మొదలగు వేదములను దను యంతఃకరణమందుఁ బొందుచుండును. ఇదియే వేదావిర్భావముయొక్క యతిగూఢమైన రహస్యము. ఇద్దానినెఱింగి తద్ధర్మములను భక్తిశ్రద్ధలతో నాచరించి యైహికా ముష్మిక సుఖంబులం బొందుదురుగాక.

శ్రీకృష్ణార్పణమస్తు.

శ్రీ వేదాంగములు

శ్లో॥ షడంగ సముపేతాయ
సప్తదర్శన హేతవే
సమః పురాణపూర్ణాయ
బ్రహ్మణే వేదరూపిణే॥

—○(షడంగావశ్యకత)○—

వేదార్థము సాధారణముగా గోచరించునది కాదు. సమాధియందున్న పురుషులే బ్రహ్మదర్శనమందు సమర్థులైనట్లు సమాధి యుక్తాంతఃకరణ మూలముననే శబ్దబ్రహ్మరూపియైన వేదముయొక్క యధార్థమగు సర్థమును గ్రహింపగలరు. యోగిపదమును బొందెడి నదృష్టవంతుడగు మిక్కిలియరుదుగా నుండును

“మనుష్యాణాం సమాప్రేషు, కశ్చిద్యతతిసిద్ధయే

యతతాపసి సిద్ధానాం, కశ్చిన్మాం వేత్తితత్వతః”

(భగవద్గీత)

వేలకొలదిగనున్న మనుష్యులలో నెవఁడో యొకఁడు యోగియగుటకుఁ బ్రయత్నింపఁ గలఁడు. అట్లు ప్రియత్నించు

నారలలో నొకఁడు సమాధిస్థుడై భగవత్సాక్షాత్కారమును
జేసికొనఁ గలఁడు. వేదవాక్యమే జ్ఞానమును, విజ్ఞానమును
దెలిసికొనుటకు ముఖ్యతాకికోసాయ నుగుచున్నప్పుడు తాకిక
హాపమున వేదమును దెలిసికొనుటకు యుక్తియే సర్వసాధార
ణముగా హితకారి కాఁగలదు. మరియు వేద మతాకిక జ్ఞాన
రాశి కాధారమైనప్పుడు తాకికములగు పురుషార్థముల మూల
మున నతాకికమగు వైదికజ్ఞానమును బొందించుట కుపయో
గించు బుద్ధి లాభమున కేదో యొక యసాధారణప్రయత్న
మనసరమైయున్నది. అనఁగాఁ బండితులు సాధారణములైన
వ్యాకరణశాస్త్రము, కావ్యము, నిఘంటువులు, మున్నగువానిని
జనువులచేతనే యితరములగు సర్వ సామ్యతగ్రంథములను
సమన్వయించెడి బుద్ధిని గలిగించుకొనినట్లు కేవలము సామాన్య
యోగ్యతవలన వైదికజ్ఞాన మెప్పటికిని సిద్ధించుకొననేరదు.

వేదాంగములందుఁ బూర్ణయోగ్యతను సాపాదించనిదే
జ్ఞానసముదాయము. వేదార్థము నెప్పుడుగూడ గ్రహించు
టకు సమర్థము గాఁజాలదు. ఒక పురుషునిఁ బరీక్షింపఁ దలచి
నప్పుడాతనియాకృతి, చేష్ట, గుణము, స్వభావము, చరిత్ర, మున్నగు
విషయముల ననేకములను దొలుతఁ దెలిసికొనవలసిన యవసర
మున్నది. ఇట్లన్ని విషయములను దెలిసికొనినందువలన
నాతనిని బరిపూర్ణముగా నెఱుంగుటకు వీలుగల్గును. ఈ నియ

నుము ననుసరించి వడంగములను సంపూర్ణముగా నభ్యసించి
నప్పుడే నేదాధ్యయనమూలమున వైదిక తాత్పర్యమును గ్రహిం
చెడిబుద్ధిః సంపాదించఁ బడును.

“శిక్షా కల్పః, వ్యాకరణం, నిరుక్తం, ఛందో, జ్యోతిషమితి”

(ముందకోపనిషత్తు)

శిక్ష, కల్పము, వ్యాకరణము, నిరుక్తము, ఛందము,
జ్యోతిషము, అని వైదిక వడంగనామములు.

“ఛందఃపాదాతువేదస్య, హస్తా కల్పః ౭ ధ కధ్యతే

జ్యోతిషమయనం చక్షు ర్నిరుక్తం శ్రోత్రియవ్యతే

శిక్షాఘ్రాణంతు వేదస్య, ముఖం వ్యాకరణం స్మృతం”

ఈ వేదపురుషునకు ఛందశ్శాస్త్రము చరణములును,
కల్పశాస్త్రము (కర్మకాండగ్రంథము) హస్తములును, జ్యోతి
శాస్త్రము నేత్రములును, నిరుక్తశాస్త్రము కర్ణములును,
శిక్షాశాస్త్రము నాసికయును, వ్యాకరణశాస్త్రము ముఖమునై
యున్నవి.

—○(శిక్షా శాస్త్రము.)○—

శిక్షాశాస్త్రమునందు వేదమును బఠించెడి ఘక్కిమిక్కు
టముగానున్నది. వైదికజ్ఞానమును గడించుటకుఁ దదధ్యయనమే
మొదటిమెట్టు. ఈకారణముచేత శిక్షాశాస్త్రమున్నిటికంటె
దొలుతనేర్వవలసినయవసరమున్నది. శబ్దముతోఁబాటు శాబ్దిక్
భావమునకు, వాచకముతోఁ బాటు వాచ్యమునకును దాదా

త్యోసంబంధముగలను. ఈవిషయము దర్శనశాస్త్రములచే జాలఁ జక్కఁగా నిరూపింపఁబడినది. ఎప్పుడు శబ్దము తన పూర్ణరూపమునం దుచ్చరింపఁబడునో యప్పుడే శబ్దశక్తి పూర్ణముగాఁ బ్రకాశపఱుపఁబడఁగలను. అతాకిక శక్తిగల వేదములోని పదసముదాయ మూలమున నైజ్ఞానికశక్తితోఁ గూడిన సరియైనధ్వనితోఁ బఠించినప్పుడే పూర్ణలభముగలుగఁ గలను. వేదము శబ్దమయమగుబ్రహ్మము. మఱియు శబ్దవిజ్ఞానములోనున్న చక్కనిక్రమముననుసరించి వేదమునుబఠించుటకు గాని గానముజేయుటకుఁగాని తగినపద్ధతి యీశితౌశాస్త్రము నందు విశదీకరింపఁబడినది. శబ్దము, వర్ణాత్మకము, భృన్యత్మకము. అను భేదములతో రెండువిధముల విభజింపఁబడినది. ఈ వేదపాఠమునకుఁ జేరిన కేవల వర్ణాత్మక శితౌశము హ్రస్వాదిభేదములతో సాధారణశితౌశాస్త్రమునకుఁ బొందు పరుపఁబడియున్నది. మఱియు భృన్యత్మకప్రకరణము “షడ్జము” మున్నగు విభాగము ననుసరించి గాంధర్వము మున్నగు నుప వేదములందు వర్ణింపఁబడినది. శబ్దబ్రహ్మయొక్క హ్రస్వాది విభాగమును, గానోపయోగమగు షడ్జాదివిభాగమును దాని పూర్ణరూపమును బ్రకాశపఱుపఁగలను. స్వరమునకు హ్రస్వము మున్నగు మూడు సాధారణ భేదములును, షడ్జములోనగు

నే హసాధారణభేదములును గలవు, సాధారణము, అసాధారణము, వగుటం బట్టి వానిమూలమున సాధారణశక్తియు, ససాధారణశక్తియు నుత్పత్తియగుచున్నవి. మూత్రములందు సంగీత సంబంధమున్నందున సామవేదమహిమ యన్నిటికంటె బ్రహ్మస్తమైనదని చెప్పబడినది. వేదముయొక్క సాధారణశక్తియందు గేవలము ప్రాప్త్యములోనగు మూడు స్వరభేదముల వర్ణనము, బాత్ శైలియు, హస్తచాలనాది బహిఃక్రియాశైలియు నచింపబడియున్నది. మఱియు సామవేదమునకు సంబంధించిన సంగీత శిక్షయందు దీనిమూడు స్వరభేదములతో నింక నేడు స్వరముల యుత్పత్తిని జూపించి వానితోఁబాటుచే “మూర్ఛన” మున్నగు వానిని, ససాధారణ సూక్ష్మశక్తుల యుత్పత్తిమూలమున శబ్ద విజ్ఞానమును, నెండియుఁ గొన్నివిశేషముల యతాకికత్వమును, బ్రకటింపబడియున్నవి. పూజ్యపాదులగు మహర్షుల మూలమునఁ బ్రకటింపబడిన గాంధర్వోపవేదమును నేటికాలమున సంగీతశాస్త్రమును గేవల తాకికానందకరకళయని తలచినట్లు తలంపఁగూడదు. మన యార్షుల సంగీతవిద్య, గొప్పనై జ్ఞానిక శాస్త్రము; మఱియు నీ యతాకికవిద్యయొక్క సహాయము చేతనే వేదమంత్రములనుండి నతాకికశక్తులుత్పత్తియగుచున్నవి. పూజ్యపాదులగు నారదుఁడు లోనగు మహర్షులు రచించిన శిక్షాగ్రంథములను జదివిన యెడల హ్రస్వాది స్వర

త్రీయ ప్రస్తారమువలన సప్తస్వరములును, నిరువదియొకటి
మూర్ఛనలును, నిరువదిరెండు శ్రుతులును, దరువాత పీని
న్యాయకమువలన సనేక రాగములును, సనేకరాగిణులు నెట్లు
ట్లుద్భవించినసంగతి చక్కఁగాఁ జెలియఁ గలదు. సంగీతరత్నా
కరమం దిట్లు వచింపఁబడి యున్నది.

“శ్రుతిధ్యస్తు స్వరాష్ట్రజ్ఞ ర్నభాంధార మధ్యమః
పంచమో ధైవతశ్చాభ నిషాద ఇతిసప్త తే||
తేసాంసంజ్ఞాస్సురిమ పదసీత్యా పరామతాః
దీప్తా యతాచ కరుణా మృదుర్మధ్యేతి భాతయః||
శ్రుతీనాం పంచతాసాంచ స్వరేష్వీకం వ్యవస్థితాః
తేషాంద్ర మధ్యతారాభ్య స్థానభేదాశ్చై థామతాః||
తేషాం వికృతావస్థా ద్వాదశ పృథిపాదితాః”

ఈస్వరవిభాగమువలన మనుష్యుని చిత్తమందెట్టి
ప్రభావముగల్గుట సంభవించును! ఈ సరుని శరీరమునూడ
నొకయల్పబ్రహ్మాండము. సృష్టిప్రకరణ మందలి యేనిచునుము
బ్రహ్మాండమునందున్నదో యా నిచుమమే యీశరీరమునందు
గూడ నున్నట్లు కనుపడుచున్నది. ఈ సృష్టి నియమము ననుస
రించి శబ్దసృష్టి, త్రిగుణభేదమువలనఁ బ్రథమస్థూలావస్థయందు
హ్రస్వము మొదలగు మూడు భేదములతోడను, ద్వితీయ
సూక్ష్మదశయందు సృష్టికి స్వాభావికములగు సప్త భేదములు
మాదిరి సప్త భేదములతోఁ గూడికొన్నదియు చగుచున్నది.

ఈ రెండు భేదముల ననుసరించియే శిక్షాశాస్త్రములు రచింపబడినవి.

ఆత్మాబుధ్ధ్యా సమేతార్థా స్థనోయుంక్తే వివక్షయా
మనఃకాయాగ్ని మాహంతి సప్రేరయతి మారుతం॥
మారుత స్తూతసిచరణ మంద్రం జనయతి స్వరం॥

(సాణిసీయశిక్ష)

ఈ శరీరమందు స్వరసంబంధమైన సృష్టియగుచున్న సనుమమునం దాసృష్టి నియమము ననుసరించి తొలుత నాత్మ ప్రేరణముచే బుద్ధి, మనము, ప్రాణశక్తి, ప్రాణవాయువును గ్రనుముగాఁ బ్రేరేపింపబడి పిమ్మట శబ్దముజనించెడి సమయములో శరీరమందలి యాయా విశేషస్థానములను స్పృశించుచు శబ్దములను బ్రకటించుచున్నవి. ఒక్కొక్కస్వరముతోఁ గూడ నాత్మకుఁ దాదాత్మ్య (అభేద) సంబంధము గలదు. కాని యాత్మశక్తి, సరియైన శబ్దముయొక్క యాశ్రయముచే ధ్వనిత మగుచున్నప్పుడే సంపూర్ణరూపముతోఁ బ్రకాశముగాఁగలదు. ఒక్కొక్క యధ్యాత్మ భావమనకుఁగల యధిభూతస్వరము నడుమ నున్న యాధిదైవశక్తి, కార్యకారిణి యగునప్పుడే యున్నదున్నట్లు ప్రకటనమగును. ఇంక నేమన, పూర్వక్రమము ననుసరించి కార్యకారిణియగు నాధిదైవశక్తి యెల్లచోట్ల నిలు కిడిగా నుండినియెడలను, వాయువును శబ్దముగాఁ బరిణామము కేయకముచుపే బలహీనమైన యెడలను, నే స్వరమూలమున

నెట్టిశక్తి ప్రకటనమగుట కనకాశముండెడిదో యందట్టిది గలుగ
నేరదు. దీనిబట్టి వేదమంత్రహాపమైన శబ్దబ్రహ్మమును
నిజసంపూర్ణశక్తితోఁ గూడికొన్న భావమునందు స్థిరము
జేయుటకై యీ శిక్షాశాస్త్రము రచింపఁబడినది. ఒక్కొక్క
వేదమందలి యొక్కొక్క శాఖయొక్క యుచ్ఛారణమునకై
శిక్షాగ్రంథము లుండెడివి. వీనిని “ప్రతిశాఖ” లని కూడఁబిల్చు
చుండిరి. ప్రస్తుతసమయమందు సాధారణ శిక్షావిషయమై
చాలఁగొలఁది గ్రంథములే చిక్కుచున్నవి. మఱియు మిక్కిలి
యెక్కువగానున్న సామశిక్షాగ్రంథములు దాదాపు లోపించి
పోయినవి. ఇట్లులోపించిపోవుటచే నార్యజాతికిఁ దీరనినష్టము
గల్గినది. సామగాన యధార్థశైలి, ననుసంధాన పూర్వకముగాఁ
బ్రకటించుట యత్యవశ్యకమై యున్నది.

—(*) కల్పశాస్త్రము (*)—

మంత్రమునకు సంబంధించిన క్రియలచే సిద్ధించిన యంశ
ములగుఱ్ఱి వర్ణించునది కల్పశాస్త్రమని చెప్పఁబడును. సరి
యైనభవితేక ప్రకాశపరుపఁబడిన శబ్దబ్రహ్మహాపములగు వేద
మంత్రములు ఫలప్రదములు గాఁ జాలనియట్లే వైదికక్రియలచే
సిద్ధమైన యంశమందు నొక్కొక్కక్రియ యొక్క వైదిక కర్మ
యందలి విజ్ఞానానుకూలమగు సాధనయుక్తి నవలంబింపనంత
వఱకు నీ క్రియాసిద్ధాంత మెన్నటికిని సంపూర్ణఫలము నొసంగఁ

జాలదు. ఈవేదాంగమునందు “అగ్నిష్టోమము” మున్నగునానా
యాగములను, “ఉపనయనము” లోనగు నానాసంస్కారము
లను, బ్రహ్మచర్యము, గార్హస్థ్యము మొదలగు నాశ్రమములకు
సంబంధించిన నానాకర్మములను, బహిరంగముగా సాధించెడి
విధులు పరిపూర్ణముగాఁ జెప్పబడినవి. ఈ ప్రపంచము కర్మ
మయము. ఇందువలన వేదములందుఁ గర్మాధికారమన్ని టి
కంటె నధికకారణమగుటచేతఁ గల్పశాస్త్రముగూడ మిక్కిలి
యెక్కువగానున్నది. వేదమెన్ని శాఖలలో విభాగింపఁబడినదో
యన్నియే స్వతంత్రములగు కల్పశాస్త్రములునుగలవు. ఈ
శాస్త్రము సూత్రబద్ధమైనందున “కల్పసూత్ర” మనునామము
తోఁ బ్రసిద్ధినిగాంచినది. ముఖమునుండి యెట్టి భావద్యోతక
శబ్దము బయలువెడలునో యట్టిభావముతోఁ గూడిన బహిర్లక్ష
ణములు గనుపరచినయెడల శబ్దమునకుఁగలశక్తి యింకఁగొం
చెనుధికమగుచుండుట లోకమునందుఁగూడ దృష్టిగోచరమగు
చున్నది. ఫలితాంశమేమన, అంతర్జగత్తు, బహిర్జగత్తు, స్వహ
షబ్రహ్మము, శబ్దబ్రహ్మము, కారణబ్రహ్మము, కార్యబ్రహ్మ
ములకుఁ దాదాత్మ్య సంబంధమున్న కారణమునుబట్టి వైజ్ఞానిక
యుక్తిచే నిర్ణయింపఁబడిన కర్మకాండములోని ప్రక్రియాసమూ
హమువేదమందున్న . యథ్యాత్మలక్ష్యమును సాధించుటకుఁ
బరమావశ్యకమైయున్నది. సూదియమిందుఁ బొందుపడెను. వేద

ములోని ౧౧౦౦ శాఖలలో నెవరేశాఖకుఁ జెందినవారో వారు
 స్వశాఖలపనుసరించి తమ కల్పసూత్రముల తోడ్పాటుతోఁ
 దమకు విహితముగు కర్మములను నియమములకుఁ లోబడిచేసి
 యభ్యుదయ నిశ్చేయసములను జొందవలయునని కల్పశాస్త్ర
 తాత్పర్యము. నేటికాలమున వేదమందలి సంహితా, బ్రాహ్మ
 ణారణ్యకభాగములలో శతాంశముగూడ లభింపనియట్లే యతి
 విస్తృతమైన కల్పసూత్రములోఁగూడ నూతనవంతు చిక్కుట
 లేదు. ప్రస్తుతమునఁ గ్రియాకాండమునందు వ్యవహారములో
 నున్న కల్పసూత్రములు ముఖ్యముగా మూడుభాగములందు
 విభాగింపఁబడినది. శ్రౌతసూత్రము, ధర్మసూత్రము, గృహ్య
 సూత్రము, అని నానినామములు. శ్రౌతసూత్రమునందు యజ్ఞ
 యాగాదివిధులు చూపఁబడినవి. జనసంఘమెట్లు జీవింపవలసినది
 యెట్లు కాలయాపనము జేయవలసినది, యెన్ని నియమముల
 నెల్లెట్లు పాటింపవలసినది యీ మున్నగు విషయములన్నిటిని
 తెలియజేయు పద్ధతి ధర్మసూత్రమునందుఁ గలదు. గృహ్య
 సూత్రమునందుఁ బుట్టినదిమొదలు గిట్టునఱకుఁ దలిదండ్రులు,
 సుతులు, సతులు, పతులు, మొదలగువారి నెట్లు ప్రేమింప
 వలయునో యెనరెవరియెడల నెల్లెట్లు ప్రవర్తింపవలయునో
 యెవరెవరిని నెట్లు గౌరవింపవలయునో
 యేకార్యములను జేయవలెనో మున్నగు గృహధర్మవిషయము

లన్నింటిని బోధించువిధులుగలవు. ఇప్పుటికిని గృహ్యసూత్రము
 ననుసరించి జాతకర్మము, వివాహము మున్నగు నిత్యనైమిత్తిక
 కర్మములు గావింపబడుచున్నవి. ఇప్పుడు చెప్పబడినమూఁడు
 కక్ష్య (తరగతి) లుగా నుండు సూత్రములకుఁ దిరిగి యనేక
 శాఖలున్నవి. శ్రౌతసూత్రమందలి శాఖలలోనుండి “ఆశ్వల
 యన, సాంఖ్యాయన, మశక, లాఘ్యాయన, ద్రాహ్యాయన,
 బౌధాయన, భారద్వాజ, ఆపస్తంబ, హిరణ్యకేశీన, కాత్య
 యనములును, ధర్మసూత్రములోనున్న శాఖలలోనుండి “వాసి
 ష్ఠగౌతమ, బౌధాయన, ఆపస్తంబములును, గృహ్యసూత్ర
 శాఖలలోనుండి “సాంఖ్యాయన, ఆశ్వలాయన, పారస్కర,
 గోబిల, మనువేదగలవియు నెన్నఁదగినవి. శ్రౌతసూత్రము
 లోని యాశ్వలాయనము, సాంఖ్యాయనము లను నీరెండు
 శాఖలు ఋగ్వేదములోనివి. మశక, లాఘ్యాయన, ద్రాహ్య
 యనశాఖలు సామవేదములోనివి. బౌధాయన, భారద్వా
 జాపస్తంబ హిరణ్యకేశీనములు కృష్ణయజుర్వేదములోనివి
 కాత్యాయనశాఖ, శుక్ల, యజుర్వేదములోనిది. మశకమను
 శ్రౌతసూత్రమందు భిన్నభిన్న యజ్ఞముల మంత్ర సమూహ
 ములు వ్రాయబడినవి. బౌధాయనాది శ్రౌతసూత్రములందుఁ
 గృష్ణయజుర్వేదములోనున్న యజ్ఞములక్రమము వర్ణింపబడి
 నది. ధర్మసూత్రములందు మానవధర్మసూత్రములే ప్రధానము

తైయుండెను. పూర్వకాలమును నీనికి గొప్పగౌరవముండెడిది. ఈసూత్రము లిప్పుడుగన్నట్టవు. ఐనను వాసిష్ఠ, గౌతమ, ధర్మ సూత్రములందా సూత్రములలోనియే యనేకాంశము లెత్తిత్రా యబడియున్నవో యవియన్నియు నిప్పుడుగూడఁ బ్రచారము లోనున్నవి. మానవయాజ్ఞవల్క్యుది సంహితల సముదాయ మంతయు నాధర్మసూత్రములోనుండియే యుద్భవించినది. వివా హోపనయన శ్రాద్ధాది సమయములందలి యాజ్ఞిక కర్మముల న్నియు గృహ్యసూత్రముల ననుసరించియే కావింపఁ బడుచుం డును. శ్రౌతసూత్ర, ధర్మసూత్ర, గృహ్యసూత్రములను నీ మూడింటిని గలిపి కల్పసూత్రమని పిలిచెదరు. ఆపస్తంబుని కల్పసూత్ర మిప్పటికిని జిక్కుచున్నది. అద్దాని మొదటి ౨౪ భాగములందు శ్రౌత (యజ్ఞయాగాది) విషయమును, దరునాతి యిరువదాఱవ, యిరువదేడవభాగములందు గృహ్య సూత్రవిషయములును, ౨౫, ౨౬ వ భాగములందు ధర్మసూత్ర విషయములును గూర్పఁబడియున్నవి. దానిముప్పదవ (సులభ) సూత్రమునందు యజ్ఞ మునకు వేదిక నెట్లు నిర్మింపవలసినదియు నావిధిఁచూపఁబడినది. దీనివలనఁ బ్రాచీనకాలముదలి యాయ్యుల భూమితి (జామిత్రి) విద్యయందలి నేర్పుగూడ విశదముగాగలదు

—○(వ్యాకరణశాస్త్రము.)○—

శిక్ష, కల్పము, వ్యాకరణము, నిరుక్తము, ఛందము, జ్యోతిషములను, నీయాఱును, విద్యార్థుల శిక్షాక్రమము ననుసరించి వరుసగా నొకటితరువాత నొకటి వ్రాయఁబడుచున్నవి. కాని వాస్తవమునకు శిక్షతోఁగూడ ఛందస్సునకు, వ్యాకరణముతోఁగూడ నిరుక్తమునకు, గల్పముతోఁగూడ జ్యోతిషమునకు గొప్ప సంబంధముగలదు. ఈషడంగములలోఁ గ్రియాసిద్ధాంతమును విచారించుటచే శిక్షయు, నౌపపత్తిక విషయవిచారణముచే వ్యాకరణమును బ్రథమమందుఁ గావలసినయంగములు. ఈయంగములెల్లను వైజ్ఞానికవిచారముతోఁబరిపూర్ణములైయున్నవి. వ్యాకరణము, శబ్దముల ననుశాసించుటకు ద్వారరూపముగానుండును. అంతర్జగత్తునకు సంబంధించిన రాజ్యములోఁబ్రవేశించుటకు యోగశాస్త్రముద్వారరూపమైనట్లును, బతంజలిభగవానులవారిచేఁ “అథయోగానుశాసన” మ్మనిచెప్పఁబడి మొదలిడఁబడినట్లును, శబ్దబ్రహ్మరూపమగు స్థూలరాజ్యమునందు యావత్పదార్థములను గ్రహించుటకొఱకు వ్యాకరణశాస్త్రము వేదమునకు ద్వారరూపమైయున్నది. నాటియు దీనినిగూడఁబతంజలి మహర్షులవారుఁ “అథశబ్దానుశాసన”, మ్మని ప్రారంభించియున్నారు. శబ్దమయమగు సృష్టిజరుగుచున్నప్పుడు భావమునుండి పుట్టికిని, పుట్టినుండి శబ్దమునకు నుత్పత్తిగల్గుచున్నట్లే యంతర్జ

గత్తునుండి బహిర్జగత్తునందు శబ్దావిర్భావము గలుగుతఱి శబ్దో
త్పత్తిని జేయుశక్తి, పరా, పశ్యంతీ, మథ్యమా, నై ఖరులను
నామములతో నాల్గుభేదములు గావింపబడినది. ఆప్రకారమే
శబ్దాభిసృష్టి లయమగునమయమున ననగా శబ్దమంత్రరాజ్యము
మఁ బ్రవేశించినప్పుడు శబ్దమునుండియర్థము, నర్థమునుండి భావ
మును బుట్టుచున్నవి. సంస్కృతభాష, తననామమునకుఁ దగి
నట్లు సంస్కృతమును, దన సర్వాంగములందుఁ బూర్ణమైనందు
వలన సమస్త విధముల నియమబద్ధమునై యున్నది. ఈకారణ
మును బట్టి, సంస్కృతభాష కితరభాషలకంటె వ్యాకరణమావశ్య
కమైయున్నది. వ్యాకరణమూలమున శబ్దముశుద్ధముగా వ్రాయఁ
బడినప్పుడును, జరువఁబడినప్పుడును మాత్రమే దానినుండి
చక్కనియర్థముస్ఫురించుటవలన మజ్జేయములగునభిప్రాయముల
నెఱుంగుటకు సహాయమగుచున్నది. వ్యాకరణమునకుఁ గల
ప్రత్యేకప్రభావమేమన, జ్యోతిశాస్త్రముతో సమానముగా
మనుష్యుల నైదిక తాకికకార్యములందు సంపూర్ణముగా సాహ
య్యముజేయుచుండును. ఈశాస్త్రములోని యనేక గ్రంథములు
గొప్పవి లోపించిపోయినప్పటికి నేవోకొన్ని యాక్షగ్రంథము
లిప్పటికిని లభించుచున్నవి.

—○(నిరుక్తశాస్త్రము.)○—

తొలుత వ్యాకరణము వలన శబ్దార్థమెఱుంగఁబడుచున్నది. అటుతరువాత నిరుక్తశాస్త్రవిజ్ఞాన మూలమున వేదములోని భావార్థము బోధపడుటకు సాహాయ్యము చేయుచున్నది. నిరుక్తశాస్త్రమునకుఁగూడఁ “నిఘంటు” వనుపేరుతో నంతర్విభాగముకటి గలదు. నిఘంటుమూలమునఁ గేవలమువైదిక శబ్దజ్ఞానము దెలిసికొనుటకు సాహాయ్యముగాఁగలదు. ఈశాస్త్రమును “వేదకోశ” మనియుఁ జెప్పెదరు. వేదమందలి వర్ణనములనువిచారించినయెడలవానియందెన్నో రకములభావములున్నట్లును, సృష్టిలోనిత్రివిధపరిణామముననుసరించియాధ్యాత్మికాధి దైవికాధి భౌతికములను నీత్రివిధ భావములకుఁ గూడ వర్ణనమున్నట్లునుగనుపడుచున్నది. వీనినన్నిటియందునున్నయపరిమితజ్ఞానము, నిరుక్తశాస్త్రమునుజక్కగా నెఱింగినచోఁబ్రాప్తిం చుచుండును. నిరుక్తవిజ్ఞానములోని సారమేమనఁగా, వ్యాకరణ శాస్త్రము, శబ్దమును నిత్యమని తలంచినట్లే నిరుక్తశాస్త్రము భావమును నిత్యమని తలంచుచున్నదని తెల్లమగుచున్నది. వ్యాకరణ విజ్ఞానమూలమున నోంకారరూపములచే వేదమునికునిత్యత్వమున్నదని తెలియుచున్నది. నిరుక్తములోని యుత్పత్తి విజ్ఞానము వలనఁ గూడ భావమయమగు సభ్యాత్మస్వరూపమునకు నిత్యత్వము సిద్ధి

యగుచున్నది. దాన జ్ఞానమయమైన వేదమునకు నిత్యత్వము
 నిరూపింపఁబడినది. స్థూలమగు బహిర్జగత్తు మొదలుకొని
 సూక్ష్మాతీసూక్ష్మమగు సభ్యాత్మపదవివలకు నన్నియుఁగూడ
 భావమయములే, సృష్టియొక్క యాది మథ్యాంతములను నీ
 మూఁడు దశలయందు సహాయముచు, భావమయము నగు చేతన
 సత్తయొక్కటియే, సమానరూపముతోఁ జెలఁగుచున్నది. దీని
 బట్టి భావముచేతనే జగము జనించినదని యెల్ల తెలుంగుల సంగీ
 కరింపఁదగియున్నది. భావము ప్రధానమైనందువలన శబ్దావలం
 బనముతో భావరాజ్యమందలి యథార్థభూమిలోఁ బ్రవేశింపఁ
 జేయుటయే యీశాస్త్రముయొక్క ఫలితాంశము. తేలును.
 పూర్వకాలమందు నిరుక్త శాస్త్ర మత్యంతము ప్రచారములో
 నుండెడిది. పూజ్యపాదులగు మహర్షు లీశాస్త్రమును గూర్చి
 తెక్కలేని గొప్పగొప్ప గ్రంథములను రచించిరి. కానియిప్పు
 డనేకకారణములచే నాగ్రంథములనామములను గూడగ్రహిం
 చుట మిక్కిలి దుష్కరమైపోయినది. “చతుర్వింశతిమత”
 మనుపేరుగలగొప్పపుస్తకములోనియేభాగముస్థానస్థానమందును
 గనుపడుచున్నదో దానిని బఠించుటవలననే నిరుక్త శాస్త్రము
 యొక్క యతొకికత్వమును, దాని యసామాన్యవిస్తార విషయ
 మును భావించుటకు వీలగుచున్నది. ప్రస్తుతకాలమున నిరుక్త
 శాస్త్రములోని యొకానొక యల్పభాగము యాస్కమునిచే

రచిపబడిన “షడంగనిరుక్త” మనుపేరుగల గ్రంథముగంటఁ
బడుచున్నది. అదిప్రాచీనమగు నిరుక్తమనెడి కంకాళముయొక్క
(చర్మమాంసములు లేని యొడలి యెముకలగూటి)ప్రతిబింబము
మాత్రమైయున్నది. వేదములందు లాఘవ గౌరవము లుండుట
వలన నిరుక్తశాస్త్రముయొక్క పూర్ణసహాయములేకుండ భావ
ము బోధయగుట యసంభవము. పూజ్యసాదులగు మహర్షులచే
జెప్పబడిన దర్శనశాస్త్రములందు లాఘవ గౌరవముల యాధి
క్యమే ప్రకారముగా నున్నదో దానిని భాష్యముల సహాయము
లేకుండ దార్శనికసూత్రములను దెలిసికొనుటకై ప్రయత్నించి
నట్టి పండితులే స్వయముగాఁగనిపెట్టఁ గల్గుదురు. వేదము,
సమస్త దార్శనికతత్వమునకును, విజ్ఞానములకును ఖనియై
యున్నది. ఈకారణముచేతవానియందలి లాఘవగౌరవ విచారము
పరమావధిజెందుననుటలో సందేహమేమియులేదు. వేద
ములలోని యీలాఘవగౌరవవిచార మెన్నోవిధముల విభజిం
పబడినది. మొదటిది త్రిభావాత్మకము ఇదియిదివరకే యిందుఁ
జెప్పబడినది. రెండవది. సప్తవిజ్ఞానాత్మకము. దీనివర్ణనము సప్త
దర్శన విషయమునందు సంగ్రహించి చెప్పబడును. యజుర్వేద
మందిట్లున్నది.

యేతే పాశా వసుః సప్తసప్త త్రేథా తిష్ఠంతి విశతారకంతః

సింస్తు సర్వేఽన్యతం వదంతం యస్సత్యవాద్యతితం సృజన్తు

ఈత్రీవిధభావములే నరుసగా జీవుని త్రివిధసుఖముల యొక్కయు, ద్రివిధ దుఃఖముల యొక్కయు ననుభవమునకు హేతునగుచున్నవి. మఱియుసప్త విజ్ఞాన మయమగు సప్త దార్శ నికభూమియే సాధకునకు ముక్తి పదము బొందించుటకై సప్త నియమములకు లోబడిన సోపానమైయున్నది. తదతిరిక్తమైన త్రిగుణభేదముచేతసత్త్వరజస్తమోగుణముల ననుసరించియుత్తమ మధ్యమాధమాధికార రహస్యముల భేదము వేదములం దుండుటయవశ్యమవసరమైయున్నది. ఎందులకనగా, ఆభేదము గూడఁ ద్రిగుణమయమగు విశ్వములో నంతర్భూతమగు శబ్ద బ్రహ్మమే. వెడియుఁ గర్మోపాసనాజ్ఞానములను సీమూఁడు కాండములందే యంతర్యాగ, బహిర్యాగములను రెండువిధ ముల యాగములగుటగూడ సర్వమాన్యమై యున్నది.

“సర్వేవేదా అంతర్యాగపరా బహిర్యాగ పరాశ్చేతి”

[ఋగ్వేద భాష్యము)

వేదముయొక్క లాఘవ, గౌరవ, విచార విషయము నందు సాధకులెంత యధికముగా ననుసంధింపఁ గల్గుదురో యంత యతిశయముగానే దాని యనంతభావములలోని యతా కీకతాప్రభావము కంటబడునని ఫలితాంశము. ఈవేదోక్త మగు ననంతభావరాజ్యమును బ్రకాశపటచుటకు నిరుక్త శాస్త్రము ముఖ్యాధారమైయున్నది.

—○(ఛందశ్శాస్త్రము.)○—

ఛందశ్శాస్త్రము కొంతవిలక్షణముగానేయుండు. శిక్షా
 శాస్త్రము స్వరసహాయముతో వైదికములగు కర్మకాండ యనం
 దును, నుపాసనా కాండమునందును, సాహాయ్యమెట్లుచేయుచు
 న్నదో యట్లే యీఛందశ్శాస్త్రముగూడ ఛందస్సునందలి
 విజ్ఞానముయొక్క తోడ్పాటుతో నలౌకికశక్తులబ్రకటించి వైదిక
 జ్ఞానము విస్తరింపఁ జేయుటయందును గర్మసాఫల్యము గలి
 గించుటయందును, విశేషముగా నుపకరించుచున్నది. సిద్ధహాప
 మునను, సాధకహాపమునను, ధ్వనితోఁగూడ నక్షరమున కెట్లు
 సంబంధము గల్గుచున్నదో యానియమము ననుసరించి శిక్షా
 శాస్త్రసంబంధము ఛందశ్శాస్త్రమునకుఁ గలదని యెఱుంగఁ
 దగినది. స్వరముతోఁగూడినధ్వని, ధ్వనిమయమువర్ణమయమునైన
 రెండుభావములతోఁగూడ సంయుక్తమైయుండును. అయితేయంత
 ర్విభాగమువలనసార్థకమగుధ్వనియందు ఛందస్సు సంతతము నిలి
 చియేయుండును. ముఖమునుండి యేశబ్దముచ్చరింపఁ బడుచు
 న్నదో, యది యేప్రకారముగా నవశ్యము స్వరమయ మగుచు
 న్నదో యట్లే యది యవశ్యముగానే ఛందోమయము గూడ
 నగును. స్వరములోని స్వతంత్రభాగములను విచారించుట
 మూలముననేప్రకారముగా స్వతంత్రశక్తులు మనుష్యుని యంతః
 కరణమందుఁ బ్రకటమగుచున్నవో యాప్రకారము స్వతంత్ర

మగు ఛందోమముము విశేష పత్రిక్రియలలోని ప్రత్యేకశక్తుల
 మూలమున నింకొక క్రొత్తశక్తి జీవుని యంతకరణమందు
 బాహ్యరూపించుచున్నది. ఛందస్సమూహముగూడవిశేష శక్తితోఁ
 గూడి యున్నందున ఛందోజ్ఞానమును బ్రకాశ పరిచుటకై
 నంద్యులగు మహర్షు లీ ఛందశ్శాస్త్రమును రచించిరని తేలు
 చున్నది. శిక్షాశాస్త్రమూలమున హ్రస్వాదులు లేక వడ్డది
 స్వరములు, శ్రుతులు, మూర్ఖములు, రాగరాగిణీ సమూహ
 ములు స్వతంత్రముగాఁ దమతమ ప్రకృతిశక్తుల ననుసరించి
 శాంతము, కరుణ మొదలగు రసముల నుదయింపఁ జేయు
 చున్నట్లే స్వతంత్రములైన ఛందస్సమూహములుగూడఁ దమ
 తమ స్వతంత్రములైన ప్రకృతిశక్తుల ననుసరించి స్వతంత్రభావ
 ములను బుట్టించి వైదికక్రియలోని యేదో విలక్షణమైన కార్య
 ముందే యాసక్తిగలుగునట్లు చేయుచున్నవి. ఈకారణమువలన
 స్వతంత్రమైన ఛందస్సు స్వతంత్రకార్యమునం దక్కఱకు వచ్చు
 చుండును. వేద, శాస్త్రములూ దీర్ఘిగా ఛందోవిషయమును
 గూర్చి లిఖింపఁబడినది.

త్రిష్టుభౌ భవతస్సేంద్రియత్వాయ గాయత్ర్యో త్విష్టకృత
 స్సం యజ్ఞేకుర్వీత తేజస్కామో బ్రహ్మవర్చస్కామస్తేజోవై
 బ్రహ్మవర్చః గాయత్రీతేజస్వీ బ్రహ్మవర్చస్వీ భవతి యవం
 విద్వాన్ గాయత్ర్యకురుతే ఉష్ణిహవాయుష్కామః కుర్వీత

అనుష్టుభాస్వర్గకానుః కుర్వీత ద్వయోర్వా అనుష్టుభోశ్చతుష్వప్తి
రక్షరాణి. త్రయశ్చ ఉర్ధ్వపకవింశాలోకావపవింశత్యైక
వింశత్యైవేమాల్లోకాంతో హతిస్వర్గవహ॥

వైదికములగు నేడు ఛందస్సులను గూర్చి (దార్శనిక
సప్తప్రాకృతిక పరిణామమునకు మూలభూతములైనవి) విచా
రించినచో వైదిక ఛందస్సులోని వైజ్ఞానికభితికిఁగొంతప్రమా
ణము లభింపఁ గలదు. సాధకునకు లక్ష్యము స్వర్గమగుగాక
లేక లోకీకములగు భోగవాసవలగుగాక! లేక మోక్షసిద్ధియగు
గాక ఛందోవిజ్ఞానమయమగు వైదిఃమంత్ర సమూహమును
ఛందో విజ్ఞానము ననుసరించి యుపయోగించుకొన్నచోఁ
గోరిక లీడేరఁగలవు. ఇందు సందేహ మేమియులేదు. వైదికా
నుష్ఠానాదులందు ఛందోవిచార మధికముగా నుండుటం బట్టి
యదృష్టఫలమును గల్గించెడి వేదమంత్రముల శక్తికి ఛందో
విజ్ఞానముగూడ సంపూర్ణసహాయముఁ జేసెడి విలక్షణతయుఁ
గనుపడుచున్నది. ప్రకృతి యసంతమైనది. ఇందువలన ఛందస్సు
గూడ నసంతమైనది. ఛందశ్శాస్త్రమును జెప్పిన మహర్షులు
జీవులకొఱకుఁ బ్రధానములగు ఛందస్సులను నియమములకు
లోబడించి ఛందశ్శాస్త్రమునందుఁ బ్రకటించియున్నారు. వైది
కములగు ఛందశ్శాస్త్రగ్రంథములు చాలవఱకు లోపించి
పోయినవి. ఈ శాస్త్రములోని యల్పాశ్రమే యిత్ర టిగనుపడు

చున్నది. దీనిబీజము సుహితయందును, దీని యుక్తురోత్పత్తి
 యారణ్యకమునందు మఱియు శాఖోపశాఖ లుపనిషత్తులందు,
 నున్ననని చెప్పవచ్చును. ఛందోజ్ఞానము లేనిచో యజ్ఞకర్మము
 గాని వేదాధ్యయనముగాని యసాపూర్ణముగా నుండిపోవును.
 వేదమునం దేను ఛందస్సులు చెప్పబడివి. గాయత్రి, ఉష్టిక్
 అనుష్టుప్, బృహతీ, పక్షి, త్రిష్టుప్, జగతీ, యని వాని
 నామములు. ప్రాత్యాహిక (ప్రతిదివమునకు సంబంధించిన)
 సంధ్యలో పీనివర్ణనములన్నియుఁ జిక్కుచున్నవి. ఇరువదినా
 గక్షరములలో మూడుచరణములుగాఁ గూర్పబడిన ఛందస్సు
 గాయత్రి యని చెప్పబడును. ఉష్టిచ్ఛందస్సునం దిరువదెనిమి
 దక్షరములును, ననుష్టుభమందు మూప్పదిరెండుక్షరములును,
 బృహతీయందు ముప్పదియాఱక్షరములును, పక్షియందు
 నలుఁబదియక్షరములును, త్రిష్టుభమందు నలుఁ
 బదినాలు గక్షరములును జగతీ చ్ఛందస్సు
 నందు నలుఁబదియెనిమిది యక్షరములు నుడును. కాత్యాయన
 మహర్షి, తన “సర్వానుక్రమణిక” యను గ్రంథమునం దీ
 యేడు ఛందస్సులంగూర్చి వాసియున్నాడు. తదితరకాలము
 దెన్ని ఛందస్సులు ప్రచారములోనికి నచ్చినవో యవియన్నియు
 తాకికచ్ఛందస్సులై యున్నవి. సంస్కృతసాహిత్యములో ౨౦౦
 కంటె సధికమైన ఛందస్సులుగలవు. వానిలోనుండి ౫౦ ఛంద

స్సులు సాధారణముగా వ్యవహారమునందుపయోగపడుచున్నవి. వృత్తము, మాతావృత్తము లను నీ రెండుభేదములు తాకిక చ్చందస్సులోనివి. గురు, లఘు, స్వర సంఖ్యానియమము ననుసరించి వృత్తమును, గేవలము మాతానియమము ననుసరించి మాత్రావృత్తమును ఛందస్సుయొక్క రచనయైయున్నది. తాకిక చ్చందస్సుయొక్క యెన్నిగ్రంథము లిప్పుడు ప్రచలితములైనవో వానిలోనూడి పింగలాచార్యునిచే రచింపబడిన “ఛందోగ్రంథమును, ఛందోమంజరియు” బురతనములై పండితకైకినవి. తాకిక చ్చందస్సున కనేక భేదములును, గావ్య శాస్త్రములలో దాని కంతులేని మాధుర్యమున్నను ఆత్మ ప్రమాణములనుబట్టి విచారించినచో వైదిక చ్చందస్సునందే యాధ్యాత్మికశక్తి యున్నదని నిశ్చయ మయినది. ఋగ్వేదీయ ప్రతిశాఖాగ్రంథములోని శేషాంశమునందు వైదిక చ్చందో విషయమై యెన్నో యధ్యాయములున్నవి. సామవేదాంతర్గతమైన నిదానసూత్రమునందుగూడ ఛందస్సునుగూర్చి విచారంపబడినది. ఎన్నో బ్రాహ్మణములలోగూడ ఛందోరహస్య వర్ణనములు గన్పట్టుచున్నవి.

—(*) జ్యోతిష శాస్త్రము (*)—

ననుష్ఠి, పృష్ఠి, మాపములతో బ్రహ్మాండరూపియైన యీ ప్రపంచమును బిండిరూపియైన ప్రతిమనుష్యుని దేహ

మును నేకత్వసంబంధము గలవి. ఈ కారణముంబట్టి
బాహ్యబ్రహ్మాండము దేవియున్నచో యాదేవతలు, భూత
ములు, గ్రహములు నక్షత్రములు, మొదలగు నానికేద్రము
లన్నియు నీ దేహమునున్న స్థూల శాస్త్రములందు వర్ణించి
యున్నారు.

“దేహేస్త్రిన్వర్తతేమేయస్సప్రదీప సమన్వితః
సరితస్సగరాన్తైలాః క్షేత్రాణి క్షేత్రవాలకాః॥
ఋషయోమునయస్సర్వే! నక్షత్రాణి గ్రహస్తథా
పుణ్యతీర్థాని పీతాని వర్తంతే పీఠదేవతాః॥”

ఇత్యాది

[శివసంహిత]

ఇట్టి సిద్ధాంతమే పాశ్చాత్య పండితులచేతఁగూడఁజేయఁ
బడినది. మొత్తముమీఁద మనుష్యుఁడనంతమైన యాకాశ
మును వ్యాపించిన సౌరజగత్తున కొకయల్పమైన ప్రతికృతి
(మచ్చ) గా నున్నాఁడు. సౌరజగత్తులోఁగూడ నిట్లేకత్వ
సంబంధ ముండుటవలన సౌరజగత్తుననుసరించి దానియందు
బరివర్తన మగుట యుక్తియుక్తమై యున్నది. ప్రాకృతికమగు
సంతత్రాజ్యములోని మూలశక్తి, చేతనరూపము జడరూపము
లను రెండుభాగములందు విభాగింపఁ బడినట్లే ప్రతికృతిలోని
బహిష్కృతియుఁగూడ సమరూపము, విషమరూపములను రెండు
భాగములను విభజింపఁబడినది. ఈ రెండురీతులుగానున్న
సమ, విషమములచే దాడితమగు శక్తిమూలమున రెండురీతులుగా

రములుగా నుండు స్వతంత్రకార్యము లగుచున్నవి. అనగా
 నాకశక్తి మూలమున ఆకర్షణము (Attraction) యొక్కయు
 మఱియొకశక్తి మూలమున వికర్షణము (Repulsion) యొక్కయు
 న్యాపారము జరుగుచుండును. ఈ విజ్ఞానరహస్య మేమనగా
 అంతఃకరణమందలి యీ రెండు శక్తులవలనను, వీనియాకర్షణ
 వికర్షణముల వలనను వీని సహాయమువలనను మనుష్యుల
 యాంతరంగిక వృత్తిలో మార్పు, గలుగుచున్నట్లే సమష్టి
 బ్రహ్మాండములోని శక్తి మూలమునగూడ నీ బహిర్బగత్తునందు
 సృష్టి, స్థితి, లయ, రూపమైన యనేక విధములగు మార్పులు
 గలుగుచున్నవి. మఱియు మనుష్యుని శరీరము దీశక్తులున్నట్లే
 సూర్యచంద్రాది గ్రహములందును, నక్షత్రములందు నున్నవి.
 ప్రకృతిలోని యీ శక్తుల ప్రభావ మేప్రకారముగా నాగ్రహ
 దులపై నుండునో యారీతిగా నాగ్రహదులశక్తులు ప్రసరించు
 సంతదూర మన్యాయగ్రహదులపైనను, నక్షత్రములపైనను,
 గ్రహనక్షత్రములలో నినసించు జీవసమూహముపైనను యథా
 క్రమము పడుచుండును. ఈ వైజ్ఞానిక సిద్ధాంతము సనుసరించి
 ప్రత్యక్షసిద్ధమైన గణిత జ్యోతిషమునకుఁ దాదాత్య సంబంధ
 మప్రత్యక్షసిద్ధమగు ఫలితజ్యోతిషముతోఁ గూడ నున్నదని
 వచించుట, యుక్తియుక్తమును, విజ్ఞానసిద్ధమునై యున్నది,
 సూర్యసిద్ధాంత విట్లు చెప్పుచున్నది.

“గణితం ఫలితం చైవ జ్యోతిషంతు ద్విధామతం”

జ్యోతిషము, గణితము, ఫలితము, లని రెండువిధముల నుండును. పురాతన కాలములో నిట్టి యతాకిక విజ్ఞానమునకుఁ బరమోన్నతదశ భరతఖండమందఁ గలిగియుండెను. పూజ్య పాదులగు మహర్షులలో ననేకు లిట్టి దివ్యశాస్త్రమున కాచార్యులుగా నున్నట్లు కనుపడుచున్నది. ఆశాస్త్రములో నున్న జ్యోతిషసంహిత లిప్పటికిని జాలవఱకుఁ గనుపడుచున్నవి. జ్యోతిషాశాస్త్రప్రవర్తకులగు మహాత్ముల నామములు సూర్య సిద్ధాంతగ్రంథమందెట్లు వ్రాయఁబడి యున్నది.

“సూర్యః పితామహో వ్యాసో వసిష్ఠా త్రివరాశరాః

కశ్యపో నారదో గర్గో, మరీచిగ్మను రంగిరాః॥

లోమశః నైలిశశ్చైవ, చ్యవనో యవనో గురుః

శానకోఽష్టదశశ్చైతే, జ్యోతిషాస్త్రప్రవర్తకాః”

ఈ శాస్త్ర మితర వేదాంగములకంటె మిక్కిలి విస్తారముగలదియుఁ బరమావశ్యకీయమునై యున్నది. పూజ్యపాదులగు నామహర్షులుగూడ షడంగములను నర్జించు సమయమందు షడంగములలోఁ జేరిన యీ జ్యోతిషముగూర్చి యిట్లాడేశించి యున్నారు.

యథాశిఖా మయూరాజాం, నాగానాంమణయోయథా

తద్వద్వేదాంగశాస్త్రాజాం, జ్యోతిషం మూర్ధనిస్థితం

వేదాహి యజ్ఞార మభిప్రవృత్తాః, కాలానుపూర్వాః పితాశ్చయజ్ఞాః

తస్మాద్దిదం కాలవిధానశాస్త్రం, యోజ్యోతిషం వేదసంవేదయజ్ఞాణం॥

నెమిలులకు సిగయు, బాములకు మణులు, శిరమునఁ
దనరాచుచున్నట్లే వేదాంగములగు శాస్త్రములకు జ్యోతిశ్శా
స్త్ర ముత్తమాంగమై విరాజిల్లుచున్నది వేదములు యజ్ఞము
కొఱకుఁ బ్రవర్తిల్లినవి. యజ్ఞమో కాలముననుసరించి ప్రవర్తిం
చుచుండును. జ్యోతిషముకాలనిర్ణయమునుగావించెడిశాస్త్రము.
ఈ శాస్త్ర మెఱింగినవాడే యజ్ఞముల గుర్తెఱింగి చేయఁ
జాలును.

విచారింపఁగా సృష్టికి మూలకారణరూపియు, గారణ
బ్రహ్మయునగు విశ్వకర్త సృష్టి కతీతుడై యున్నవాడు. కాని
కార్యబ్రహ్మరూపియైన యీ ప్రాకృతిక బ్రహ్మాండము దేశకాల
ములవలనఁ బరిచ్ఛిన్నమై యున్నది. మఱియుఁ గర్మముతోఁ
గూడఁ గాలమునకు సంబంధమున్న కారణముచేతఁ గర్మమును
గాలమున కధీనమైన దానిగా గ్రహింపవలసి యుండును. కానఁ
గాల జ్ఞానమెఱింగి చేసినకార్యములే సఫలములగును. జ్యోతి
షము కాలస్వరూపమును జెప్పనది. మఱియు దాని యుత్త
రాంగమగు ఫలితజ్యోతిషము, కాలములో నిమిడియున్న రహ
స్యములను దెలియఁ బఱచునదియైయున్నది. దీనింబట్టి వేదము
లోని కర్మకాండమునకు జ్యోతిశ్శాస్త్రముతోఁ మిక్కిలి దృఢ
సంబంధమున్నట్లు తెలియుచున్నది. ఎందులకన, కర్మముకాలా
ధీనమై నప్పుడు కర్మకాండము గూడ జ్యోతిశ్శాస్త్రమున

కథీనముగా నుండుట. శ్రేయస్కరముగాఁ గలదు. ప్రస్తుత
కాలమునం దీజ్యోతిశ్శాస్త్రమునకుఁ బట్టిన క్షీణదశగూడ మన
యాయుల సదాచారమునకుఁ గర్మకాండమునకును హాని
గల్గించు ప్రధానకారణమైనది. గణితజ్యోతిషమువలన బాహ్య
జగత్తునకు సంబంధించిన గ్రహములయొక్కయు, నక్షత్రముల
యొక్కయు మార్పును, గాలవిభాగమును నిర్ణయింపఁబడు
చున్నది. ఇక ఫలితజ్యోతిషమూలమున గ్రహములు నక్షత్ర
ములు మున్నగువానిగతుల సహాయముతోనే జగత్తుయొక్కయు,
జగమునకు సంబంధించిన యావశ్యకప్రయోగములయొక్కయు
మనుష్యులయొక్కయు నాంతరిక పరివర్తనములు నిర్ణయింపఁ
బడుచున్నవి. జ్యోతిశ్శాస్త్రములోని యీ రెండంగములును
మానవసంతానమునకు మహిమకారకములు. జ్యోతిషగ్రంథ
ములం దీశాస్త్రమునకు సర్వాతిశయావశ్యకతయు, సర్వజీవ
కల్యాణకారితయు, సర్వశాస్త్ర ప్రధానతయు వర్ణింపఁ బడి
యున్నది. ఇది విచారశీలురగు మనుజుల కతిశయోక్తిగా నుండ
నేరదు. తొలుత జ్యోతిశ్శాస్త్రములోఁ బ్రధానములైన యాక్ష
గ్రంథములనేకములు లోపించిపోయెను. విచారించిచూచినచో
నితరములగు వేదాంగములకంటె నీ వేదాంగగ్రంథము లిప్పటికి
నెక్కువగాఁ జిక్కుచున్నవి, కాని ప్రధాన ప్రధానములగు

సిద్ధాంతగ్రంథములు జాలనఱకు లోపించినవి. రెండవది. ఈ శాస్త్రమునకు సంస్కారము చాలకాలమునుండి జరిగి యుండ లేదు. ఈ శాస్త్రమునకు సంబంధ మాధిభౌతికసృష్టితోనుండుటం బట్టి ప్రకృతియొక్క స్వాభావికమును, ద్రిగుణాత్మకము నగు చేష్ట ననుసరించి గ్రహములు మున్నగువాని గతులయందుఁ గూడ వరుసగాఁ బరివర్తనమగుట స్వతస్సిద్ధమై యున్నది. ప్రతి శతాబ్దియందు గ్రహనక్షత్రముల గతులలో విపర్యయము గలుగుట సంభవించును. అట్టిదోషము దూరీకరించుటకు రెండుపా యములుగలవు. (౧) యోగదృష్టిసహాయము. (దీనివిషయము యోగదర్శనమందుఁ దృతీయాధ్యాయములోఁ జక్కఁగా జెప్పఁ బడినది.) (౨) లౌకికబుద్ధిమూలమున యంత్రాలయ నిర్మాణ పూర్వకమగు దృగ్గణితపు సహాయము. మొదటిదగు యోగ దృష్టిసహాయ మీకాలములో బొత్తుగా లేదనియే చెప్పవచ్చును. మొట్టమొదట మనయార్యజాతీయందే జ్యోతిశాస్త్రము పుట్టి నది. ఇందు సందియముగూడఁ గలదా? లేదు. ఎందులకనఁగా ఇది వేదాంగమై యున్నది. మఱియుఁ బరంపరగా నీ శాస్త్ర జ్ఞానము మన భరతఖండమునుండియే యితర దేశములకు న్యాపించియున్నది. ఇప్పుడుద్యమశీలురగు పాశ్చాత్యజాతుల నారెందు విశేషోన్నతిని జూపియున్నారు. పాశ్చాత్యపండిత ప్రకాశు లీ సమయమున జ్యోతిష యంత్రాలయములను

స్థాపించెడి విషయములలోను, దృగ్గణితపుసహాయమువలన గణిత జ్యోతిషమును సంస్కరించు విషయములలోను మిక్కిలి వృద్ధిని బొందియున్నారు. వారిగణితము ప్రత్యక్షముగా ఫలప్రదముగుటకుఁ బ్రారంభించినది. ఆర్యజాతీయం దనేక విప్లవములు, ననేక దురదృష్ట స్థితులు గలిగిన కారణముచేతఁ గొన్ని శతాబ్దాలనుండి గణితజ్యోతిషమునకు సారణీసంస్కారము జరిగి యుండలేదు. ఈ కారణముచేత భరతవర్షమందు జ్యోతిష యంత్రాలయములను స్థాపించి వానిమూలమున మన ప్రాచీన గ్రంథములయుఁ బాశ్చాత్యజాతులవారి నవీన దృగ్గణిత శైలి యొక్కయు సహాయముతో నీశాస్త్రము వృద్ధిజేందుటకుఁ బ్రయత్నించినచోఁ దప్పక ఫలప్రదముగాఁ గలదు. నేటికాలమున, జ్యోతిశ్శాస్త్రతత్వము నెఱుంగకపోవుటచే, ఫలితజ్యోతిష యాధార్థ్యమునందే మిక్కిలి సందేహములు గలుగుచున్నవి.

—○(ఫలితజ్యోతిషము సత్యమా? కాదా?)○—

కర్మమూలముననే జీవులకు సుఖదుఃఖములు గలుగుచున్నప్పుడు జడగ్రహసంబంధ మొక దానిని బెట్టి జన్మపత్రికను వాసి గృహస్థులను సుఖదుఃఖము లనెడి చిక్కులలోఁ జిక్కించుట యెందులకు? ఇట్లు చేయుటయన్నివిధములను నింద్యమైయున్నది. అను మున్నగు విశయము లనేకములు గల్గుచున్నవి. అందువలన నీవిషయములు విచారింపఁదగినవి. గ్రహములుజడములా?

కానా? యనువిషయమును విచారించవలసిన యనసరమిప్పట్టునఁ
 గన్నట్టును. అట్లయినను హిందూశాస్త్రముల మార్మిక
 సిద్ధాంతముల నెఱిగఁజిబుద్ధిమతులు జడపదార్థము నిష్క్రియ
 మనియు నత్తఱి నీ భవనమం దెన్ని జడపదార్థములు కార్య
 ములను జేయుచున్నట్లు కనుపడుచున్నవో నానిలో నేదోయొక
 చేతననత్త యవశ్యముగఁజీతీయనియు దానిమూలముననే
 దానికి నిర్ణీతమైన కార్యములు జరుగుచుండుననియుఁ దప్పక
 యంగీకరింపఁగలరు. ప్రకృతి జడము. అట్లయినను దానియందుఁ
 జేతనస్వరూపమగు పరమాత్మ యుండుటచేతనే యా ప్రకృతి
 నియమబద్ధములగు కార్యములను గావింప సమర్థమగుచున్నది.
 అట్లు గానిచో సంధగతిగాఁ గార్యములు జరుగును. మఱియు
 సృష్టి, స్థితి, ప్రళయముల ధారాప్రవాహము క్రమముగా
 నుండనేరదు. ఎట్లనఁగా, క్రమపరివర్తనమును, గార్యపరం
 పరయుఁ దైతన్యశక్తి యొక్క యునికినే సూచించుచున్నవి.
 ప్రకృతిలోఁ బరమాత్మ యుండనిచో సృష్టిపరాచుణ యగు
 ప్రకృతి యెల్లప్పుడు సృష్టినే కావించుచుండెడిది; ఎప్పటికినిఁ
 బ్రలయము గాకుండెడిది; ఒకవేళ నేదోరీతిగాఁ బ్రలయము
 గలుగుట సంభవించినను నవిచ్ఛిన్నముగాఁ బ్రలయమే యుండె
 డిది. అందుఁ బరివర్తనము గలుగఁజాలదు. ఏలయన. జడశక్తి
 బల మంధబలము. దానియందు భావాంతరముగాని. క్రమము

గానియుండఁజాలదు. ధూమశకటము (రైలు)యొక్క ప్రవర్తక
 (ఇంజన్) నుండు బండిని లాగెడి బలమున్నది. కాని చేతన
 పుష్టియైన చోదకుఁడు (డ్రైవరు) లేనిచో నాప్రవర్తకము
 లాగుచునే యుండును. ఒకప్పుడుగూడ నా ధూమశకటము
 నిలువఁజాలదు. ఇట్లే యన్నివిషయములందును గ్రహింపవల
 యును. మఱియు నిట్టి విజ్ఞానము మీఁదనే హిందూశాస్త్ర
 ములలో దైవీమహిమ ప్రతిష్ఠింపఁ బడినది. అనఁగా నెన్ని జడ
 పదార్థములు గలవో వానికన్నిటికిఁ జాలకములు (నడిపెడివి)
 ప్రత్యేక ప్రత్యేకముగాఁ జేతన శక్తులు కల్పింపఁబడినవి. ఈ
 శక్తులే దేవతలని యనఁబడుచున్నవి. అట్టి సంచాలనకారణి
 యగు చేతనశక్తిమూలమున జడపదార్థములందుఁ జక్కఁగా
 నియమితములగు కార్యములు జరుగుచున్నవి. అట్లు లేనిచోఁ
 బ్రకృతి కేకార్యమునందుఁగూడ నియమము లేకుండనుండును.
 ఈ శక్తులన్నియు భగవచ్ఛక్తియే యని యవశ్య మెఱుంగ
 వలెను. ఎదులకన. అశనిశక్తిగాక జడ, చేతనాత్మకమైన
 జగమునందు మఱియొక శక్తియుండదుగదా. ఏది సమస్త
 ప్రపంచమును రక్షించి నియమితక్రియలయందు సంచరింపఁ
 చేయఁగలదో యట్టి భగవచ్ఛక్తియే జడపదార్థములో జడశక్తి
 రూపముగాను, మనుష్యులలో మానవీయ వివిధశక్తిరూపము
 గాను, వైవలోకమునందును, గ్రహోదికమునందును దైవత

రూపముగానో యాసురరూపముగానో, జ్ఞానరాజ్యములో
 నార్హశక్తిరూపముగాను, మఱియు నాధిభౌతిక ప్రకృతిలోఁ
 బైతృకశక్తి రూపముగాను బ్రకాశించుచున్నది. జలములోపల నే
 చేతనశక్తి యుండుటచేత విశ్వప్రకృతిలో నంతర్భూతమగు
 జలసంబంధముగల రస మెల్లయెడల మిక్కిలి చక్కఁగా నక్క-
 టకు వచ్చుచున్నదో దానికి “వరుణదేవుఁ” డని పేరు. నాయు
 వునం దే చేతనశక్తియుండుటచేత బ్రహ్మాండమును వ్యాపించెడి
 నాయువుమూలమున జీవులకుఁ బ్రాణరక్షణ మగుచున్నదో
 దానికి “పననదేవుఁ” డని నామము. ఇట్లే భూమియం దే చేతన
 శక్తియుండుటచేత నది వసుంధరయు, సుజలయు, సుఫలయు,
 సస్యశ్యామలయునై సర్వ ప్రపంచమందలి జీవులను రక్షింపఁ
 జాలుచున్నదో దానికి “పృథ్వీమాత” యని నామధేయము.
 ఇట్లే యితరగ్రహములందుఁ గూడ నెఱుంగవలెను. అనఁగా
 నాయూగ్రహములలోఁ జేతనశక్తి యుండుటచేతనే వానిలో
 నున్న జీవుల సురక్షణమగును. అట్లు లేనిచోఁ గానేరదు.
 ఇదియే యాస్తికములగు హిందూశాస్త్రముల సిద్ధాంతము.
 దీనిని తవఱకుఁ బాశ్చాత్య పండితులు గుర్తెఱిగి యుండలేదు.
 ఏలయనఁగా, వారిదృష్టిసూలపదార్థములపై బద్ధమైయుండును.
 అంతర్దృష్టిగాని, యోగదృష్టిగాని వారికి లేనేలేదు. మఱియు
 భరతఖండమునకుఁ బట్టిన మరదృష్టము వలన మన హిందూవుల

సూత్రానియందుఁ గూడ నీజ్ఞానము దినదినము క్షీణించిపోవుచున్నది. ఇప్పు డీ గ్రహములతో నుపగ్రహములతో జీవుల కెట్టి సంబంధమున్నదో యది చెలుపబడును.

భౌతికజగత్తు (స్థూలప్రపంచము) సూక్ష్మముయొక్క విస్తారరూపమైనందువలన సూక్ష్మశక్తి ఘనీభావమే స్థూలశక్తి రూపముగాఁ బ్రకటమగుచున్నది. ఇట్టిసిద్ధాంతము పాశ్చాత్యుల చేతఁగూడఁ జేయఁబడినది. అనంతమును, శూన్యమునగు నాకాశములో విరాట్పురుషుని గర్భము దనంతకోటిగ్రహములు నుపగ్రహములు, సూర్యచంద్రాదులు, నక్షత్రములు మున్నగు నవి తమతమ కక్షలయందు నియతముగాఁ దిరుగుచుండుటలోఁ గూడ నీవిశ్వవ్యాపినియైనశక్తియే పనిజేయుచున్నది. ఒక్కొక్క గ్రహముయొక్కయు, నుపగ్రహముయొక్కయు లోపల నాకర్షణ వికర్షణములనెడి పరస్పరవిరుద్ధశక్తులు రెండున్నవి. ఆకర్షణశక్తిమూలమునఁ బదార్థములు పరస్పర మాకర్షింపఁబడుచున్నవి. వికర్షణశక్తిమూలమునఁబరస్పరము విడిచిపెట్టిపోవుచున్నవి. వీనిలోనొకదానివలనఁగాని యొకదాని యుద్దేశమువలననేకాని ప్రపంచమురక్షింపఁబడఁజాలదు. స్థితిదశ, రెండుశక్తులసామంజస్య ఫలమేయైయున్నది. అందువలనగ్రహములలోఁబరస్పరమాకర్షణ వికర్షణములుగలవని సిద్ధాంతమైనది. గ్రహములు, నుపగ్రహములును పరస్పర మాకర్షణవికర్షణములు గావించుచున్నప్పటికి

డవ్వనిలోనున్న జీవులపైఁగూడ నాయాకర్షణముయొక్కకాని,
 వికర్షణముయొక్కకాని క్రియల ప్రభావము గలుగఁగలదు.
 ఇందు సూదియమేమియులేదు. పృథివీగ్రహమందు మధ్యాకర్షణ
 శక్తిగలదనియు, దానిమూలమున సమస్తజీవులను బృథ్వీమాత
 యాకర్షించుచున్నదనియు, సందతెఱిగినదియే. భూమి, యొక
 విక్కిలి గొప్పయయస్కాంత(సూదంటురాయి) మనితలఁపుడు.
 దీనిశక్తియుత్తరపువైపునుండి ప్రసరించుచుండును. ఇట్లేయితర
 ములగు గ్రహములలోను, నుపగ్రహములలోను, మఱియు
 జ్యోతిషమునకు సంబంధించిన వివిధగ్రహాదులలోను చెల్లిన
 కొందురుగాక. ప్రకృతిలోపల నండముమొదలుకొని బ్రహ్మాం
 డమువఱకు నేదిగూడ నీయాకర్షణ వికర్షణ శ్రృంగిలనూడి
 తప్పించుకొనినదిలేదు. ఎందులకనఁగా? మూలమగు మహాకర్షణ
 శక్తి సర్వశక్తిసంపన్నుండగు భగవంతుడైయున్నవాడు. ఈ
 పరమాత్మ, తనవైపున కీసర్వప్రపంచము నాకర్షించుచున్నాడు.
 ఇందువలననేకదా “హరి, కృష్ణ” నామములు గలిగినవి. అతని
 మహాకర్షణమే ప్రపంచమదొకచో మధ్యాకర్షణముగాను,
 మఱియొకచో జంబకాకర్షణముగాను వేటొకచో నాకర్షణ
 వికర్షణములు మున్నగుపాపములుగాను బ్రచారములోనున్నది.
 ఈస్థూలమగు నాకర్షణవికర్షణములే సూక్ష్మరాజ్యము (మనో
 రాజ్యము) లోనికివచ్చి రాగద్వేషపూపముగామాటుచుండును.

ఎందఁక జీవుఁడు ప్రకృతికి సంబంధించిన యాకర్షణ, వికర్షణ ములలో నుండునో యందఁక నతనికి జీవత్వమును, వైషయిక భావమును గలిగియుండును. ఎత్తటి జీవుఁడు ప్రాకృతిక సమస్తాకర్షణ వికర్షణముల మూలమందు భగవానుని సర్వశక్త్యాత్మకమగు మహాకర్షణశక్తిని ననుభవించునో యప్పుడే సంసారమందు నిరక్తిని, బొంది భక్తిమార్గమవలంబించి దానిమూలమున ముక్తుఁడు గాఁగలఁడు. ఈ తత్వ మంతయు భక్తిశాస్త్రమునకు సంబంధించినదగుటంబట్టి భక్తిని గూర్చి వ్రాయుస్థలమందుఁ జూపఁగలము. దీనింబట్టి గ్రహములు, నుపగ్రహములు నాటియు జ్యోతిర్మండలమందుండు సూర్యుఁడు, చంద్రుఁడు, మొదలగువాని నన్నిటితో జీవమాత్రమున కాకర్షణవికర్షణసంబంధము ప్రాకృతికరూపముగాఁ గలిగియున్నదని సిద్ధాంతమైనది. ఈ యాకర్షణ వికర్షణముల తారతమ్యము గ్రహోపగ్రహముల కక్షలలో వానివానియునికి తారతమ్యము ననుసరించినదై యుండును. దీనిని దృష్టాంత రూపముగాఁ దెలిపెదము. చంద్రునితోడ భూమికిని భూమిలో నున్న యెల్ల జీవులకు నాకర్షణ సంబంధము గలదు. ఈ యాకర్షణ మెల్లప్పుడున్నను బూర్ణిమాదినమందుఁ జంద్రుఁడు మిక్కిలి దగ్గరగా నుండుటచేత నత్యంత మధికమగుచున్నది.

దానివలన సముద్రజల ముప్పొంగును. మనుష్యుల శరీరము నందును మనస్సునందును భావాంతరము గలుగును. ఈవిషయ మంద టెంకింగినదియే నుమీ. స్థూలాకర్షణము శరీరముపై నగును. అందువలనఁ బున్నమనాఁ డుపవాస వ్రతాదులను గావింపవలసినదిగా మహర్షులచే వ్రాయఁబడినది. అట్లుగానిచో రసాధిక్య యుక్తమగు శరీరముపై నాకర్షణ మున్నందు వలన మానసికప్రేమ, చాంచల్యము, మున్నగునవి పూర్ణిమాదిన మాదు స్వభావముగానే కలుగుచున్నది. ఇందుకొఱకే యధికా కర్షణప్రభావము చిత్తముపైఁబడి దాని కవనతి గలుగకుండు నట్లు వ్రతము, నియమము, భగవద్ధ్యానము మున్నగు విధు లా పుష్కమనాఁడు నెరవేర్చవలసినదిగా ఋషులచే విధింపఁ బడినవి. ఇట్లే యితరములగు గ్రహోపగ్రహములతోఁ గూడ నాకర్షణ సౌబాధము గలదని తెలియవలెను. ఇంకఁ గర్మ విషయమును గూర్చి విచారింపఁబడుచున్నది.

మనుష్యుని శరీరము ప్రారబ్ధకర్మమును బట్టియే పుట్టు చున్నది. పూర్వజన్మములలోఁ జేసిన కర్మములలో నుండి బలవత్తరమును, ఫలోన్ముఖమునగు కర్మము, ప్రారబ్ధమైజీవునకు స్థూలదేహము గల్గించుచున్నది. ప్రారబ్ధకర్మము ననుసరించియే నరునకుఁ దృప్తియుఁ దల్లియు సౌభవించుచుండును. జాత్యా

యురోభిగాదులన్నియుఁ బ్రారబ్ధ కర్మముచేఁ గలిగిన ఫలములై
యున్నవి. యోగదర్శనము దిట్లు వ్రాయఁబడియున్నది.

“సతిమూలే తద్విషాకో జాత్యామురోభిగాః”

ప్రారబ్ధకర్మము మూలమందుండుటవలన బ్రాహ్మణ
క్షత్రియాది జాతియు, ఆయువు, భోగములును, దాని పరిణామ
రూపముగాఁ గలుగుచున్నవి. ఎప్పుడు కర్మమునకు సంబంధము
శరీరముతోనైనదో మతియు నెప్పుడు గ్రహములకుఁ గూడఁ
బ్రాకృతికమగు నాకర్షణ వికర్షణ సంబంధము దేహముతో
నైనదో యప్పుడు ప్రారబ్ధకర్మము ననుసరించి జనుని జనన
సమయముదు గ్రహములయు, నుపగ్రహములయు స్థితి సమము
గానో విషమముగానో కాఁగలదు. సందియ మిదేమియులేదు.
ఎవని ప్రారబ్ధకర్మ మెట్లున్నదో వాని జన్మసమయమును
గ్రహోపగ్రహముల యనుకూల స్థితియో, ప్రితికూల స్థితియో
చక్కఁగా వాని కర్మసంబంధము ననుసరించి సభోమార్గమం
దుండఁగలదు. మతియు నాకర్షణ వికర్షణ ప్రభావముగూడ
నిట్లే యుండఁగలదు. ఇందు సందేహములేదు. అందువలన
నెవరు కేవలము కర్మమును మాత్రమే యొప్పుకొని గ్రహోప
గ్రహముల సంబంధమును దోసిరాజుండురో వారు ప్రమాద
వశులై యున్నారు. ఎవఁలకనఁగా, కర్మమునే యనుసరించి
జీవులతోఁ బ్రాకృతికమగు నాకర్షణ వికర్షణ సంబంధము గల్గిన

గ్రహాపగ్రహస్థితి, పుట్టినదిమొదలు గిట్టువఱకు నుండఁగలదు. వెడియుఁ గర్మపరివర్తనము ననుసరించి యా గ్రహాపగ్రహ ములస్థితియందును, ప్రభావములందును, మార్పులగుచుండును. ఎత్తఁజి గార్తాంతికులు గ్రహాపగ్రహ విషయము గణితవిద్యా మూలమున సర్వము నెఱుంగఁ జాలుచున్నారో యత్తఁజి నేగ్రహ మెచ్చట నున్నందువలన నేకర్మము ప్రబలమో, యేది మర్మమో యీ విషయముగూడ వారు వచింపఁ జాలుదురు. ఇందు సందేహములేదు. ఎందులకనఁగా? కర్మముతోఁ గాయము నకుఁ, గాయముతో గ్రహములకు సంబంధమున్నది. ఇంక నిప్పుడు గ్రహశాంతి కేమిప్రయోజనమున్నదో యేమిసంబంధ మున్నదో యది దెల్పుఁబడుచున్నది.

కర్మము నష్టముగాకపోయిననుగూడ మంచిపనివలనఁ జెడ్డపని యాఁగఁ దొక్కఁబడునను విషయము విజ్ఞానసిద్ధ మైనది. అందువలన నేమనుష్యునికైన నేప్రారభకర్మమో యే చేయుచున్న ప్రబలకర్మమో చెడ్డదైనప్పుడు వాని గ్రహము గూడ నా కర్మము ననుసరించి మందముగా నుండఁగలదు. అనఁగా నేస్థానము దాగ్రహము వాని కర్మము ననుసరించి యుండునో యాస్థానమునుండి వాని శరీరముమీఁదనో మనము పైఁదనో యాకర్షణ వికర్షణకార్యములు మందముగా నగు చుండును. ఇప్పుడు చెడ్డకర్మము నణఁగించెడి నేయనుష్ఠానమైన

నేక్రియయైన యున్నట్లైతే చెడ్డకర్మము నణగిచినందువలన దాని గ్రహముగూడ శాంతిని బొందఁగలదనుమాట దప్పక పాటింపఁ దగినది. అనఁగా మందమగు కర్మము ననుసరించి యే గ్రహమున కాకర్షణవికర్షణప్రభావ మశుభముగా నుండునో యదిచక్కఁబడఁగలదు. ఇదియే గ్రహశాంతితత్వము. ఫలిత జ్యోతిషమందలి యీ తత్వ మెఱుంగఁబాలక యజ్ఞులగు జనులు విశేషముగాఁ గోలాహలముఁజేయుచున్నారు. మఱియు వారు పాండిత్యాభిమానముచే నున్నట్లులే గ్రహముల నామములలోని ధాత్వర్థములను విపరీతము గావించి యేమేమో చేసివేయుచున్నారు. కాని పండితులై విచారించిన యెడల యధార్థతత్వము విదితముకాఁగలదు. పెండియువేదోక్త మగు నా శాంతిపాతమునకుఁ గాని, శాంతిక్రియలకుఁ గాని యున్న చక్కని తాత్పర్యము మనోహరముగా నుండఁగలదు. అధర్వవేదము దిట్లు వాయఁబడినది.

“శన్నోగ్రహశ్చంద్ర మసాశ్చదిత్యాశ్చరాహుణా”

“శన్నో మిత్ర శ్శం వరుణ శ్శం వివస్వాన్”

“ఆరేవతీచాశ్వయుశ్శాభంగం ఆమేరయింభరణ్యా ఆవహన్తు”

గ్రహములు, సూర్యుడు, చంద్రుడు, రాహువును నాకు శాంతిప్రదాతలగుదురుకాక. మిత్రుడు, వరుణుడు, వివస్వంతుఁ డును నాకు శుభమును గల్గింతురుగాక. రేవతి, అశ్వని, భరణి

మున్నగునవి నాకైశ్వర్యఫలము లొసంగునుగాక. ఇటువంటి
యనేకశాంతిమూలకమంత్రములు వేదమునందు లభించుచు
న్నవి. ఇట్లే యద్వైతనుగుఱించి గూడ శాంతిగలదు. అద్వై
వత దైవీజగత్తునకుఁ దామసిక శక్తులై యున్నది. ఏప్రకార
ముగా గోహములకు స్వాభావికసంబంధము జీవులతోఁగూడ
నున్నదో యాప్రకార మా సర్వతామసిక శక్తుల సంబంధము
తామసికకార్యసహితప్రకృతికిఁగూడ నున్నది. ఏలయనఁగా,
రెండుగూడఁ దామసికములైనందునఁ బ్రాకృతికసంబంధమగును.
అందువలన మనుష్యుని ప్రారంభకర్మముగాని, బలవత్తరమగు
క్రియమాణకార్యముగాని యసత్తైనచో (దామసికమైనచో)
నా సర్వశక్తులును మనుష్యునిపై నత్యాచారములఁ జేయఁ
జాలును. ఈ యత్యాచారములకుశాంతి గోహశాంతివలె దివ్య
మగు సాత్విక కర్మమునో, యనుష్ఠానమునోఁ చేసినందువలనఁ
గాఁగలదు. ఎందులకనఁగా, ఇతఃపూర్వము వచింపఁబడిన విజ్ఞా
నానుసారముగా మంచికర్మ వలనఁ జెడ్డకర్మ మణఁగును. చెడ్డ
కర్మమణఁగినందునఁ దామసికశక్తుల ప్రభావము జీవులపైఁబడఁ
జాలదు. ఇట్లుద్వైతతా పిశాచాదులకుఁగూడ శాంతి వేదమునందు
వ్రాయఁబడినది.

“సతద్రక్షాంసి సపిశాచాశ్చరన్తి దేవానామౌజః ప్రథమజంహ్యేతత్
యోబిభర్తి దాక్షాయణం హిరణ్యం సదేవేఘృణాతే దీగ్గ మాయు
స్సపసుష్కేఘ కృణుతే దీగ్గ మాయుః”

ఎవరు సువర్ణమును ధరించుచున్నారో వారిని రాక్షసులుగాని, పిశాచములుగాని పట్టజాలవు. ఈ సువర్ణము దేవతల మొదటి తేజమైయున్నది. ఈ “దాక్షాయణతేజము” నెవరు ధరింతురో వారు దేవలోకమామను, మనుష్య లోకమందును వేయేల సకల ప్రదేశములందుఁగూడ దీర్ఘాయుష్మంతులు గాఁగలరు. ఇప్పు డీసర్వతామసిక కర్మములను దూరీకరించుటకై యేసాత్వికానుష్ఠానము గాఁదగి యున్నదో యద్దానిని జేయువారు లేకున్నప్పటికి నాచేయువారలును వంచకులొఁ ధూర్తులొ, స్వార్థపరులొ, బుద్ధిపోటు దొంగలొ యైనప్పటికి నీ దోషము శాస్త్రము మీఁదికి రాజాలదు. ప్రస్తుతకాలమందుఁ గ్రియాకాండము జేయించెడి వంచకుల దృష్టాంతములను విశేషముగాఁ జూపి శాస్త్రమును ఖండించుచున్నారు. ఇది సర్వవిధముల వారి ప్రమాదమై యున్నది. ప్రపంచమందు నాస్తికులున్నప్పటికిఁగూడఁ బరమేశ్వరుని యాస్తిక్యము నష్టము గానేరదు. వాని సత్త యట్లేనిల్చియుండును. కాబట్టి క్రియకుఁగాని, యనుష్ఠానమునకుఁగాని, ఫలము మంచిదిగాకపోయినను, వంచకులు ప్రపంచమును లూటీజేసి మ్రింగుచున్నప్పుడును శాస్త్రములను ద్రోసివేచుక యామోసగాండొనుబట్టి శిక్షింపవలయును. వారిని సంఘమునుండి బహిష్కరింపవలెను. మఱియు మంచి పురోహితుల నేర్పాటు జేసికొనవలెను.

ఇదియే కర్తవ్యము. ఇట్లే నాచకుల దోషము మఱియొకదాని (శాస్త్రము) పై వేయుట బుద్ధిమాతుని లక్షణముగాని మంచి యూర్లోచనము గాని కానేరదు.

ఇట్లే ఫలితజ్యోతిషములోని జన్మపత్రిక మున్నగువాని ఫలములు సరిగా ననుభవములోనికి రాకపోవచ్చును. దీనిచే ఫలితజ్యోతిష మసత్యముగాఁ జాలదు. ఇట్టి సిద్ధాంత మొనర్చుటయు లేనిపోని కోలాహలమునుబట్టించి మనుష్యుల మానసములం దజ్ఞాన ప్రభావము పడవేయుటయు ధార్మిక ప్రపంచమునందుమహాపాపమునుమీ. గ్రహోపగ్రహములతో జీవునకు నట్లే ధర్మమునకు నేసంబంధమున్నదో యది యిది వఱకే చెప్పబడినది. దానిని విచారించిన యెడల ఫలితజ్యోతిష మందలి సత్యత బోధపడఁగలదు. ఇప్పుడు విచారణీయాంశ మేమనఁగా, గ్రహముల యాకర్షణమును, గర్మముతో వానికిఁ గల సంబంధమును జక్కఁగా నున్నప్పుడు జన్మపత్రికయందుఁ బొరపాటు రాఁగూడదుగదా. ఇంకెందులకిప్పుడు జన్మపత్రిక యసత్య మగుచున్నదనునది. దానియందుఁ బొరపాటు బడుట కెన్నియో కారణములున్నవి. అవిచూపబడుచున్నవి. మొదటి కారణమేమన? నేటికాలమున జ్యోతిశ్శాస్త్ర మెఱిగిన యోగ్యులే మిక్కిలి తక్కువగా నున్నారు. సమర్థులుగాని పండితులవలన నిట్లు జన్మపత్రము వ్రాయించినమీఁదఁ బ్రమా

దములే యైతీరును. మఱియు జన్మపత్రము శోకపత్రము గాగలదు. సందియ మిదెందులకు? ఇక జన్మపత్రిక వ్రాయు వారి మూర్ఖతాదోషము ఫలితదోషమున కంటగట్టఁగూడదు. భూర్తులు వలచకులునగు కొందఱు జ్యోతిషజ్ఞానమనుమిషతో డబ్బు సుపాదించినట్లయితే యిప్పు డితమాత్రముచే ఫలిత జ్యోతిషశాస్త్ర మసత్యము గానేరదు, చేయఁదగినపనియేమన, ఆవలచకుల నందఱిని బహిష్కరించి శాస్త్రమును యథార్థ విద్వాంసునకు హస్తగత మొనరించి వారిచే సర్వకార్యముల జేయింపవలెను. రెండవకారణమేమన, జన్మకాలము దేశాశోరలో నేగడియలో, నేవిగడియలో, నేలిప్తలో, నేవిలిప్తలో బాల కుండు భూమిపైఁ బడుచున్నాఁడో దానిని గృహస్థులు చక్కఁగా విచారించి చూడరు. కొన్ని కారణములవలన రెండు మూడు నిమిషము లటునిటు హెచ్చుతప్పులయినచో గ్రహముల స్థానములయందు మిక్కిలి మార్పులు గలుగుచున్నందునను, మఱియు నీ భ్రమమయమైన సమయము ననుసరించి జన్మపత్రము వ్రాయఁబడుటవలనను, జన్మపత్ర మసత్యమగుచున్నది. ఈదోషము గృహస్థులది. ఫలితజ్యోతిషముది గాదు. మూడు నాల్గు కారణములు దొలుతనే చెప్పఁబడినవి. ఎట్లాటిదేని (మూడవకారణము) జ్యోతిషశాస్త్రములోని చాలగ్రంథ

ములు లోపించి పోయినవి. మఱియు లెక్క (గణితము) గూడఁ దప్పించుచు ది. (నాల్గవకారణము) ప్రాకృతికముగు పరివర్తనము ననుసరించి గ్రహములగతిలోఁగూడఁ బరివర్తనమైనది. దీనిని జక్కఁగాఁ దెలిసికొనవలయునని యిచ్చ యున్నచో యోగ శక్తిసాహాయ్యమో, దృగ్గణిత సాహాయ్యమో కావలయును. ఆ రెండుశక్తులు నేటికాలమును లేవు. కాబట్టి ఫలితజ్యోతిషముపై దోషమారోపింపక దానిని సంస్కరింపవలయును. భవవంతులగువారు. వ్యర్థముగా యాపాయలను న్యయపరచక యిట్టికార్యమునం దుపయోగింపవలెను. యంత్రాలయములు మున్నగునవి స్థాపింపవలయును. పాండిత్యగర్వగర్వితులగు వారు తమ మెదడును, శాస్త్రమును బీకిపారవేయుటయందు నమ్మచేయక శాస్త్రమున కిప్పుడు పట్టిన దుగ్ధశలను దొలఁగించి యా శాస్త్రము చక్కఁబడు పనియందు వినియోగింపవలెను. ఇట్లుచేసినయెడల భారతదేశభాగ్యము సుప్రసన్నము గాఁగలదు. వెండియు జన్మపత్రముగూడ శోకపత్రముగాక యథార్థజన్మపత్రము గాఁగలదు.

అపౌరుషేయంబగు వేదమునందలి గంభీరార్థమునెఱుంగుట కీ ప్రకారముగా నాఱువేదాంగముల తత్వనిర్ణయమును, దాని నమృత్పరిజ్ఞాన మత్యంతావశ్యకమైనది. సందేహమిందు లేదు. ఈ షడంగములను జక్కఁగా గుఱ్ఱెఱుంగనియెడల వేద

పారావారమునందుఁ బ్రవేశించుట యసంభవముగను. ప్రాచీన
కాలముదీ షడంగములును సమానమాపముగా నుత్తమతీర్తిని
బోధింపఁబడుచుండెడివి. ఇందు మన వైదికజ్ఞానలాభము గలిగిం
చుటయందుఁ బ్రజలు సమర్థులైయుండిరి. ఇప్పుడీ షడంగముల
లోని మంచిగ్రంథములు దలుచుగాఁ జక్కుటయేలేదు. వీని
యథావచ్ఛిన్న వేదార్థబోధ కుపయోగపడఁచందువలన నీ సమ
యమును నిలిచియున్న వేదములుగూడ దుర్జ్జయము లగుచు
న్నవి. వైసఁజెప్పఁబడిన షట్శాస్త్రములు వేదముల కంగము
లని చెప్పఁబడును. మఱియు వైదికములగు సప్తదర్శనశాస్త్ర
ములు వేదమున కుపాంగములని వ్యవహరింపఁబడును. వేదాం
గములమూలమున వేదబహిస్స్వరూపము, వేదములోని
క్రియాశక్తి, తత్త్వియాశక్తితోఁగూడ సూక్ష్మరాజ్యసంబంధ
మును జూపించి వైదికజ్ఞానమును గల్గించుటయందుఁ దోడ్పాటు
గాఁగలదు. వెండియు వేదోపాంగములు జిజ్ఞాసుని యంత
రాజ్యమును బరిశుద్ధమొనర్చి వాని బుద్ధితత్వమున కున్నతి
గలిగించుచు నతనికి వేదోదితమగు నాధ్యాత్మికజ్ఞానలాభము
జేకూర్చును. వేదాంగములను బఠింపకుండ వేదమందుఁ బ్రవే
శించుట యసంభవము.

శిక్షాశాస్త్రము, ఘోలము, నక్షరమయమునైన వేద
మందలి ఘోలశక్తిని నున్నదున్నట్లుగాఁ బ్రకాశపరచెడి క్రమ

మును శైలినిజూపించి యా వేదముయొక్క యథార్థస్వరూపమును బ్రకటించుటయందుఁ బరిపూర్ణముగా సహాయమొనర్చుచున్నది.

కల్పశాస్త్రము వేదోక్తమగు క్రియాకలాపముయొక్క రహస్యమును, వైదిక కర్మకాండమునందలి సక్రమపద్ధతిని నేర్పి వైదిక క్రియాశక్తికిఁ బూర్ణత్వమును గల్గించుచున్నది.

వ్యాకరణశాస్త్రము, వేదోక్తమగు నక్షరయోజన, యోజనాక్రమమును, యోజనాక్రమముచే నక్షరార్థనిర్ణయమును గావించి వేదములోఁ బ్రవేశించుటకు ద్వారముఁ దెలుచుచున్నది.

నిరుక్తశాస్త్రము, వేదోక్త శబ్దములవలన వేదసమ్మతములగు రహస్యములను జూపి శబ్దసహాయముతో ననాదియు, ననంతము, నతాకికమునగు భావరాజ్యములో జిజ్ఞాసుని బ్రవేశింపఁజేయుచున్నది.

ఛందశ్శాస్త్రము, సాధారణముగా వేదమయములగు ఋక్కులలో నియంతర్నిహితమగు దైవశక్తిజాడఁ గనుఁగొని దాని మూలమున దైవీకార్యములను గ్రహించుటకు శక్తిఁ జూపించి దానిని బ్రయోగించుటకు దైవీమార్గమును గన్పరచుచున్నది.

జ్యోతిషశాస్త్రము సాధకునకు జగదాధారరూపియగు
కాలముయొక్క స్వరూపజ్ఞానమొనరించి కాలసేవారీతిఁ గన్పర
చుచు నా వేదోక్తసాధనామలందు సఫలీకృత మనోరథుఁడగు
యోగ్యతను గల్గించుచున్నది.

ఈ కారణమునుబట్టియే వేదములోని యీ యాతంగ
ములు లేకుండఁబూర్ణాధికారప్రాప్తియు వేదపారావారములోఁ
బ్రవేశింపఁదలఁచుటయు దురాశామాత్రములని తెలిసికొందురు
గాక.

కో॥ స్వస్తి ప్రజాభ్యః పరివాలయంతాం
న్యాయేనమార్గేణ మహింసహింసాః
గోబ్రాహ్మణేభ్య శ్శుభమస్తు నిత్యం
లోకా స్సమస్తా స్సుఖినోభవంతు॥

శ్రీచివుకుల అప్పయ్యశాస్త్రిచే రచింపఁబడిన

వేదవేదాంగచంద్రిక యను గ్రంథము

సంపూర్ణము.

శ్రీకృష్ణారామస్తు.

శికింద్రాబాద్:-శ్రీబాలాత్రిపురసుందరీ ముద్రాలయమున ముద్రితము.

శ్రీ గర్గ భాగవతము

(మహాకవివిరోమణి చివుకుల అప్పయ్యశాస్త్రి విరచితము.)

శ్రీకృష్ణుని గురువగు శ్రీగర్గాచార్యులవాడిచే సంస్కృతమునందు రచింపబడిన గర్గసంహిత కిది యాధీకరణము. ఇందు శ్రీభాగవత, శ్రీదేవీభాగవత, బ్రహ్మ, బ్రహ్మాండ, బ్రహ్మవైవర్తాది పురాణము లందులేని యనేక మనోహరకథలు గలవు. ఆంధ్రసాహిత్యపరిషత్, భారతి, త్రిలింగ, హిందూ బాంధవి, గోలకొండ, మొదలగు ఆంధ్రప్రదేశ్ కలును, బండిత కవిచంద్రులును బ్రశంసించియున్నారు. నెల్లూరు జిల్లాబోర్డు, వంగోలుతాలూకాబోర్డులవారు గ్రంథాలయముల నిమిత్తమై యంగీకరించి గ్రహించియున్న వారు. ప్రతిమనుజుడును జదువఁ దగిన గ్రంథరత్నము. క్రొత్తది. ఇందుఁ బారాయణయోగ్య మగు శ్రీకృష్ణదండకముఁ గలను. మద్రాస్ లెక్చ్యురుకు కమిటీచే అంగీకరింపఁ బడినది.

దాదాపు ౩౦౦ పేజీలు క్లెజ్, రాయల్.

నెల 3-0-0

కవిపండితుల యభిప్రాయములు.

విద్యత్కవిచంద్రులగుబ్రహ్మశ్రీ శతానధాని చెళ్లపిళ్ళ వేంకటశాస్త్రిలవారు. కడియము 8-11-26

ప్రాచీనకవుల శైలిగలిగి నిర్దుష్టమై మనోజ్ఞముగా నున్న యది... సర్వదా భగవంతుఁడు మీకిట్టి మహోత్కృష్ట గ్రంథ రచనకుఁ బ్రోత్సహకుఁడై యశోభివృద్ధి కరుండగుగాక.

కావ్యస్మృతి తీర్థేత్యాది బిరుదాంకితులును

రామాయణ బ్రహ్మాండపురాణా ద్యనేకగ్రంథకర్తలునగు

బ్ర॥ జనమంచి శేషాద్రిశర్మగారు.

నుహాకవిశిరోమణి!

కడప 7-11-1926

తమరుపంచిన శ్రీగర్గభాగవతముచేరినది. దానింగాంచి
కరముహర్షించితిని. పట్టుదలంబూని యేబదితావులఁ బఠించితి.
శ్రీకృష్ణదివ్యచరితామృతమును గ్రోలి పరమానంద భరితస్వాం
తుఁడనైతిని... మీ యీకవిత్వము గంగాప్రవాహమునలె
మనోజ్ఞముగ నున్నది. శైలి సులభతమమై సర్వజన సుబోధ
ముగానున్నది. పద్యములు సరసజన హృద్యములై సాంపారు
చున్నవి. ఏవిధమునఁ జూచినను మీకవిత్వము ప్రాచీనమహా
కవుల కవిత్వమునుబోలి పవిత్రమై మనోహరమై నిర్మలమై
సేమిపఁ దగియున్నవి. ఈకాలమున నిట్టి సద్గ్రంథముల నందును
బురాణముల వ్రాయువారరుడుగ నున్నవారు. పరమభక్తిం
బాటించి యీమహత్తర పురాణగాథలు దెనిగించి యుత్తమ
శ్లోకులరైతిరి... పరిశీలించిచూడ మీరుప్రాచీనకవుల పక్షిలో
వ్రాయఁదగినవారని త్రికరణశుద్ధిగా వచించుచున్నవాఁడను.
శ్రీకృష్ణపరమాత్మకృతిఁ దెనిగించి పరమేశ్వరాంకిత మొనర్చి
మీజన్మమును సార్థకముగఁ జేసికొంటిరి. మిమ్ముల నుదాహర
ణముగాఁ గొని కవులిట్టి సద్గ్రంథముల విరచింతురుగాక. ఈ
పురాణరత్నము మీయశస్సును దళదిశలనింపి తెలుఁగు
భాషకు విఖ్యాతింగూర్చి తానలరుచు మిమ్ముల నలరింపఁ

జేయునుగాక. భగవంతుడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ కరుణాసీరధి
మీకాయురారోగ్యములఁ బ్రసాదించి యిట్టి గ్రంథరత్నముల
నికనుజేయు బుద్ధిబుట్టించి మిమ్ముఁగాపాడుగాకయని సాంద్ర
భక్తిని శ్రీపరాత్పరుం బ్రార్థించుచున్నవాడను. కవిలోకము
మీకు “మహాకవిశిరోమణి” యను బిరుదము నొసంగి గార
వించుగాక.

ఈబిరుదము జనగాం పౌరపండిత మహాసభలోఁగూడ
దృఢపఱుపఁబడి యొసంగఁబడినది.

అష్టావధాని అల్లాడి జగన్నాథశాస్త్రి బి. ఎ. ఎల్. టి.

రాజాస్ హైస్కూల్ హెడ్ మాస్టర్ వేంకటగిరిపాఠ్.

1. శ్రీమతయు సురనేతయు । కామేశ్వరి యంబయిష్ట కామములిడుతె
శ్రీచుచ్చివ్రతుల కులాభి । సోమున కప్పయ్యకాశ్రీ శుభనామునకు॥
2. సమృతి సంబంధోమత సారకవిత్వ సునత్వ సంపదా
భ్యమును తమ్మునక జివుకు లాభి భవాప్సయ పూర్ణచంద్రభా
గ్యమ్మును నాంధ్రవాక్ప్రియత మాభరణమ్మును గర్గసంహితా
భ్యమ్మును గర్గభాగవత మారవి తారయశమ్ము శమ్మిడక.
3. వినుమా శుకవిజ్ఞానం । బునచో తనభాగవతము ముదమిడుచుండక
నుమి శుకవిజ్ఞానం । బున నూతనభాగవతము ముదమిడుగాడే॥
4. ఆర్యా! మీదగు గోపికావిరూపా రాధాకృష్ణ చైవాహ మా
సర్వంబుక ఖలదైత్యనాశచయ ప్రద్యుమ్నాఖిలాశా జయ
క్రార్యంబుక బ్రతిభండ మితునిభమై రాజల్ల శృంగార స
ద్వీర్యంబుల్కురియింపఁ జేయవె బుధుల్వేషే నప్పయ్యనక!
5. భాగవత కవినాథ! మీవాదములకు । నల్లిరాజానకడైదు సర్వంబుమాడ్కి
బద్ధపంచకమిదె భక్తి వ్రాసిపంపి నాడ ప్రసిద్ధుగను జగన్నాథశాస్త్రి॥

